BENİM DE SÖYLEYECEKLERİM VAR! (İKİ)

umut sarıkaya

İçindekiler

RANDEVU
SAKIZIM DÜŞTÜ
SÜRÜ
BİLEMEM, İLGİLENMEM DE..
NASIL YAPMALI?
SIFATSIZ
YAKIN GELECEK
SARI
ESKİ DOST
VİCDAN
EKREM BEY
AŞKSIZ BİR ERKEK HİÇBİR ŞEYDİR
YALNIZ VE GÜZEL
TOZA SORMA, BANA SOR…
SEVİLLANAS
BİR GÜN DAHA…
İNSAN PSİKOLOJİSİ
MERİÇ'E MEKTUP
"ANLADIN MI?" DEDİ "ANLADIM" DEDİM…
ANKARA
BENİ BIRAKIN BU CADDELERDE
ÖMRÜMCE HEP, ADIM ADIM…
HERKESE KARŞI TEK BAŞINA
MEKANSIZLAR
UNUTTU SENİ..
İVAN GREGORY ÇERNIÇETKIN'İN
MUTSUZLUKLARLA BEZELİ HAYATI…
CAN ERİK

ZİYARET
GİTMEK
TRANGO
MAVİ KADİFE
ZIRTLAN!
40 KAFA
HARİKA BİR GÜN

$f_k^\star$ KİTAPLIĞI

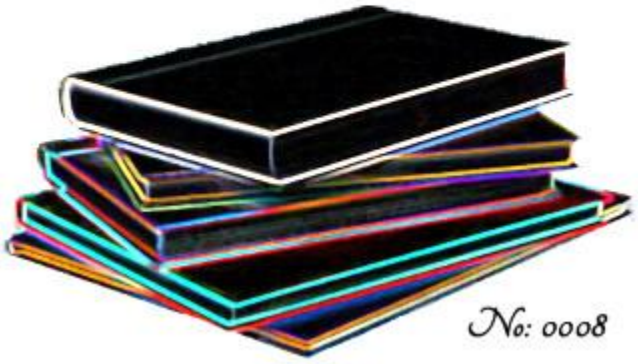

Kitap Adı: *Benim De Söyleyeceklerim Var (İki)*
Kitap Yazarı: *Umut Sarıkaya*
Çevirmen: -
Yayınevi: *Mürekkep*
Sayfa Sayısı: *165 sayfa*
Basım Yılı: *2009*
Tarayan: *FK Kitaplığı*
Düzenleyen: *FK Kitaplığı*

RANDEVU

Her erkeğin buluşmasının o istenilen sonucuna varmıştım. İşte dolmuşta onun evine doğru gidiyorduk. Aman Allah'ım, ne kadar da kolay olmuştu her şey. Normal insanlar gibi buluşmuş yemek yemiş, biraz içki içmiş ve evine gidiyorduk. Hiçbir falso yapmamıştım. Ne aşırı taşkınlık ve coşum hali, ne de aşırı çekingenlik. Esprilerim yerinde ve dozundaydı, ucuz bir insan gibi asılmamıştım, bar köşelerinde onu öpmeye çalışmamıştım. Görünen o ki gecenin sonunda muvaffakiyete varmam işten bile değildi.

Ve işte gidiyorduk. "Daha hızlı sür be arabacı daha hızlı sür" diye içimden haykırdım şoföre. Yüzümde belli belirsiz bir sırıtış hasıl oldu. Camdan sırıtarak dışarı izlerken yansımadan bana baktığını fark ettim. Kafamı çevirip gülümsedim. Yüzünde hafif bir tedirginlik vardı. Bu iyiye alamet değildi. Ulan sakın loş ışıkta çekici gelmiş olup da davet edilmiş, şimdi de yol boyunca bir iç hesaplaşmaya girip "nerden davet ettim bu gudiki" diye düşünüyor olmasındı. Yolda vazgeçilecek adam mıydım acaba ben? Tek isteğim şu eve hemen varmaktı. "Umut eve varmak üzereyiz" dedi. "Ne güzel" diye geçirdim içimden. "Çok yaklaştık şu para üstünü

istesen, hâlâ vermedi şoför” diye fısıldadı. İşte o an bu gecenin sonunda yalnız yatacağımı anladım.

Şimdi para üstünü isteyecektim, şoför de “Verdim ya” diyecekti, “Tamam abi verdim diyorsan vermişsindir” diyerek onun gözünde kendi hakkını bile savunamayıp bir kadına sahip olmayı bekleyen bir yavşak olacaktım. Ya da şoförle anlamsız bir tartışmaya “Nasıl verdin abi, vermedin ki mızızmızız mızz” gibi son derece tırt bir cümleyle başlayacak, gittikçe sönen bir ses tonuyla ilk cümlemi bile bitiremeyecektim. Belki bir anlık duygu patlaması ile şoföre küfür edip fren sesini işitmemle dayağı yemem bir olacaktı. Olabilirdi bütün bunlar. Ve ben hissediyordum ki iki durumda da bu gece yalnız yatacaktım. Sadece cebimde 50 milyonla bindiğim için o çok beklenen, uğrunda parfümlerin sıkıldığı, kıyafetlere dikkat edildiği gece boka sarıyordu. Paramla rezil olmak sanırım buydu. Gözlerim dolmuştu resmen... Olabildiğince makul bir ses tonuyla “pardon 50 milyondan iki Kadıköy vardı da...” dedim. O son “da” ekini ne demeye söyledim diye söyler söylemez hemen pişman oldum. “Tamam kardeşim vericez aklımda” diye homurdandı şoför. “Hayır çok yaklaştık da o bakımdan yani” dedim gergin gergin... Resmen dayağı çağırıyordum. Dikiz aynasından sinirli sinirli baktı. Bi müddet sonra Pelin “Yahu kardeşim durdur şunu durağı kaçırıyoruz. Durdur, ver parayı” diye bağırdı şoföre. Araba durdu, ikimiz ayağa kalktık. Şoför söylenerek bozuk para ararken Pelin indi, ben de şoförü bekledim. Arkadan gelen polis arabası şoföre “dolmuş bekleme yapma” diye uyarıda bulununca aceleyle arabayı çalıştırdı şoför. Kapanan kapının camından kaldırımdaki Peline baktım. Panikle şoföre dönüp “Abi?” diye sorarcasına bağırdım. Pelin kaldırımda bana bakıyor dolmuş beni almış

götürüyordu. Şoför “Tamam bilader ilerde indiricem ben seni, ceza yiycez...” dedi. Bastı gaza. Peline “ilerde ilerde” diye işaret yaptım. Görmedi sanırım, nokta gibi kalmıştı zira. Aksi gibi telefonun da şarjı bitmişti.

İner inmez elimde bozuk paralarla aksi istikametine doğru koştum. Kesin beklememişti beni, çekip gitmişti. Ben olsam ben de giderdim. Artık seksten geçmiş, “bu saatte bilmediğim bir semtte ne yaparım ne ederim”in telaşına düşmüştüm. Barınma ve güvenlik sorunuyla karşı karşıyaydım. Umutsuzca Pelin’in olduğu yöne doğru koştum. Ulan sakın o panikle yön duygumu yitirip şuursuzca Pelin’in aksi istikametinde koşuyor olmayayım diye düşünerek biraz da ters istikamete doğru koştum. Yanımdan arabalar vızır vızır geçiyordu. Ter içinde kalmıştım.

Tam umudumu kaybettiğim anda Pelin bir taksiyle belirdi. Ne güzel de belirdi. Beni aldılar, eve doğru gitmeye başladık. Sanırım bu gece kesin olarak sadece barınma sorunumu çözmek konusunda yardımcı olacaktı bana. Elimde sıkı sıkı tuttuğum paralara baktı uzun uzun. Paraları cebime koydum. Terlediğim için de biraz da uzak oturmuştu. Şoförle kavga ettiğimi anlattım. Pes etmeyecektim bütün silahlarımı kullanacaktım. Taksiyi durdurup bir tekel bayiine girdim. Elimde siyah poşetteki biralarla geldiğimi görünce tiksindi sanırım benden. Düğüne giderken arabayı durdurup bira alan ayyaş bir akraba gibiydim. Ama içki onun tekrar bana ilgisini arttırabilecek yegâne araçtı. Ve fakat takside birayı açıp içmek, olmayan imajımı zedelemekten başka bir şey değildi. “Eve kadar bekleseydin keşke” dedi. “İçki problemim var” diyerek yaşadığımız coğrafyada hâlâ alkolikliğin ve sorunlu olmanın prim yapabilme olasılığına şükranlarımı sundum. Hiç

etkilenmedi, “alkol problemim” hakkında en ufak bir merak uyanmadı içinde, dışarı izledi.

Eve girdik. Etkileyici bir evdi. Hemen kitaplarına göz gezdirdim. Baya bir kitabı vardı. “Ulan fazla atıp tutmayayım bilmediğim konularda, zira kültürlü birine benziyor. Ezer geçer” diye düşündüm. Üstünü değiştirmeye içeri gitti. Arkasından izlerken gidişini kendime bir bira açtım. İkimize bir müzik ziyafeti çekmek için CD’lerini karıştırdım. Duygusal mı hareketli mi acaba diye içimden geçirdim ve geceye dair olandan, duygusaldan yana kullandım tercihimi. Hemen bağdaş kurup yere oturdum. Biramı yudumladım. Geldi. “Aa Umut sandalyeye otursana. Ne attın kendini yere” dedi. “Yok iyi böyle” diyerek kibarca refüze ettim. “Aa olur mu ya otur şu sandalyeye” dedi. “Yok ya gerçekten rahatım ben” dedim. “Yer çeker. Oturma yere” diye ısrar etmesiynen oturdum sandalyeye. “Almaz mısın bi bira?” diye elimi siyah poşete daldırdım. “Yo hayır. Uyuycam zaten birazdan” dedi. Gece hiç bitmesin istiyordum. O çekyatın açılma sesini duymaktansa ölürdüm daha iyi. “Uyumayalım yeaa” diye çırpındım. Birayı kafama dikerken tenekenin kenarından aktı. Gülerek sildim, bu hareketim ona sevimli gelmiş olacak ki “çok şapşalsın” diyerek güldü. Gün “sevimli şapşal”ın ekmeğini yeme günüydü. İyice sakarlığa vurmak için CDliği ayağımla ittim. CDliğin çok sallanıp devrilmemesi... İyi ki devrilmemesi... Odaya devrilme gerginliğinin yayılması...

Bir müddet sonra “Neyse ben yatayım. Gel sana yatak yapalım” dedi. Çekyat sesini duydum. Artık bir ölüden farkım yoktu. Bir ölünün kaybedecek neyi olabilir ki sevgili dostlarım? Dönüşü olmayan bir yola girmiştim. “Herkes okulda Zerrine asılırdı ama sen hep farklıydın...” dedim. “Teşekkür ederim” dedi, “yani insan sonuçta konuşabildiği bir

kızı istiyor. Ve ben bugün çok eğlendim seninle” cevap vermedi. Bu son cümleyi kurduğum anda elime yastığı ve nevresimi çoktan tutuşturmuştu. Adeta kefenimi elimde taşıyordum. “İyi geceler” dileyip çekip gitti. Verdiği alt eşortmanı ısrarla giymemek... Boxerla yatağa girmek... Yatakta bi sigara içmek... geri dönmesini beklemek... Gelmemesi...

Kalktım boxerla tuvalete çıktım. Çok gürültü yaparak elimi yüzümü yıkadım. Bana tahsis edilen yatağa doğru giderken ise gemileri yaktım... Yatak odasının kapısını zorladım... “Kirde kirde” diye zorladım. Kilitliydi. Bu kadar mı ürkütmüştüm onu. Sinir geldi zorlamaya devam ettim. Arkamda belirdi. “Napıyorsun Umut yaa Kilitli kullanılmayan oda o” dedi. “Haa... Ben benim oda sandıydım” diyip yatağıma doğru gittim. Uyudum. Olmadı...

SAKIZIM DÜŞTÜ

“Basarsan alırsın”lı, “Koşu yoluma at”lı klasik bir maçtı. Terden saçlarım birbirine yapışmış, boynumda kir çizgileri, güneşin altında başım zonklaya zonklaya oynuyordum. Takım olarak ise gerçekten rezil bi durumdaydık. O kadar kötü bi

durumdaydık ki kalecimiz kendini bilmez bi şekilde sanki bi sol açık gibi topu alıp karşı takımın kalesine doğru artistik çalımlar eşliğinde ilerlediği bi anda topu kaptırmıştı ve onların ceza alanına doluşmuş tam kadro olarak o bittiğimizi resmileştiren golü izlemiştik. Karşı takımın oyuncusu bizim bomboş ceza alanımızı geçip boş kalemizin önünde topu ayağıyla sabitledi ve yere eğildi. Sonra kafası ile topu yavaşça sürdü kalemize doğru. Böyle bir gol, siz sevgili okurlarımın da bildiği gibi normal bir mahalle takımını dağıtmasına, golü yiyen takımın kaptanının topu tutup havaya rasgele degaj çekip uzaylamasına sebebiyet vermesine, ardından dikilen topun sahibinin aşağıdaki bayırda topun peşinden küfür ederek koşmasına ve maçın bitmesini sağlamasına rağmen biz maçı bitirmedik. Kaleye doğru gidip “Ver lan eldivenleri ben geçicem kaleye. Sen bas! Kıran kırana oynuycaz” diyerek ittim denyo kalecimizi. Tecrübeli bir file bekçisi gibi direğe yaslanarak taktikler veriyordum takımıma. Ama kimse beni dinlemiyordu. Umursamadım bağırmaya devam ettim. Yavaş gelen bi aşırtmayı çift yumrukla bertaraf etmek isterken yanlışlıkla içeri aldım. Eski kalecimizle göz göze geldik. Çabuk hareket edip topu alıp sanki daha deminki salak ben değilmişim gibi millete ileri gitmesi için bağırarak degaj çektim ama ileri gitmesi gereken top, ayağımın dışına gelerek sağ yanıma doğru düştü. Zalim top, rakip takımın santraforunun önce göğsünde yumuşamış sonra da ayağının içinde yerini bulmuştu. Üzerime doğru şut çekmek için geliyordu. Her şey boka sarmıştı, belli ki bir mermi kıvamında gelecekti şut. Tırstım... Top resmen Tusubasa’nın yamuk topu gibi geliyordu üzerime zıplayarak kaçılmaya çalışırken. G.tümün yanı ile baldırım arasına çarparak zıbarttı beni. Sanki topu tutmuş gibi oldum. Ama ceza alanımızdaki

tehlike bitmemişti. Biraz zıbardığımdan reflekssel olarak hareket ettiğim için, biraz da benden başka kimse olmadığı için topu ayağıma alarak şık hareketlerle ilerledim. Orta sahayı geçince “Oluyo lan” diye düşünüp iyiden iyiye gaza geldim. Diziyordum resmen lavukları. Ama birden iki kişi girince dengemi kaybettim yan taraftaki tellere tutunup çalıma öyle devam ettim. Mücadele uzayınca yere düştüm yerde oturarak çalıma giriştim. Yine siz sevgili okurlarımın bildiği üzre yere oturarak yapılan mücadele, mücadelelerin en rezilidir, futbol tarihinin yüz karasıdır. Tam o sırada çocukluk arkadaşım, can yoldaşım, hemşerim, biricik dostum Namık’ı gördüm. Ben ağzım açık oturduğum yerden Namık’a bakarken top ayağımdan alındı ve yine golü yedik. Gol tamdık, rezillik tamdık ama Namık farklıydı. Adam çıkarıp hemen oyuna dâhil olması ve takımı kurtarması gerekirdi normal şartlarda ama öyle yapmadı. Elleri cebinde öylece bizi büyük bi ciddiyetle izledi. Oyun en sonunda havaya dikilen degajla bitti, top bayıra doğru gitti. Top sahibi bayıra ben Namık’ın yanma koştum.

Yolunda gitmeyen bir şeyler vardı. Ne güzel kir pas içinde, itişe kakışa oynuyorduk, neydi bu temizlik, neydi bu mesafe tam anlayamamıştım. Garip bişeyler oluyordu. Bana cebindeki kutudan bi sakız verdi. Karşılıklı konuşmadan çiğnedik bi müddet. “Biz bugün köye gidiyoruz. Üç ay yokuz” dedi.

Sevgili dostlarım şimdi tam anlatabilir miyim bilmiyorum ama o gün ilk defa bişeylerin değişmesinin beni ne kadar korkuttuğunu anladım. Sen hep öyle devam edecek sanarken, insanların bitakım kararlar alması, birden ciddi bi mesafe takınması çok koydu bana. En yakın arkadaşım çok yabancı geliyodu lan! “İyiydik lan. Nerden çıktı bu köy”

demek istedim. Sonra anne baba ve kardeşi geldi. Bavulun bi ucundan tutup bayırdan aşşağı doğru yürüdü gitti tertemiz yeni yıkanmış Namık. Arkasından bakakaldım. Boğazımda bir şeyler düğümlendi. Ağzımdaki sakızı biraz önüme tükürüp sakıza bi şut çektim. Sonra geriye doğru koşarak top sahibinin elindeki topa vurup düşürüp elime aldım, uzayladım. Top bayıra doğru gitsin istedim ama Namıkların terkedilmiş balkonuna düştü. Bayıra son bi kez baktım, arkasına bakmadan gidiyordu. S.keyim böyle hayatı dedim.

Çok sonraları, dört yıl önce, yine böyle bi yaz, mühendisliği anlamsız bir şekilde, ortada hiçbir neden yokken bırakıp zağar gibi sokaklarda gezdiğim sıralarda aynı duyguyu yine hissettim. Kız arkadaşımla Beşiktaş'taki çay bahçesinde oturuyorduk. Namık ciddiyeti vardı suratında. Ben "Bi çay daha içer misin?" diyecekken söze girdi ve "Ben geleceğimi düşünmek zorundayım Umut. Kusura bakma" dedi. "İyiydik lan" demek istedim diyemedim. Gidişini izledim.

"Artık kaşar oldum, bir daha hissetmem" derken bu sefer asker ocağında sigarayı bırakmaya çalıştığım sıralarda yakaladı beni bu duygu. Telefondaki ses çok ciddiydi bu sefer. "İyiydik lan" diyebildim ama bu sefer. Telefonu kapattım. Ağladım, çok ağladım. Ağlarken sakızım ağzımdan düştü. Ben hiç çok ciddi kararlar alamadım, karar alanlara arkadan baktım.

SÜRÜ

Dede dövdüm! Hem de geçen hafta... Vadi gibi bir yerdeydim. Buralardaydı, kokusunu alıyordum. Elimdeki sopayı yere vurarak, boşluğa seslendim; “Dede çık ortaya, buralarda bi yerde olduğunu biliyorum. Arkamdan hızlı bir koşma sesi geldi. Hemen dönüp baktım. Yoktu, belli ki fiymıştı hemen. Sandığımdan da hızlı ve çevik bacaklara sahipti. Çalıların arkasından “gubiruk, gubiruk, gubiruk” diye bir ses geldi. Sesin geldiği yere koştum. Tam koşarken, başka bir ağacın tepesinden de “gubiruk, gubiruk” diye ses geldi. Durdum. Başka bir ağaçtan daha aynı ses geldi ardı sıra... Bu bir iletişim olmalıydı. Sonra gubiruklar arttı. Arkamı döndüğümde ağaçların üzerine irili ufaklı yüzlerce dede vardı. Ayaklarındaki meshleri ilk bakışta dikkatimi çekmişti. Kendi dedem çalıların arkasından çıkarak, koştu, aralarına katıldı. Korkmuştum ama saldırmaktan başka çarem yoktu. Kaçmaya başladılar. Sürüyü önüme katıp kovalamaya başladım. Dediğim gibi oldukça hızlıydılar. 500 metre kadar kovaladım, bir tepenin arkasında izlerini kaybettim. Issız ve çorak bir araziydi burası. Boşluğa tekrar haykırdım “Dedeaaaaaaaaaaa çık ortaya, elimden kurtulamazsın. Sana geldim dedeeeaaaaaaaaü! Kâbusun olmaya geldim!” Tepelerin üzerinde, yüzlerce dede bu sefer çırılçıplak belirdi. Sopama sımsıkı sarıldım. “Nedennn! Neden soyundunuz!” diye bağırdım. İçlerinden liderleri olduğu anlaşılan biri “çıplak ete dokanamazsın sandık! Soyunursak, salarsın bizi diye düşündük!” diye karşılık verdi. Şartları eşitlemek için ben de soyundum. Sopa mı kapıp, dede sürüsünün ortasına daldım. Dövdüm, yüzlerce dede dövdüm. Her ırktan dede dövdüm. Zenci dede dövdüm, Tatar dede dövdüm, Latin dede dövdüm, kendi dedemi de dövdüm. Ortalık inleyen, yaralı, ölü taklidi

yapan dede kaynıyordu. Yaralılar arasında kendi dedemi, aramaya başladım. Bacağıma yapışıp yardım isteyen, isterken de yattığı yerde çaça yapmayı bırakmayan Latin dedeydi bir daha dövdüm. Kendi dedemi buldum. Yaralı yatıyordu. Su verdim. “Neden Umut neden?” diye sordu. Ağlayarak “Asıl sana neden dede! Asıl sana neden! Neden almadın! Neden?” diye haykırdım. “Neyi almadım Umut?” dedi, bilmez gibi... “O arsayı dede. Neden almadın zamanında o arsayı? Çok ucuzmuş. Şimdi yerine havaalanı yapılan arsayı... Babam dedi. Alsaymışsın şimdi çok zenginmişiz. Şu halime bak. Neden yaptın bunu bize dede? Neden zengin doğmama izin vermedin. Neden!” diye sarstım. Gözlerini güç bela açıp “Baban seni yemiş Umut. Arsa filan yoktu hiç” dedi. Ağlayarak sarstım; “Yalan söylüyorsun! Neden almadın, neden köye geri döndün. Zengin olacaktık. Neden izin vermedin. Neden mutlu olmama izin vermedin. İzin verseydin çırılçıplak dövüşmezdik, bana neden bunu yaptın dede. Neden!”

Ter içinde, ağlayarak uyandım. Çok sıcaktı, rüyanın sıkıntısıyla donu da sıyırıp atmışım. Bir sigara yaktım. İç dünyam çok karışmıştı. Dedemin hatları aklımdan çıkmıyordu. Sigaramdan bir nefes çekip düşündüm. Bir şekilde parayı bulmalıydım, zengin olmalıydım.

Geçen hafta çok yakın bir dostumdan muhabbet arasında öğrendiğim bir gerçek beni mahvetmişti. Siz sakin sakin kafanızda binbir düşünceyle yolda yürürken hani o an aklınızda kendisine karşı hiçbir düşünce beslemediğiniz bir kediye bir hal gelir ya... Sizi görünce paniğe kapılır, ne yapacağını bilemez, bi yerlere tırmanmaya, sizden kaçmaya çalışır. “Nooldu şimdi durduk yerde” diye anlamsızca bakarsınız kediye. Şaşırtır sizi bu umursanmayanın paniği...

İşte o kedi gibi olmuştum bu gerçeği öğrendiğimden beri dostlarım. Arkadaşım “Kızlar paraya bakar abi” demişti. Yirmi sekiz yaşında söylenecek söz müydü bu şimdi ? Bu yaştan sonra nerden bulup buluşturup zengin olacaktım ben. Demek bütün zenginler sırf “kızlar bakıyor” diye zengin olmuştu, inşaat şirketleri kurup, para transferleri yapmıştı. İşte şimdi her şeyi daha iyi anlıyordum. Yoksa bir insan neden evde bornozla gezip, puro içerek kahkahalar atsın ki. Sırf bunu yapmak için zengin olan varsa onun kafasına sıçayım. Tabii ki kızlar için zengin olmuşlardı. Rahmi Koç’a bakın, ekmek içi gibi olmuş, hâlâ para kazanma derdinde. Artık daha çok hak veriyordum Rahminin para kazanma coşkusuna, röbdöşambır tutkusuna. Hak veriyordum ama ben de bir olurunu arıyordum. En kısa sürede zengin olmalıydım. Bi şekilde parayı bulmalıydım, zengin olmalıydım. Bi kutu tatlı yaptırıp Mason locasına mı gitsem acaba diye düşündüm. Pastaneden 4 bülbülyuvası, 6 şöbiyet, 4 baklava, 8 tulumba, iki tane de fıstıklılardan tatlıyla doldurttuğum kutuyu güzelce paket yaptırdım. Atladım minibüse doğruca gittim locaya. İlk günden hemen hayvan gibi “beni de kabul edin” derneğe demeyeyim, biraz muhabbet kurayım. Gide gele “Umut sen çok kafa adamsın. Neden derneğimize üye olmuyorsun ki, yarın altı resim getir kaydını yapalım” derler zaten. Derler tabi eşşek değiller ya” diye düşündüm. Locanın kapısını çaldım açmadılar. Telefonumu bir kâğıda yazıp, altına çaldırırlarsa arayacağımı not düştüm. Elimde tatlıyla sıcağın ortasında yürüdüm. Tatlının balı kutudan akmış, elim yapış yapış olmuştu. Yürüye yürüye Haliç kıyılarına gelmişim. Koç müzesinin oraya. “Allah benim zengin olmamı istiyor, bu bir işaret” diyerek müzeye girdim. Kapıdaki bekçiye “Abi Rahmi bey içerde mi ?” diye sordum. Bugün gelmediğini söyledi,

neden aradığımı sordu. Kendisini ziyarete geldiğimi söyledim. Anlamsızca baktı suratıma, “yok gelmez kendisi” dedi. “Müze halka açık sanırım” diyip, izin isteyerek müzeyi dolaşmaya başladım. Gerçekten gidip görülmesi gereken bir müze, içeride bir sürü boy boy arabalar, tekneler var. Yaklaşık bir 6 saat sonra aynı bekçi gelip, müzenin kapanmak üzere olduğunu söyledi. 6 saat boyunca Rahmi’yi arabaların aralarında aramıştım, belki sıcaktan bunalıp bi arabanın içinde uyumuştur, bekçiye de yok dedirttirmiştir diye düşünmüştüm. Ama gerçekten yokmuş. Belli ki yalan söylemeyen, mert birisiydi bu bekçi. “Abi hiç mi gelmez, önemli bir konu konuşacaktım” dedim. “Yok kardeşim gelmez” dedi, çıkarmaya çalıştı. “Abi tatlı getirmiştim, ben yalnız yiyemem çok gelir. Kalırsa da şekerlenir, bişeye benzemez. Boşa gitmesin beraber yiyelim” dedim. Başta nazlansa da bu teklifi geri çeviremedi.

Müzeyi kapatıp, kulübeye geçtik. Çay söyledik, kutuyu açtık.

“Rahmi bey beni oğlu gibi sever” dedi. “Geçen geldi kulübeye oturdu, çay içtik. Mütevazi adam. Baktı çay kötü, çağırdı çaycıyı bi azarladı sorma gitsin. “Bak” dedi, “Bu çocuklara düzgün çay vereceksin bundan sonra, binerim tepene senin” dedi, plastik bardakta çay içerdik eskiden, kristal g.tlü bardak aldırdı. Öyle gönlü bol adam” dedi. “Tabi canım belli. Bi kere tarzı var adamın” dedim. Birlikte Rahmi’yi övmeye başladık. Aslında iki fakir olarak, bir zengini övmeye başladığımız o anda anlamıştım hiçbir zaman zengin olamayacağımı. ikimizde duygularımızda çok samimiydik. Garip, içten bir sevgi besliyorduk Rahmi Bey’e karşı. Tatlılar yendi, sigaralar uç uca yandı. Muhabbet harlandıkça harlandı. “Gel müzik dinleyelim” diyerek içeri

götürdü beni. Alarmı kapatıp, bir arabanın içine girdik. Arabanın teyibine bi kaset koyduk. Camı açmam şartıyla arabada sigara içmeme izin verdi. Araba konforluydu. O gitmeyen arabanın direksiyonunu çevirmeye çalışırken, ben arkama yaslandım. Tatlı ağırlaştırmıştı.

Rüyamda bir ağacın tepesindeydim. Ayağımda meshler vardı. Her tarafım irili ufaklı dede doluydu. Dedeler sürüsüne katılmıştım...

BİLEMEM, İLGİLENMEM DE..

Al işte bitiyor. Şimdi git, yeni biriyle tanışmaya çalış, olmasın, çok çalış ve bi şekilde tanış, Ona daha önce anlattığın komik anıları bir daha anlat, çok sevdiğin filmleri bir daha anlat. Kendini çok düzgün, onun hayatına saygılı biri gibi göster, samimiyet duvarı yıkılana kadar sofra adabına uygun yemek yemeye dikkat et. “Dur fazla arayıp sormayayım da eskisinde olduğu gibi yüz göz olmayayım” diye düşün, sonra çok ara, hep ara, cebi kapalıysa kıllamp evden ara. İlişkinin başında kıllandığın adam isimlerini, ilk kavgada yüzüne çarp, onu bütün arkadaşlarından soğutmaya çalış, kendi arkadaşlarının ne kadar süper insanlar olduğunu

anlat. Dayanamasın, ayrılmak istesin, debelen dur, yeniden süper bir ilişkinizin olacağını anlatarak bir sürü söz ver. İnsan olduğun için tutama, yeniden kavga çıksın. Ayrılmaya karar versin. Kim uğraşacak. Yok artık valla ben gelemem bu kadar külfete. Ne güzel rahattık, niye bitiyor ki... Ama yapacak bir şey yok işte bitiyor. Kendimi düşünüyorum tabii ki... Kimi düşünücem, yalnızım artık.

Şimdi böyle diyince de sanki bütün ilişki boyunca onu düşünmüşüm de artık kendimi düşünmeye başlamışım gibi oldu. Ayağım var benim. Yürüyorum onla, kalem yere düşüyor eğilmeden onla alıyorum. İş görüyor yani, hayati bir organ. Şimdi durum böyleyken neden sevgilimin ayağını ya da başka bir organını kendi ayağımdan çok düşüneyim. Neden istiyorlar bunu anlayamıyorum. Neyse bunları tartışacak değilim. İşte bitiyor, ayağımla baş başa uzun zamanlar geçirebilirim artık. Aslında mutlu olmam lazım.

“Nereye oturalım” diye soruyorum. “ Fark etmez” diyor sonra bir kafe gösteriyor. Hesabı görünce “babayarrooo” diye bağırmamanın elde olmadığı lüks bir kafe. Son buluşmada böyle harcamalara ne gerek var anlamıyorum, her şeyden önce yediğimizden içtiğimizden bişey anlamıycaz ki... Yine de giriyoruz. O bir kahve söylüyor yanında da browni, küçük çay yokmuş ben de bir kahve istiyorum. Daha önce yüzlerce kez konuşulan şeyleri bir daha konuşmaya başlıyoruz. Artık ben de inanmıyorum söylediğim yalanlara. Eskiden kendi yalanıma inanıp, gözlerim yaşarıyordu. “Bu topraklar böyle bir sevda görmedi be” diye düşünürdüm. Anlatıyor. Pek dinlemiyorum. Gözüm tişörtüme takılıyor. Ne lan bu? Üstümü örtmesi için pamuk ve polyesterle dokunmuş bir kumaş. Tasarlamış biri onu. Kafamı çıkarayım diye delik yapmış üst tarafına, kollarımı çıkarmam için de iki küçük

delik de yana açmış. Şimdi ben kafamı bir eşyanın deliğinden çıkarıp nasıl çok ciddi şeyler anlatayım birisine. Tosbağa mıyım lan ben. Bu ne rezilliktir ya rabbi. O bi delikten kafasını çıkarmış beni yargılıyor, ben öbür delikten kafamı çıkarıp onaylıyorum, “Aslında sen de haklısın” diyorum. Hâlâ inanamıyorum böyle yaptığımıza.

Sokaktan bir motor geçiyor, gürültüden söylediği çok önemli cümlenin sonunu duyamıyorum. Bakakalıyorum giden motorun arkasından. “Taşıt ne yaa?” diye düşünüyorum. Bütün canlılar gibi insan da kendi öz gücüyle bir yerden bir yere ayaklarıyla giderken nasıl oldu da taşıta geçmeye karar verdi anlayamıyorum. Yani o geçiş dönemi nasıl oldu? Kendisi çeşitli ihtiyaçları olan bir canlıyken, tıpkı kendisi gibi yemek, içmek, üremek, barınmak vs... Bilumum ihtiyaçları olan At’ı gördü, sonra “ben buna bineyim de şuraya gideyim” diye nasıl düşündü, bunu nasıl bir mantığa oturttu anlayamıyorum. Bir canlı başka bir canlıya biniyor ve kimse bunu kimse yadırgamıyor. Allah aşkına söyleyin, neresi normal bunun? At da nefes alıyor ben de ama ben ona şu anda biniyorum. Peki ya atın buna hemen ikna olmasına ne demeli? İki arpaya g.tünü verir bu! Bana bundan sonra kimse “at” demesin, atı övmesin.

İnsanın da bu at hususunda hiç ayılmaması, utanıp “ ulan ne işim var canlının üstünde salayım gitsin canlıyı, ayıptır” dememesi, bu durumu normalleştirmesi de ayrı rezillik. Zaten her şeyi normalleştiriyor g.tüne koyduğumun insanları. Kumaştan kafayı çıkar normal, hayvana bin normal. Bu arada Bülent Ortaçgil de “normal” ile “anormal” arasındaki kafiye uyumunu mal bulmuş gibi bulunca sevinip “ Normal... Normal... Peki, beeeeeeen miyim anormaaaallll?” diye şarkı yaptığında ne sevinmiştir dimi sevgili okurlar? Çıplak

ayaklarını birbirine vurup ayaklarıyla alkış tutarak çok aşırı sevinmiş olabilir bu kafiyeleri bulduğuna. Bilemem, ilgilenmem de...

Brownisinden bir çatal alıp bıraktı. Garson tabağı gösterip “Devam ediyor musunuz” dedi, “Evet” dedim. İnsanız yalan söylüyoruz haliyle ? Birçok yalan söylemişimdir ilişki süresince, uzun bir ilişki dönemi yaşadık, her zaman çok sevmemişimdir de, arada bir sıkılıp, başka kızları istemişimdir, hatta aldatmışımdır denk düştüğünde kim bilir? Aynı şeyler onun için de geçerli olabilir. Ama aldatmamıştır lan, ben aldatılacak adam değilim. Neyse bütün bunlar olurken ve ayrılma kaçınılmazken, neden hâlâ ilişki süresince çok sevdiğimizi, hiç yalan söylemediğimizi niye söylüyoruz ki birbirimize ? Belki ilerde tekrar bir dönüşüm olur, bundan sonraki ilişkisi bitince aslında en iyisi Umut’tu diye geri dönsün intibası bırakmak için mi acaba? Ya da masalsı bir tad bırakmak için mi eski sevgilinin üstünde? Nedir bu kahraman olma özlemi? Bilemem, ilgilenmem de...

Ben sadece daha önceki ilişkilerimde olduğu gibi ona hiç yalan söylemediğimi, onu hiç aldatmadığımı söylerim. Bir de hep seveceğimi eklerim. Zaten normali bu. Yoksa ayrılırken bıraktığı için birinin ecdadına küfür etmek insanlar için anlamsız bir hareket.

Sonuç olarak işte bitti dostlarım. Her şey için teşekkür edip tıpkı bir asil gibi kalktı gitti. Browniyi paket yaptırıp ardından ben de çıktım. Aynı istikamette olduğu için evlerimiz ve o yavaş yürüdüğü için 10 dakka sonra hemen iki adım arkasında yürüdüm. “Dur paketle görmesin” diye düşünerek adımlarımı yavaşlattım... Baktım olacak gibi değil, karşı kaldırıma geçip depar attım. Ben onun kahramanı olamadım.

NASIL YAPMALI?

Geçen hafta reddedemeyeceğim bir teklif aldım. TÜSİAD'tan aradılar. Bir iki hafta önce yazdığım ve Rahmi Koç'tan bahsettiğim bir yazıdan dolayı aradığını, yazıyı Rahmi Beye de gösterdiğini söyledi karşıdaki ses. Tam özür dileyecek, böyle bir densizliği bir daha yapmayacağımı söyleyip "yaparsam na şu ekmek gözümü kör etsin" diye ekleyecekken, Rahmi Bey'in yazıyı büyük bir keyifle okuduğunu, şen kahkahalar atıp, keyifli dakikalar geçirdiğini söyleyince nasıl rahatladım bilemezsiniz. Ve karşıdaki ses Rahmi Bey'in benimle muhakkak tanışmak istediğini, önümüzdeki Salı ikamet ettiği Kanlıca'daki yalısında akşam yemeğine beni davet ettiğini söyleyince dünyalar benim oldu.

Sevinçli bir telaşla eve doğru gittim. Aileme olan biteni anlatınca sevincim her sevinç gibi paylaşıldıkça çoğaldı. Evde bir bayram havası esti. Sevinç eve sığmadı mahalleye taştı, hemen duyuldu Rahmiyle çok iyi arkadaş olduğum. Komşular eve oluk oluk doluşmaya başladı. Herkes bir derdini anlatmaya başladı. İşsiz çocuğunu, kocasını getirip el öptürmeyen mi dersiniz, hasta bebeğini sallayarak "ilaç

lazım” demeyen mi dersiniz... Açık açık olmasa da alttan alta Rahmi abimle henüz temelleri atılan dostluğumu çıkar ilişkisine çevirmeye çalışıyordu şerefsiz, kaypak güruh. Allahtan kadim komşumuz Menderes abi geldi de kovdu mahalleliyi evin içinden. Ardından almmdan öpüp kutladı beni. Davette ne giyeceğimi söyledi, “yeni bi tişört almıştım onu kotun üstüne giyerim” dedim. “Saçmalama. Ne o öyle zibidi gibi” dedi. Ani bir hareketle üzerindeki kumaş pantolonu salonun ortasında çıkarıp üzerime attı. Ceket, gömlek ve kravatın altında donla öylece kalakalmıştı koskoca Menderes abim. “Al şunu bi dene, bedenlerimiz aynı zannımca” dedi. Denedim, jilet gibi oldum. Altına da yeni kundura ayakkabılarını vereceğini söylemeyi ihmal etmedi. Çok teşekkür ettik, yemeğe de çaya da kaldı Menderes abi, evden gitmek bilmedi. Bütün gece ezelden beri hep iki hayalinin olduğundan birincisinin çocuklarının mürüvvetini görmek olduğunu İkincisinin de bir gün Vehbi, hiç olmadı Rahmi Koç’la tanışmak olduğundan bahsetti durdu. Yatma vakti geldiğinde artık gitsin diye bütün aile esnedik karşısında ama hiç oralı olmadı, “Siz rahatınıza bakın” diyerek üçlü koltuğa kıvrılıp yattı. O günden sonra Menderes abi, o evli barklı adam salıya kadar, “Bir umuttur işte” diye düşünerek bizim evden çıkmadı. Ailenin bir ferdi, bir canı oldu adeta.

O büyük gün gelince akşamki yemeğe hazırlık olsun diye bütün aile çok erken kalktık. Ben ayakkabılarım başucumda yatmıştım. Gece Menderes abi ise “içerde uyku tutmadı beraber yatabilir miyiz” diye teklifte bulunmuştu. Tabii ki reddedince, ben uyurken gelip gizlice yatağa girmeye çalışmış, geri püskürtülünce tam uykumun en güzel yerinde gelerek beni almmdan öpüp “renkli rüyalar” demekle yetinmişti. O Salı akşamı zor ettik. Koloniyim diye dört defa

banyoya girip, yüzümü lifle ova ova kızarttım. Kıyafetlerimi giyip giyip çıkarıp evin içinde voltalar attım. Akşam yemeğini yemek için bizimkiler oturduğunda kenarda oturdum. Çağırdılar, “Ekmekle karnımı doyurmayayım şimdi orda yiycem nasıl olsa” dedim. “Ulan ne o öyle ajlık gibi dalma oralarda yemeklere. Fakir gösterirsin kendini” dedi Menderes abi. Oturdum masaya, yerken kravata yağ damladı, sinirlendim, tuz döktük hemen lekenin üstüne.

Zaman geldi, Menderes abiyle üç vesait yaparak Sarıyer’den Kanlıca’ya gittik. Beşiktaş’ta “Abi sen dön istersen” dedim, dönmedi, Üsküdar’da dedim, dönmedi. En son yalının kapısında güç bela kovdum. “Tamam, oğlum girmiycem içeri herhalde. Sen git yemeğini ye. Ben şurda bir biraneye oturur seni beklerim. Size karşı da arada bir kadeh kaldırırım, bedenim orda değil ama sizinleyim hesabı. Hem gece dönemezsin, çok köpek olur bu yollarda. Korkarsın tek başına” diyerek ısrar etti. “İyi sen bilirsin” diyerek girdim yalıya.

Yalı da yalıymış hani. Şöyle tarif edeyim; bizim mahalleyi düşünün, ondan biraz küçük. Uşak beni bir odaya aldı ve beklememi, Rahmi Bey’in çalışma odasında olduğunu, geldiğimi haber vereceğini söyledi. Ben Rahmi Bey’in yerinde olsam bi sürü ev alır, kiralarıyla gül gibi geçinir giderdim “keriz mi bu herif hâlâ çalışıyor...” diye içimden belli belirsiz geçirdim. Beklerken kravattaki tuzu silktim ama leke baki kaldı, içim sıkıldı. Sonra başka bir uşak gelip beni yemek odasına götürdü, Rahmi Bey’in çalışması bittikten sonra bana katılacağını söyledi. Gittik. Giderken gelmesi, beni ekmemesi garanti olsun diye “Fazla çalışıp yormasın beynini canım. Beyin yorgunluğu hiçbir şeye benzemez valla” dedim uşağa, bişey demedi. Masaya oturdum servis başladı.

Vampir sofrası gibiydi. Mumlar, şamdanlar, çok uzun, yaldızlı kadehler, duvarlarda masklar, heykeller, bordo perdeler... Günün çorbasıyla yemeğe başladım, somon fümenin dibini ekmekle sıyırdım, kuzu kapamayı löp et olduğu için çerez gibi yedim, bir türlü Rahmi gelmedi. Sessiz sessiz tek başına insanın canı sıkılıyor haliyle. Uşağa "Abi televizyon yok mu, şovu açın dizim başlayacak birazdan. Darlandım sessizlikten" dedim, ilgilenmedi. Kimsenin konuştuğu, geldiği gittiği yoktu. "Ulan bunlar harbiden vampir olmasın sakın. Beni "Rahmi Koç'um ben" ayağına getirip, yedirip içirdikten sonra semirtip, emmeye çalışmasınlar." diye düşünerek, masadaki bi bıçağı cebime koydum, "Öyle bişey yapmaya çalışırlarsa var ya; tam emmedikleri halde "abi tamam ben de vampir oldum" der aralarında bir müddet yaşarım, sonra bi telefonla bütün Sarıyer'i, Gültepe'yi getirtir ebelerini s.ktiririm valla. Bi telefonuma bakar iş" diye içimden geçirdim.

Neyse ki Rahmi geldi de bu yersiz düşüncelerimden vazgeçtim. Beklettiği için çok özür diledi. Elimi cebime koyup bıçağı tuttum.

Mizah üzerine konuştu Rahmi, "Ersin Karabulut aynı ben lan" dedi "he abi" dedim, "Fırat gibi çocuğum olsun yaa bıcır bıcır" dedi "Oha abi" dedim "Mustafa Koç var, dalyan gibi adam. 140 kilo. Bıcırlığı mı kalmış" dedim. Derken de cebimdeki bıçağı çaktırmadan eski yerine, masaya koydum.

Annem "Ne yap et, kendini sevdir adama" demişti. Espri üstüne espri yapıyorum, bakıyorum Rahmi siyasi taşlamalı mizah seviyor, tak veriyorum hicivli, mesajlı espriyi... Bakıyorum sosyal tespit seviyor, şak yapıyorum tespiti, gözlemi... O gece inanmazsınız zaman nasıl geçti anlamadık, içilen Tropik içkinin, bakkaldan aldırılan cipsin çerezin haddi hesabı yok. İki kişi bir büyük Burbonu boğmuşuz, tereyağı

gibi gitti şerefsizim. Arada da Sabancıyı, Eczacıbaşı'nı filan kötülüyorum. "Onlar şahsa siz şahbazsınız abi", "Aslan marka, on numara holdingsiniz. Alayı trango onların" diyorum. "Yapma etme onlar da iyi firmalar" filan diyor ama hoşuna da gidiyor Rahminin. Burbon sıcakta iyice yakıyor bünyemi. Çorabı sıyırıp atıyorum. "Yandım Rahmi abi. Hep böyle oluyor içince ayağıma ateş basıyor. Bak buyur" diyip ayağımı şap diye Rahminin buz gibi göğsüne bastırıyorum. "Aaa Napıyorsun. Allah Allah" diyip ayağımı itiyor, biraz bozuluyor tabi bu lakayt hareketime... "Abi yandım pantul içinde. Bi şort felan yok mu" diyorum. Sağ olsun gidiyor Mustafa Koç'un şortunu getiriyor içerden. Şort geniş biraz ama sadece yürürken sıyrılıyor, oturunca gayet rahat püfür püfür... Makara kukara gırla devam ediyor. Arada keyfinin zirvede olduğu durumlarda bi punduna getirip "abi bi daireni yap benim üzerime" diyorum "ahahaha ilahi Umutçuğum ömürsün" diyip geçiştiriyor. Ben de gülüyorum o gülünce. Şakayla başlayan daireyi üzerime yaptırma fikri yavaş yavaş aklıma yatıyor. Ama Rahmi kıvrak hareketlerle geçiştiriyor isteklerimi. "Abi yarın bir gün öleceksin o kadar dairen var ne olur birini üstüme yapsan. Sevaba girersin. Öbür dünyayı da düşün. "He" de yemin ediyorum ben bütün işlemleri yaptırıcam, noterde filan yormıycam seni. Ben koşuşturucam" diyorum. Sinirleniyor, "Ne olacaksa olsun" diyip alttan almıyorum. "Solcuyum lan ben" diyorum. Gözlerini kaçırarak "Ben de solcuyum Umut" diyor. "Abi biliyorum şu güzel ortam bozulmasın diye diyorsun böyle" diyorum, başını bana çevirip gözlerime bakmasını sağlayarak. "Ben de o kadar insana ekmek veriyorum be Umut" diyor yaşlı gözlerle. Sanırım Kari Marx, sosyalizmin böyle bir tezle çürütülebileceğini görseydi sakallarını yolardı. Ama çürüyor

be sosyalizm zihnimde, çürüyor işte! Bir anda solcularda da bir kıskançlık varmış gibi geliyor, “Sen de çalış senin de olsun kardeşim ne kıskanıyorsun” diye düşünüyorum. Tam benim daire işini gündeme tekrar getirecekken Rahmi beraber eve çıkmayı teklif ediyor. “Olur” diyorum, “Yarın hemen döşeği, yorganı alıp yerleşeyim” diyorum. “Yok buraya değil, Beşiktaş’ta öğrenci evi gibi bi eve taşınalım” diyor. “Abi ne gereği var hazır ev var burada sığışırız” diyorum. Bu konuda kararlı çıkıyor. “Öğrenci evi gibi lan, az parayla, kıt kanaat geçinerek ama mutlu olarak yaşayalım. Makara kukara yapar yaşar gideriz” diyor. “Ben bi şekilde ikna eder çıkarırım evden” diye düşünerek şimdilik kabul ediyorum bu teklifi. “Olur lan” diyerek sarılıyorum. O anda Mustafa Koç giriyor içeri. îşten gelmiş belli. Babasıyla, şortunu giymiş beni halıda yaşlı gözlerle, sarılmış bir şekilde görünce “ Noluyo lan burada?” diyor.

Koşup ona da sarılıyorum. “Rahmi Baba, senin küçük mü bu?” diyorum. Ardı sıra “Gel lan yenişebilecek miyiz” diyerek el ense çekiyorum Mustafa’ya. Sehpayı çekip halıda güleş yapmayı teklif ediyorum. Fakat Mustafa çok sinirli bir yapıya sahip... Seri şekilde itiyor beni. G.tumü toplaya toplaya “ Biz eve çıkıyoruz babanla” diyorum. Rahmi de arkadan onaylıyor beni “Ayrı eve çıkıcam ben Mustafa” diyor. Mustafa beni başka bir odaya alıyor. “Bana bak, babam bu günlerde zor günler geçiriyor. Duygu dünyası bu günlerde çok çalkantılı. Kimsenin bundan yararlanmasına izin vermem tepelerim seni... Şimdi çabuk defol bu yalıdan” diyor. “Şort kalabilir mi Mustafa abi bende. Babandan bir hatıradır sonuçta” diyip çıkıyorum yalıdan.

Menderes abi kapıda karşılıyor beni. “Nooldu Umut’um kahkahalarınız buralara kadar geliyodu. Aldın mı aklım

Rahmi Bey’in” diyor. “Almam mı abi. Oğlu gibi seviyor beni” diyorum. “Benden bahsettin mi lan. Hiç geçti mi benim bahsim” diye soruyor. G.tümden düşen şortu toplaya toplaya “Bahsetmem mi abi. Hepimizden bahsettim” diyorum.

SIFATSIZ

Silik biriyim ben. Sesim zaten pek çıkmaz. Hani bazen çok uzun süre sustuktan sonra biri bir şey sorunca cevap verirken, ses tonumuzu ayarlayamayız, sesimiz osuruk gibi çıkar ya, işte ben o ses tonunda konuşurum. Anlattıklarım çok da matah şeyler değildir ama anlatmak isterim. Tam anlatmaya başlayıp “iyi gidiyorsun oğlum, hadi şu son cümleyi de bağlarsan, aklını alacaksın onun” diye düşünürken, karşımdaki “abi biraz yüksek sesle konuş, ne diyorsun anlamıyorum” der. Or.spu çocuğu nasıl da büyük bir rahatlıkla söyler bunu. Başlarım en baştan “Abi diyorum ki...” diye anlatmaya. O kadar silik bir insanım ki kurduğum cümlelerde bile doğru düzgün özne yoktur. Özne ortaya çıkmaz, özne bile kaçıp saklanır, gizli öznedir. Dolaylı tümleçle, zarf tümleciyle kur cümleyi, anlat anlatabilirsen derdini. Dün bütün olanlara rağmen Bengii’ye onu çok

sevdiğimi söylemeye gittim. Kim gitti? Ben gittim(G.Ö\Ben). Y.rrağımı gittim! Bugün bir minibüste bile şoför “Birader sen geç, buraya otur da yer açılsın” diyerek para kutusunun yanına, minibüstekilere karşı seni oturttuğu zaman zor duruma düşüyorsun, insanların yüzüne bakamıyorsun, Bengu nün suratına nasıl bakacaksın.

Yalnız sesim değil, tipim de siliktir. Normal adamım. Bana benzeyen binlerce insan var sokakta... Hiç dikkat çekici bir suratım yok. “Sokaktan adam geçti bi tane” deriz ya, özelliksiz adam, başında herhangi bir sıfatı olmayan adam, işte ben oyum. Dümdüz adam! Bu özelliksiz suratımın işe yaradığı da oldu tabi. Okul hayatımda ve askerlikte çok rahat ettim. Hiç hoca ve ya komutan bana kafayı takmadı. Nasıl taksınlar ki ismi bile ezberlenmeyen, hiç ismiyle hitap etmedikleri, en fazla “evladım” veya “oğlum” diye çağırdıkları, hayatlarında hiç iz bırakmadan gelip geçen biriyle kim, niye uğraşsın ki...

Tamam, biraz abarttım. İtiraf ediyorum, bir ara, üniversitedeyken gerçekten ortamın merkezi olmuştum. Merkezdeki kişi bendim. Hem de iki güzel kızla bardaydık. Kulaklarımla duydum, benden bahsediyorlardı, orjin bendim. “Şu çocuk seni kesiyor” diye arkadaşına gösterdi biri, kestiğim kız ise “hangisi?” diye sordu. “Şu gözlüklünün arkasındaki” dedi. Kestiğim gülümsedi. Üniversitedeyken gözlük takardım, artık lens takıyorum, temiz tutarsan valla büyük kolaylık... Elveda eski kestiğim.

Silik, utangaç ve iki kelimeyi yan yana getiremeyen biri olduğunda insan, dahi filan olmayı bekliyor ama bende o da yok. Çok susup, sabit gözlerle bi nesneye bakınca biri görse “kim bilir içinde ne fırtınalar kopuyordur, ne savaşlar veriyordur, zihninde ne kaleler yıkıp, ne devletler

kuruyordur” diye düşünür ama bende vallahi o da yok. Neye bakıyorsam onu düşünüyorum. Mesela ekmeğe mi bakıyorum “ekmek” yazıyor düşünce balonumda. Silik olmam dahi veya duygusal olmam anlamına gelmez. Bana benzeyen birinden hoşlanacağım anlamına ise hiç gelmez. Aksine nefret ederim benim gibi silik insanlardan, fellik fellik kaçarım. Onlarla gezmek, tanışmak, içki içmek, dertleşmek istemem. Hatta kendi halime tipime bakmadan aşağılarım onları, “mih mih mih” diye gülerken o, “acaba ben de mi böyle gülüyorum” diye düşünerek, tiksinirim gülüşünden. Kendim gibi bir insan daha niye isteyeyim ki?

Aşık olduğum zaman çok güzel kızlara aşık olurum. “Niye aşık oldun?” “Çünkü çok güzel” işte bu kadar basit.

Yakışıklı ne acayip di mi ? Ben de yürüyorum, o da yürüyor. Ağzı var yemek yiyor, eli filan da var, aynı benim gibi. Düşününce totalde aynıyız. Ama o yakışıklı. Bişey yapmasına gerek yok, dursa yeter. Ağzını açtığı zaman herkes onu dinler, saçmalama kredisi sonsuzdur. Senin bi tip yakışan saçın vardır, onun hepsidir. Kazıtın saçınızı; senin çıksın topatan kavunu gibi kafan ortaya, o ise yine yakışıklı. Bi de bu durumun farkında değil gibi uruspu çocuğu, ben ise hayatım boyunca bir jöleden çok şey bekledim. Turistin mavi gözlü sarışın çocuğunu sevdiğimiz gibi, 32 yaşında olmamıza bakmadan 4 yaşındaki çocuğun etrafına toplanmamız, onu güldürmeye çalışmamız gibi severiz, utanmasak elimizi çocuğun omzuna elimizi atıp, “ben Ulrih’leyim siz hepinizsiniz var mısınız lan maça” dememiz gibi ucundan eklenmeye çalışırız yakışıklıya.

Sevgili okurlar biz sıramızın gelmesini çok bekledik. Ve ne olduysa oldu devran döndü, rüzgâr bizden tarafa esmeye başladı. Haber geldi, “samimiyet” bayrakları açılmış

toplumda. Samimi olmak prim ediyor dediler... Sorduk; “Nasıl yani? Sadece samimi olmak yetiyor mu?” “Evet abi. Ne olursa olsun samimi olsun deniyor ortamlarda. Cahil de olsan, aptal da olsan... Yahu konuşturmayın adamı işte! Samimice itiraf etmek yetiyor işte, anında prim yapıyor” dendi. Çıktık yuvalarımızdan. Zaman artık bizim zamanımızdı, beklediğimiz gün gelmişti. En önden ben koştum. Anlattım başımdan geçenleri, aptallıklarımı. Bence etkileyici bir üslupla sunulmuş, içi de komik şapşallıklar barındıran hikâyelerdi. Bir iki etkilenme olunca, bir tane daha anlattım. “Sevimli şapşal şey” damarını iyice eşeledim, anlattıkça anlattım. En mahremlerine kadar, altıma sıçmalı anılara kadar bir bir anlattım. Baktım hafiften bi tiksiniliyor, rotayı ebeveynlere 31de yakalanmak anılarıma çevirdim. Büsbütün iğrenildi. Yakışıklı arkadaşım Efe ise birkaç “sosyal beceriksizlik” anısını anlatıp, “inanmıyorum Efe. Çok sevimliymişsin” nidaları eşliğinde bu samimiyet rüzgârından çok güzel ekmek yedi. Efe sayesinde tanıştığım kızlarla bağlantım ise ileriye yönelik beklentiler içerisinde sürdü.

Efenin eski takıldığı kızlardan biri olan Benguyle bir gün Beşiktaş’ta karşılaştık. Nasıl olduysa beni tanıdı. Ne istiyordu bu Bengü benden, sadece güzel olması bile ona âşık olmama sebepken bir de benim farkımda olması... Yoluna mı atayım kendimi, yoksa şaki olup dağa mı çıkayım, bunu mu istiyor benden? “Sen Efenin arkadaşısın di mi?” dedi. Başımı sallayarak onayladım. “Efe anlatmıştır biz ayrıldık onla” dedi. “Vay be ben evde oturup kalemle mandalina liflerini tırnaklarımdan sökerken insanlar neler yaşamış” diye içimden geçirdim ve acı acı gülümsedim. Efe’yi hâlâ çok sevdiğini filan söyledi. “Ulan Efe’yi dedem de sever, yakışıklı, zengin çocuk, beni sevsene” demek istedim, diyemedim. Gözleri

dolmuştu, benimkiler de doldu. Sonra toparlanmaya çalışarak her şeye rağmen gülümsedi. “Neyse saçmalıyorum işte. Boş ver beni. Sen ne yapıyorsun? Yürüyelim mi işin yoksa?” dedi. Yürüdük. “Sen hep susuyorsun. Anlatsana kendini” dedi. Boş ver manasında başımı salladım. Gerçekten de anlatacak bişey aklıma gelmiyordu. “Ama gerçekten merak ediyorum. Her insanın bir hikayesi vardır” dedi. Karşılaşmadan önce “ağzıma bakalım şu çubuk krakeri enlemesine sokabilecek miyim” diye bi deney yapıyordum ve karşılaştığımdan beri ağzımda enlemesine duruyordu o kraker. Önce onu yedim. Sonra bütün gücümü toplayıp, bütün samimiyetimle “göğüslerin çok güzelmiş” dedim.

YAKIN GELECEK

Önünde sonunda evleneceğim. Evleneceğim kadın napıyodur acaba şimdi? Eminim mal gibi geziyodur kerizim. Yüzde yüz çok yakışıklı, atletik vücutlu bir koca düşlüyordur. Seçkin davetlilerin katıldığı bir düğünde, dünyaevine gireceği gün için nasıl da sabırsızlanıyordun En yakın ve çok çirkin arkadaşı, yapılmış saçlarıyla bir o yana bir bu yana koşsun, davetlilerle ilgilensin, gecenin sonunda da beraber ağlasınlar

diye nasıl da hayaller kuruyordur. Kırmızı cüppe içindeki şehrimizin belediye başkanı kel ve sarışın Kadir Topbaş'ın sorusuna "evet" demeden önce espri mahiyetinde yapacağı duraksamayı, duraksama ile seçkin davetlilerin gülüşmelerini düşledikçe eminim zevkten ayaklarını birbirine sürtüyordur.

Evlenir evlenmez, yurt dışında ya da hiç olmadı güneyde iyi bir otelde geçirilecek bir balayı düşlüyordur. Gündüz olimpik havuz ve aqua park, gece ise animasyonlar ve disko. Diskoda bir keten gömlek, gömleğin altında yine keten bir pantolon, pantolonun ve gömleğin içinde kıvrak figürler sergileyen bir prens, prensin karşısında ise kendisini görüyordur eminim. Tropik içkilerini yudumlayarak "İyi ki evlendik aşkım, iyi ki evlendik bebişim" dercesine tüm gözlerin üzerlerinde olacağı o büyük günü düşlüyordur eminim. "Sakın ha bu gittikçe coşan dansımın sebebi, gece bize ayrılan süitteki yatakta göreceğim o şahane küskü, dünya yakışıklı kocamın küsküsü olmasın?" diye kendi kendine sorup nasıl da kızarıyordur yanakları.

İşte benim keriz karıcığım şu anda ve genel olarak bunları düşünüyordur eminim. Her kız ister bunu.

Gazete üstüne doğradığım portakal kabuklarını âdetim olduğu üzere bir daha küp küp doğradım. İzmariti kabukta söndürüp,

gazeteyi buruşturup mutfağa gittim, çöp kutusuna attım. Kim bilir ankastre mutfağı ne kadar çok özlüyordur müstakbel karıcığım? Belki de hayalindeki kocadan daha çok özlüyordur. "Lanet olsun fayansa, pencerenin kenarına dizilmiş Cif e, Pril'e" diye usul usul kendisine bile duyurmadan haykırıyordun Tezgâhın altındaki perdeyi sıyırınca karşısına çıkan mavi tüpü görmesi gerektiği kadar görmüştür zaten hayatı boyunca, bir daha görmemeliyim

diyordur. Salsa sosu hazırlayayım derken mutfağı tam anlamıyla savaş alanına çeviren “Koca Bebek” kocasını mutfağından kovmak ardından da buharda sebze pişirmek istiyordur eminim. Salondaki masaya muşamba serip bir de onu yemek sonrası ıslak Skoçbrayt’la sildiği yetmez miydi artık? Tahta üzerinde peynir çeşitleri ve sebzeler eşliğinde akşamları bir kadeh şarap içip eşiyle sohbet etmek istiyordur. Çok şey mi istiyordur.

Tuvaletten hamilelik testiyle çıkıp, bir şey söylemeden testi göstermek, kocasının “Zanım karızıiım” diyerek ona sarılmasını, evliliklerini taçlandıran o kutlu günün gelmesini ve karşısındaki tanrısal anlayışı görmeyi ne çok istiyordur kim bilir? Kocasının “Bu sozuku baaa bağışladığın için zok teşekkür ederim” demesini hiç istemiyordur di mi benim sevgili karıcığım? Evliliğinin içine dili dil yapan şive, ağız ve lehçenin bir gün bile, çok sevindirici bir haberi verse bile girmesini hiç istemiyordur di mi benim müstakbel karıcığım? Hamilelik süresince kocasının gereksiz telaş etmesini, doğum için hastaneye giderken yanında ağzını anucuk gibi büzerek “Huh huh hadi bebeğim telaş etme benle beraber nefes ver huh, huh” demesini, bilhassa o telaşla evde kamerayı unutup, hızla alıp gelmesini ve bütün doğum süresince kayıtta olmasını ne çok istiyordur. Kendi ailesinin de benim ailemin de esmer olduğunu bile bile kumral, hiç olmadı buğday tenli bir bebek doğurmak istiyordur. Ona “Kafkasya’da bir çiçek ismi, batan güneşin sudaki aksi, yağmur yağmadan önceki havadaki zerre” gibi manalara gelen, sahip olanı anında zengin gösteren bir isim koymayı ne de çok istiyordur.

İstiyor ha istiyordur canım karıcığım. Düşlüyor durmadan düşlüyordur. “Biz yaşamadık çocuklarımız yaşasın” demek istemiyordur. Hem biz hem çocuklarımız

yaşasın istiyordur. Akrabaların (kuzen kontenjanı hariç) mümkünse hiç, ailelerin ise mesafeli bir şekilde dâhil olduğu bir evliliği ne de çok istiyordur. İlk günkü gibi her daim kibar, temiz, anlayışlı bir kocayla, insanlığa nasıl aile olunur göstermeyi çok istiyordur. Pedagojik kitaplarla, klasik müzikle çocuğunu büyütmek, “Siz bu gidişle çocuğu şorolo yapacaksınız, semtin gülü olacak bu çocuk bak, demedi demeyin” diyen dayımın susmasını ne de çok istiyordur canım karıcığım. Benim bütün hafta sonlan garajda kendime ait alet çantasıyla deli s.kmiş gibi bişeyleri tamir etmeye çalışmamı da eminim çok istiyordur.

Bütün bunları düşleye düşleye ve isteye isteye nasıl da süslenip şimdiki hiç evlenmeyi düşünmediği sevgilisine gidiyordur canım karıcığım. Vaktinin gittikçe daraldığını, artık vücudunun yavaş yavaş bozulmaya başladığını nasıl da hissediyordur, yakın gelecekte hemen evlenmesi gerektiğini nasıl da kendi kendine söylüyordur.

Bugün yapacak bir işim yoktu. Oturdum bütün bunları, benim gelecekte evleneceğim biricik karıcığımın şimdi ne yaptığını, neler düşünebileceğini düşünüp durdum. Karnım acıktı, masaya gaste serip üstünde ekmek arası peynir yedim. Ekmeği yerken gözüm gazetedeki bir habere takıldı. Haber; “Bilim adamları, Dünyanın kendi ekseni etrafındaki dönüşünün yavaşlamasıyla günlerin artık 24 saati aştığını ve bunun yakın gelecekte 25 saate çıkacağını açıkladılar.” şeklindeydi. Ağzımdaki lokmayı yutmayı güç bela yutarken “Hah” dedim “İyice yiycez yani y.rrağı” dedim.

SARI

Sanki bütün gündüz maçlarını Ankaragücü oynuyormuş gibi geliyor düşündükçe. Ceza alanının büyük kısmı kumlu, orta ve taç çizgisinin sarımsı çimli olduğu bir Ankaragücü-Galatasaray maçı izliyoruz. İzliyoruz dediysem televizyonun yarısından izliyoruz. Ekranın diğer yarısına tül ve üçlü koltuk yansıyor. Koltuk kıpırtısız, arada bir tül oynuyor. Dışarıdan arada bir araba sesi geliyor. Sokak çok boş. Sapsarı bir güneş yakıyor ortalığı. Ekranın yarısına arada bir GalatasaraylI Semih giriyor. Çim sarı, güneş sarı, Semih sarı. İyice sararıyor ortalık. Boğazım kuruyor. İçeri kocaman, sert kabuklu, uzun bacaklı, yeşilimsi bi böcek giriyor birden. Tavana çarpa çarpa ilerliyor odanın içinde, bize doğru yaklaşıyor elimizi savuruyoruz, pike yapıp televizyona çarpıyor. Sonra yeniden tavana çarpmaya başlıyor. Abimle odanın içinden çıkarmaya çalışıyoruz, ben gidip tülü açıyorum, abim de elindeki kırlenti savuruyor yeşil böceğe doğru, üzerine doğru gelince üçlü koltuğun üzerinde koşarak kaçmaya başlıyor. Böcek odanın her yerine doğru hareket ediyor ama bir türlü pencereye yaklaşmıyor. Elimizdeki kırlentleri tavana atarak vurmaya çalışıyoruz. Abim en sonunda düşürüyor böceği. Halıda yürüyerek elimizden kaçmaya çalışıyor. Kırlentlerle dövüyoruz ama yürümeye devam ediyor. Abim koşuyor içerden tuvalet terliğini getirip

akıtıyor sarı kanını böceğin. Böceği terliğin üzerine alıp tuvalete götürüyorum, klozete atıyorum. Yüzüyor yeşil ölüsü suda, sanki tek bacağı hareket ediyor gibi. Üstüne tükürüp içeri gidiyorum. Her şey normal, maçı izlemeye devam ediyoruz abimle. Semih yetmiyormuş gibi bir de GalatasaraylI Cüneyt giriyor ekranın izlenen yarısına, iyice sararıyor ortalık. Niye izliyoruz alatasaray-Ankaragücü maçını, iki takımı da tutmuyoruz. Önce Sarıyerli, sonra Beşiktaşlıyız. Ama hep Ankaragücü maçı izliyoruz. Boğazımız kuruyor, yeşil viski şişesinden ılık su içiyoruz. Annem hâlâ gelmedi pazardan, babam da yazları sahildeki Beyaz Park gazinosunda kasiyerlik yapıyor. Televizyonu kapatıp dışarı çıkalım diyorum abime, cevap vermiyor. Plastik topun üstüne tükenmez kalemle Sarıyer yazmaya çalışıyor. Y'yi yazarken eli kayıyor y'nin kuyruğu uzuyor. İçim çok sıkılıyor.

Kafamı ıslatıp, çok bol şortumla dışarı çıkıyorum. Kimse yok sokakta. Bakkalın oraya gidiyorum, karşısındaki duvarda biraz oturuyorum. Güneş tam tepemde. Hava öyle sıcak ki bakkala bile kimse gelmiyor. Etrafa bakıyorum biraz. Bakayım terliği düşürmeden ayağımın en ucuna ne kadar yaklaştırıcam diye bir deneme yapıyorum, ayağımı eğerek terliği kaydırıyorum. Yetmiyor biraz daha kaydırayım diyorum. Terlik düşüyor ayağımdan. Mecburen duvardan iniyorum. Terliği giyiyorum. Biraz yürüyüp ayağımı savuruyorum. Terlik fırlıyor ayağımdan döne döne ilerde duruyor. Sıcak asfaltta seke seke gidiyorum, giyiyorum. Bi daha, daha havaya savurarak uçuruyorum terliği, yükselip şap diye düşüyor yere. Devamlı uzaylıyorum terliği, mahalleyi şap şap diye inletiyorum. Yaşlı bi kadın camdan kafasını çıkarıyor "Çocuk git kapının önünde oyna. Gürültü yapma

hasta var, hasta” diye kovuyor beni. Dokuz yaşındayım, canım çok sıkılıyor, hava çok sıcak, kimse yok, bütün bunlar yetmezmiş gibi bir de hasta var. İçim müthiş sıkılıyor. Neyse ki hemen geçiyor. Eve doğru giderken abimi elinde karpuz dilimiyle görüyorum. “Ver lan bir diş” diyorum. Vermiyor, git al annemden diyor. Eve girmeden kapıdan karpuzu alıp yanına gidiyorum. Boş boş konuşmadan yürüyoruz, “Sahile gidelim, denize gireriz” diye tutturuyorum. “Ne denizi lan babamın yanına gidiyoruz para alıcaz, berbere gidicez” diyor. Gazino evimize 20 dakika uzaklıkta. 20 dakikadır karpuzlar elimizde, kabuğun beyaz kısmını bile bitiriyoruz. Kağıt gibi olan kabuklan atıp gazinoya giriyoruz. İçerisi balık ve rakı kokuyor. Geceye hazırlık yapılıyor, içerde hiç müşteri yok. Babam kasada hesaplar yapıyor. Bizi görünce dev, üç katlı orgun olduğu pistin oraya götürüyor. Arkalardaki bir masaya oturtuyor. Yeşil fasulye, pilav ve kola getiriyor garsonlar. Personel yemeğini yiyoruz. Yedikten sonra babamın yanına gidiyoruz. Para veriyor, “Berberden çıkışta doğruca eve gidin, yüzerken filan görmiyeyim sizi” diyor. Berbere gidiyoruz. Abim “Onun ki üç numara benim ki amerikan olacak” diyor berbere. İkimizinkini de üçe vurup yolluyor bizi eve. Kıl dolu kafalarımıza şaplata şaplata eve gidiyoruz. Yolda arkadaşımız Bokluyu görüyoruz. Kirpikleri birbirine yapışmış Boklunun. “Niye gelmediniz lan denize, çelik gibiydi su” diyor. “Maç vardı” diyor abim. Eve doğru yürüyoruz Bokludan ayrılıp. Günler ne kadar uzun 9 yaşındayken, güneş bir türlü batmıyor. Kel kafalarımız yandıkça yanıyor bayırı çıkarken, içim çok sıkılıyor.

Büyüdüm, babamın yazın kasiyerlik yaptığı yaşa geldim. Abim evlencii çocuğu oldu, Semih, Cüneyt futbolu bırakalı yıllar oldu. Artık pek fazla gündüz maçı yapılmıyor yine de

öğlen evde oturuyorum. Arada bir pencereden kafamı uzatıyorum, kavrulan asfaltta sokakta tek başına oynayan çocuk görüyorum. “S.ktir git lan buradan. Git kapında oyna” diye onu kovuyorum.

ESKİ DOST

“Danca Hayvanat Bahçesinin 20 yıllık çalışanı olan îrfan Kocataş bakıcısı olduğu Asya tipi kaplanla beraber kayıplara karıştı”. O yıllarda gazetelerde küçük, önemsiz bir haber olarak çıkan bu olay, şehir halkı tarafından hemen unutulmuştu. Birkaç soruşturma, bir iki aramadan sonra olayın üstü alışılmadık bir şekilde kapatılmıştı. İrfanın kuruma herhangi bir borcu yoktu, kaplan ise zaten oldukça yaşlıydı. Medyanın da olayla ilgilenmemesiyle, İrfan kaplanıyla iki gözlü gecekondusunda baş başa kalmıştı.

Artık işi gücü olmadığı için kendini iyiden iyiye kaplana adayan İrfan bütün gün kaplanıyla ilgileniyordu. Zaten Danca’da uzun bir geçmişi olan bu dostluk aynı çatı altında iyiden iyiye pekişmişti. Hayvanat bahçesinin esaret altındaki koşullarında ölmek üzere olan o sıska, kemikleri sayılan yaratık gitmiş yerine tam bir kaplan gelmişti. Kaplandaki bu

gözle görülür gelişme İrfana da yaramış eskinin somurtkan, sinirli, lanet adamı gitmiş yerine güne şarkı söyleyerek başlayan, şakacı, sevecen bir adam gelmişti. Hatta o hiç dudaklarından düşürmediği sigarasını bile azaltmıştı. Kaplanın tüyleri sigara kokmasın diye mutfakta içtiği sigarasını kaplan mutfağa girer girmez, babasına yakalanmış bir ergen çocuk telaşıyla muslukta söndürüyor, kaplan da alelacele eliyle dumanı dağıtan İrfana biraz bakıp hemen çıkıyordu mutfaktan.

Sevimli dostlarımızın bu mutluluklarının ebediyete kadar devam etmesini biz de isterdik ama gelgelelim öyle olmadı. Eski neşeli günler gitmiş, ev adeta yaşanmaz bir yer haline gelmişti. Zira 20 yıldır İrfanın dişiyle tırnağıyla yaptığı birikim, iki ay gibi kısa bir zaman zarfında erimiş, bütün para kaplanın etine, şampuanına gitmişti. İrfan gündüzleri evden çıkıyor zaten az sayıda olan dostlarından borç istiyordu. Borçlar ertelendikçe, dostlar beklettikçe her gün daha bir sinirli geliyordu eve. Daha önce kaplanın normal gelen davranışları ona nasıl da batıyordu. Tüyleri, yürürken tırnaklarının parkede çıkardığı çt çt çt sesleri, ses tonu, hırıltısı, hele de bakışları nasıl da batıyordu ona. Haftalardır göz göze gelmiyorlardı. Bir gün, evdeki son etin de bittiği işte o gün İrfan eve içkili geldi. Alkol kokusunu alan hayvan İrfan ona bulaşmasın diye doğruca diğer odaya gitti, karanlık odada ayakta beklemeye başladı. İrfan'ın içerden gelen bol küfürlü homurtusuna kulak kesildi. İrfan hem kendine hem de isim vermeden kaplana küfrediyordu. Birden ışığın yanmasıyla kaplan irkildi, yatağın altına kaçmayı düşündü ama yapmadı. Sabit bir şekilde durmayı yeğledi. İrfan sanki odada kaplan yokmuş gibi dolapları, çekmeceleri hızlıca açıp vurarak sanki bir şey arıyormuş gibi sinir savaşını sürdürdü. Akabinde İrfan

kaplanın bastığı bir tişörtü çekiştirmeye başladı. Kaplan biraz öteye komodinin oraya gittiğinde İrfan bu sefer bastığı bir pantolonu çekiştirdi. Belli ki bela arıyordu İrfan. Kaplan biraz İrfan'ın suratına baktı. Bir müddet bakıştılar, "Ne var oğlum ne bakıyorsun suratıma alacaklı gibi? Kendi evimde yerim dar oldu anına koyiim! Lan bakmasana. La hoşt!" diye bağırarak ayağını yere vurdu. Kaplan ağır adımlarla odayı terk etti, salona gitti. Her zamanki yerine uzandı. İrfan da peşi sıra geldi. Belki de İrfan en çok kendine kızıyordu, hayvanın rızasını almadan hayvanat bahçesinden koparmasına, ona bakamamasına, doğru düzgün bir şeyi beceremesine kızıyordu. Ya da belki de bu kaplan da dayak çeken bi taraf vardı, baya yolda görsek "Kim lan bu tipiği s.ktiğim" diyeceğimiz bir kaplandı bu. Bunu bilemeyiz. Bildiğimiz tek şey; o gece ulu orta İrfan'ın kaplan maplan dinlemeden ağladığıydı. Kaplan teyibin tuşuna basan da Cengiz Kurtoğlu'nun "Anam yavrum deyip hasret çekermiş, babam yumruk yumruk yaşlar dökermiş, alın yazım gurbet pençesindeymiş, derdi mektup vurdu beni derinden" dizeleri dökülen de İrfan duygu patlaması yaşayıp, sarsılarak ağladı. Neredeyse ağlamaktan ölecekti. Ortamı yumuşatıp dayaktan kurtulan kaplan, yeniden mutlu aile resmini taçlandırmak için gitti İrfan'ın yüzünü yaladı. İrfan kaplana sarılarak gözünde yaşlarla uyuya kaldı.

Ertesi sabah İrfan yine sinir savaşını sürdürmeye karar verdi. Kaplanın evden gitmesini çok istiyordu. Kaplan için çok büyük manevi değeri olduğunu bildiği kaplanlı battaniyeyi sırtına alıp evin içinde bi tur attı. Peşine takılıp "oherzle oherzle" diye sevinç sesleri çıkarıp kuyruğunu sallayan hayvanı iyice sevindirdikten sonra, battaniyeyi pencereden dışarı attı. Battaniyeye kenetlenmiş kaplanın

pencereden fırlayıp gideceğini umuyordu ama olmadı. Sanki battaniye hiç olmamış gibi “oherzle” diye diye İrfan’ı yaladı sevimli piç. İrfan’ın hırsından bi damla yaş gözünden aktı. Bunu gören kaplan hemen kasetçaların başına gitti. Sinirinden kuduran İrfan kasedi kıvı kıvı kıvı diye geri saran teypin başında bekleyen kaplanın beline bi tekme attı. Kaplan yan yan koşarak yatağın altına girdi. O gün bitene kadar hiç çıkmadı ordan dışarı, yatmadan önce bir kere sadece kumuna gidip işedi o kadar. Gece yatarken İrfan ansızın “Ulan bu hayvana kaç gündür et vermiyorum. Kabına bıraktığım Biskrem’e de dokunmamış. Ne yer ne içer bu hayvan? Ulan sakın -iki kahkaha bir pirzola- formülünü keşfetmiş olmasın. İşte o zaman çok korkarım, gülerse korkarım evet” diye düşündü.

Günler günleri kovaladı o Biskrem hiç eksilmedi. Ama eksilen bir şeyi fark etmişti İrfan. Hayır sazan okurlarım “sevgi” değildi o eksilen. LM Layttı. Evde bırakıp gittiği paketten sigaraları azalıyordu, kibritin yanma yeri de sahir zamanlarda sökülmüş oluyordu. Fakat gelgelelim borç istemek için Bolu’daki bir arkadaşına gidip iki gün eve uğramadığında ise açılmamış olarak bıraktığı paketin sapasağlam durduğunu görünce kaplanın “olmazsa hiç aramam” diyen bir içici olduğunu anladı.

“Sigaradan geçtim, bıyıklarını komik kesip evde beni güldürmek için dolaşması neydi peki? Ya banyoya gidip daha komik kesmesi ? İlgilenmeyince suratına bakmayınca “hırssle, fırssle” diye garip sesler çıkararak ona bakmamı sağlaması da ne demek oluyor? Ne istiyor bu kaplan benden? “ diye iyiden iyiye kaplana karşı bilenen İrfan, kaplanı kenara çekip konuştu. Kaplan durumu olgunlukla karşılayıp “hay

hay” dercesine bir hareketle yanına bir iki tişört, bir de koltuk altı jeli alarak evden ayrıldı.

Yıllar sonra yaşlı bir adamın yolu Danca’ya düştü. Torunlarını kucağına alıp onlara hayvan sevgisini aşılayan bu adam İrfan dan başkası değildi. Nihayetinde kaplanın kafesinin önüne geldiğinde bir o yana bir bu yana hırsla volta atan hayvan durdu. İrfana biraz baktı. Normal bir kaplandı bu, yalnız bıyıkları bir hayli sarı bir kaplandı. Bu kısa duraksamadan sonra voltasına devam etti sarı bıyıklı kaplan. İrfan içinden “Maltepe’ye kadar düşmüş” diye geçirdi. Torunlarına sıkı sıkı sarılıp evin yolunu tuttu.

VİCDAN

“Teyzemle evlenecek misin?” dedi. Böyle ani bir soru beklemediğim için şaşkınlığımı gizleyemedim. Sonra şaşkınlığımı üzerimden atıp, pek bir kahkaha koyverdim, başını okşadım, “çok mu seviyorsun teyzeni ?” diye sordum. Utandı, sustu. Yürümeye devam ettik. Konuşacak bir şey bulamıyordum, zaten bir çocukla ne konuşabilirdim ki aramızda 20 yaş fark vardı. Çocukları pek sevmem, hazır cevap bilmiş çocukları hiç sevmem. Neyse ki sessiz bir

çocuktu. O yüzden ona karşı herhangi bir his beslemiyordum. Beraber zaman geçirmek zorundaydık ve istemezsek de geçirecektik. “Daha çok var mı parka?” dedim. “Daha çok var, yürüycez” dedi. “ Elimi tut” dedim. “ Niye?” dedi. “ Tut işte” dedim, ona kimin patron olduğunu göstermeliydim. Tuttu. Sessiz sessiz yürümeye devam ettik. “Teyzen hâlâ görüşüyor mu o Tümer denen çocukla” diye sordum. “Geçen hafta geldi eve Tümer abi. Ama anneme evde yok dedirtti teyzem. Sonra annemle kavga etti teyzem. Çok ağladı, hiç odasından çıkmadı. Akşam bi kaç defa aradı Tümer abi. Yok dedik hep, arkadaşına gitti dedik” dedi. “İyi yapmışsınız, babanın bi haberi olsa sonuçta annene patlar. Evde hep kavga olur. Sen üzülürsün” diye öğütledim. Fırına girdik, 3 tane ekmek hamuru aldık. Poşeti eline verdim, elimi bırakıp poşeti mıncıklamaya başladı. Fırından sonra nihayet parka geldik. Poşeti bana verip kaydırağa koştu. “Tümer’miş... Dur bu ibnenin elini ayağını kestireyim de mahalleden görsün küllenmiş bir ilişkiyi alevlendirmeye çalışmak neymiş. Bu tipleri çok iyi bilirim, dıı’dan yapma’dan anlamazlar. Alttan aldıkça ısrar ederler. Sert çıkmak lazım. Aşiretiz lan biz. Abimin bi sürü tanıdığı var, bi karton malboraya s.ktiririm adamı şerefsizim. Kız da yüz veriyor belli. Ağlamalar felan. Katil mi edecekler lan beni. Katil olmak istemiyorum. Değmez be! “Tu lanet size” diye tükürüp suratlarına çirkef hayatlarına elimi sürmemek en iyisi.

Şirket olmuşlar resmen. Oynamasınlar benle. Şimdi bırakıp gitmek en iyisi. Vereyim hamurlarını da çekip gideyim, herkes mutlu olsun, madem bu kadar batıyorum herkese giderim. Yerleri geniş olsun. Ohhhh! Ohhh! Kullan kerizi sonra çıldırt, bütün emekleri boşa gitsin, gülün arkasından. Keriz değilim lan ben! Kimse kullanamaz beni!”

diye düşüncelere dalıp durdum. Hamuru öyle bir sıkmışım ki patladı. Patlayan kısmı yırtıktan içeri sokmaya çalışırken büsbütün genişlettim deliği. Hamurla uğraşırken çocuğu gözden kaybettim. Sağa koştum sola koştum, oyun alanındaki büyük sarı borudan geçtim, yoktu. Borudan çıkarken parkın girişinde bi adamla konuştuğunu gördüm. Tümer olmalıydı bu herif. Çok sinirli olduğum için sakinleşmek için borunun içine girip, domalık vaziyette düşündüm. Tartıyor, düşünüyordum bir türlü nasıl bir strateji geliştireceğimi bulamıyordum. Borudan küfürler ederek çıkıp saldırsam ne kadar ciddiye alınırdım bilmiyorum, boruda durup konuşmalarının bitmesini beklesem sıradaki çocuk itiyordu. En sonunda ne olacaksa olsun diyip sessizce çıktım borudan.

Çıktığımda Tümer gitmişti. Korkmuş olmalıydı. Koşarak çocuğun yanına gittim. “O kadar sesleniyorum sana, ne diye cevap vermiyorsun? Ne konuşuyordun o adamla!” diye bağırarak kolundan çektim. Banka götürdüm. “Otur şuraya gözümün dibinden ayrılma” diyerek bi sigara yaktım. “Kimdi o Tümer miydi, ne dedi sana? Parmak kadar çocuğun aklını çelmeye çalışıyor şerefsiz. Oğlum ne dedi sana söylesene, bakma suratıma” dedim ve içimden inşallah benim hakkımda bi şey sormamıştır diye dua ettim. Bisiklet alacakmış çocuğa onun tahayyütünü veriyormuş. Bir insan düşünün ki kendi 15 dakkalık zevki için bir çocuğu alet edecek kadar alçalsın. “îki güne dağılır onun göbeği” dedim. “Biliyorum o markayı dandik marka o. Ben sana sanayide toplama bisiklet yaptırırım, kapaklı cantlı, koldan vitesli bisiklet” diye de ekledim. Bi şey demedi, uzun uzun sustuk. İki sigara içtim.

Bazen çok kızıyorum kendime. Olur olmaz parlıyorum. Şuncacık çocuğu kendi dertlerimle boğuyorum. Y.rağımı alırım bisiklet. Almam! Biz bisikletle mi büyüdük. Bisikletin

yanında koşan çocuk olarak geçti günlerim, şimdi Tümer alsın ona bisiklet onun yanında da koşarım. Napayım Allah-u Teala böyle uygun görmüş kaderimi. İlkokul boyunca bisikletin yanında koş, orta okulda atari salonunda ‘geçeyim mi abi’ diyen çocuk ol, lisede bilardoda Ver lan ıstakayı bi hareket çekicem’ci çocuk ol, şimdi de Tiimer’in yancısı ol. İstesem bütün bunların acısını şu çocuktan çıkarırım ama çıkarmıyorum. Teke tek girsek havada karada döverim şu çocuğu ama girmiyorum. Yazık o da bi can sonuçta. Hem onda kendi çocukluğumu görüyordum. Keşke azıcık müzik kulağım olsaydı da ona şimdi şu anda bankta otururken kapşonumu kafama geçirip dertli bir rapçi gibi bütün çocukluğumu rap şeklinde anlatsaydım, o da “anlıyorum, büyük acılar bu yaşadıkların” der gibi başıyla onaylasaydı beni. Olmadı, tahterevalliye bindik biraz. Bir yandan konuşup bir yandan da inip çıktık. Tüm çocukluk masumiyetiyle cevaplıyordu sorularımı. Teyzesinin bende zerre gönlünün olmadığını onaylatmıştım sorularımın cevaplarıyla. Böyle bir şeyden zaten emindim ama insan yine de karşısındaki kişiden bir samimiyet bekliyor. Neden teyzesinin benimle açık bir şekilde konuşmadığını sordum. Konuşmaya fırsat mı verdiğimi, maden bulmuş gibi öyle dur durak bilmeden teyzeyi ablukaya aldığımı, varımı yoğumu eve hediyeler almak için harcadığımdan dolayı babasının da bu duruma ses çıkarmadığını... İnsanın öküz olsa evdeki bireylerin gözünde hangi konumda olabileceğini anlayacağını ama benim anlamadığımı yine tüm çocukluk masumiyetini koruyarak bana bir bir anlattı. Nasıl yapıyordu bilmiyordum ama masumiyet ayağına bayağı bayağı giydiriyordu bana küçücük çocuk. Hayat hakkında babamın bile vermeyeceği bi takım teknikler vermeyi de ihmal etmedi. Ben de götümü sımsıkı

yere vurarak onu tahterevallide zıplattım, ardından da “ehir ehir ehir” diye ayı gibi güldüm. Sonra kalkıp biraz yürüdük. İki arkadaş ne yaparsa onları yaptık işte, bilirsiniz. Güneşte çok beklemekten ipliksileşmiş bir köpek bokuna uzun uzun şaşırarak baktık. Muhtemelen halı yıkanmış bi bahçeden akan ve bayırdan aşağı akan bi suyun önüne taş, yaprak ve çubuklardan baraj yaptık, sonra bozduk. Parkın çimlerine uzanıp bulutları izleyerek kızlardan konuştuk, “insan sevdiğine 31 çekemiyor laaan” dedim, “buz uçağı geçiyor” dedi, katılmadım, “Sis uçağı o” dedim. Tartıştık. Sonra tekrar fırına doğru gittik. 3 tane ekmek hamuru aldık. Eve geldiğimiz gibi sakin sakin giderken uzun uzun sustuk yine. Sonra “Teyzemle evlenecek misin?” diye sordu. “İster miydin?” diye sordum, “İsterdim” diyerek g.tiime bi tekme atıp “Eve kadar yarış” dedi, koşmaya başladık. Sormadım ama belliydi teyzesini çok seviyordu. Evlenmedim.

EKREM BEY

Noter memuru Ekrem Bey oldukça asık suratlı biriydi. Kimseye selam vermezdi, bir kere güldüğünü görmedik, kendisine soru sorulmadığı sürece cevap vermezdi. Sadece

işini yapardı, yalnız yaşadığı ve hiç evlenmediği söyleniyordu. Söyleniyordu diyorum çünkü kimseyi evine davet etmemişti. Bir kere olsun bir arkadaşı, tanıdığı, akrabası ziyaretine gelmemişti. Yüzünde adeta birer yara gibi duran ve nefretle bakan iki küçük gözü, dudaklarını kapatmayan kenarı sarı ince bir bıyığı, sık sık diliyle ıslattığı ama sürekli kuru, kuru olduğu için de yaralı dudakları, sağlıksız dişleri ve özenle taranmış seyrek sarı-gri saçları vardı. İnsanlara tiksinerek bakıyor gibiydi, ne konuşursa konuşsun küfür gibi dökülüyordu dudaklarından. Hoş, dedim ya pek konuşmazdı kendisi. “Evrakları ver”, “ mühür eksik”, “şuraya imza atın”, “fotokopi olmaz, aslı gerekli” söyledikleri sadece bunlardan ibaretti.

Bir gün işe geç kaldığı, mazeret gösterip gelmediği yoktu. Bu düzeni insanın sinirine dokunuyordu. Öğle aralarında ise çalışma arkadaşları ile beraber yemek yemez, çay içmezdi. Kıyafetine gelince, kıyafeti adeta onun bir organı gibiydi, üzerindeki ceketin, kravatın, gömleğin, ayakkabının bir kere değiştiğini görmedim. Tıpkı dudaklarında sürekli yanan sigarası gibi. Sigarası yanmasına karşın bana hep aynı uzunlukta gibi gelirdi, sanki hiç bitmiyormuş gibiydi. Sanki dondurulmuş gibiydi Ekrem Bey.

Ekrem Bey’i görene kadar nasıl da gamsız bir adamdım. Derginin bir işi için noterde işim vardı ve halletmem için beni yollamışlardı. Memura yani Ekrem Bey e yaklaşıp derdimi anlatmaya çalıştım. Yüzüme bile bakmadı, önündeki kâğıtları damgalarken gerekli evrakları saydı. O kadar mideden hırıltı şeklinde konuşuyordu ki söylediklerinden sadece “önlü arkalı nüfus cüzdanı fotokopisi’ni anladım. “Önlü arkalı nüfus cüzdanı fotokopisi?” diye tekrar ettim. Yine saymaya başladı,

sonra da eliyle gitmemi emreden bir hareket yaptı. Çaresiz, gittim.

Noterden çıkıp bir kat aşağıdaki fotokopiciye indim. Fotokopiyi çektirirken fotokopiciye noterdeki işimi anlatıp, başka hangi belgeleri temin etmem gerektiğini sordum. 6 resim, damga pulu, ikametgâh, fotoğraflı nüfus cüzdan sureti diye sıraladı. “Kusura bakma abi, seni de enterese etmeyen bir konuda meşgul ediyorum ama memurun ne dediğinden bir türlü bişey anlamadım. Bir küfür etmediği kaldı. “Beyfendi tane tane söyleyin maaş alıyorsunuz burdan” dedim. “Git istediğin yere şikayet et. Beni kimse kovamaz” diye çemkirdi bana. “Yaşından başından utan terbiyesiz herif vatandaşı mağdur ediyorsunuz” dedim, pişkin pişkin güldü. Şu ülkede bi kişi de işini düzgün yapsın be abi” diye anlattım durdum. Fotokopici şaşırdı “Sen kimle konuştun birader” diye sordu. Korktum, hem de çok. “Akrabası filan mı acaba o memur fotokopicinin. Sabahtan beri saydırıp duruyorum herifin arkasından. “Sen nasıl konuşuyorsun lan benim akrabam hakkında, pırlanta gibi adamdır o” diye dövecek sandım beni. Aslında çok da bişey söylemedim memurun arkasından. Hafif kızgın bir dille işini savsakladığını söyledim. Anasına mı küfrettim? Hem doğruydu söylediklerim. Beni dövmek için hiçbir dayanağı yoktu fotokopicinin. “Hele bi dokunsun, şu makası alıp sokarım adamın ciğerine” diye düşünüp elimi makasa doğru yaklaştırdım. Fotokopici elini kaldırdı aniden yere atıp kendimi, başımı korumak için kollarımla kafamı siper ettim kendime bu sırada istemsiz bir şekilde “enneni” diye bi ses çıktı. Beklenen yumruk gelmeyince kafamı kaldırıp baktım oturduğum zeminden. Elinde nüfus kağıdım vardı. “Birader iyi misin?” dedi. Toparlanıp “tansiyonum düştü” dedim. “Yalla Ekrem Bey’le konuşmuşsunuz belli...

Ama ilk defa senden duyuyorum aksi herifin tekidir fakat kimseyle böyle uzun konuşmaz. Hele ki gülmek... Ruh gibi adamdır” dedi. Ücretini ödeyip yeniden notere gittim.

Ekrem Bey yine bir şeyleri damgalıyordu. Önünde ise 2 kişi vardı. Bari tamamladığım belgeleri vereyim de diğerlerini sonra veririm diye sıraya girip, inceledim bu aksi adamı. Masasında bir kutuda küçük küçük aynı boyda kesilmiş kağıtlar vardı. Çaycı çay bırakınca kâğıtlardan birini çay tabağına koydu, üzerine de bardağını. Çaydan ıslanan elini dörde katlanmış ve hemen bardağın yanında duran bez mendile bastırarak kuruladı. İnce parmakları ne kadar da sağlıksızdı, ellerinin üzerinde benekler vardı. Yüzüne yayılmış büyük mor bir beni ve çok kalın gözlükleri olan kısa gömlekli, kravatlı genç bir çalışan gelip bir sürü dosya yığdı önüne. O da ona “noter bey imzalasın” şunları diyerek aynı kalınlıkta başka dosyalar verdi. Önündeki müşteriye 10-15 sayfalık zımbalı bir kağıt bütünü vererek hepsini imzalamasını istedi, adamı beklerken çayından bir yudum alıp sabahtan beri telefonda konuşup duran kaşe etekli, boyunluk takan şişman kadına boş gözlerle baktı. Ben de baktım. Benim gibi Ekrem Bey’in de kadının ses tonundan rahatsız olduğu belliydi. Tiksiniyordu belki de bu kadından. Bir ara bana baktı. Göz göze gelince “Valla benim de kafam şişti. Ne çene varmış” dercesine kadına doğru dudak büküp, gülümsedim. Hiçbir tepki vermeden çayını bitirip diğer müşterinin belgelerini aldı. O müşteriyle ilgilenirken içeriyi inceledim. Üst üste yığılmış bir sürü dosyanın arasında çok mutsuz insanların çalıştığı bir yerdi. Ağzına kadar dolu açık çekmecelerden, metal dolaplardan, raflardan evraklar fırlıyordu. Duvarlar sapsarıydı, camekânlı bir bölümle ayrılmış yerde noter bey çalışıyordu. Diğerlerinden tek farkı

noterin deri bir koltukta oturmasıydı. Modern dünyayı hatırlatan tek şey yerdeki elektrikli ısıtıcıydı. Bu dandik alet nasıl da uygarlık habercisi gibi duruyordu içeride. Ekrem Bey'le beraber burası da dondurulmuş gibiydi. Eski bir yazıcının monoton cızırtısı ve kâğıda vurulan ıstampa sesleri, kadının konuşmalarına karışıyor, kadının konuşması başka bir memurun yanında getirdiği çocuğunun bağırtısıyla birleşiyordu. İçim çok sıkılmıştı. İşimi bitirip hemen buradan dışarı atmak istiyordum kendimi. Nihayet sıra bana gelince nüfus cüzdanının fotokopisi ve 3 u tişörtlü, 2 si takım elbiseli, biri de uzun saçlı gözlüklü 6 vesikalığı önüne koydum. Önce vesikalıklara sonra bana baktı. "Tamamladığım belgeler" dedim. "Hepsini birden getirirsin" diyerek bana geri uzattı. "Resimler?" dedim, sanki bi yorum yapacakmış "aa bu sen misin ne acaipmişsin" diyecekmiş gibi... "Ne?" diye tısladı. "Hepsi aynı olmak zorunda mı?" diye sordum. "Hepsi takım elbiseli olsun" dedi diğer müşteriyi çağırırken. O gün cumaydı. İşlerim pazartesiye kalmıştı.

Gece eve geldim. İç sıkıntım hâlâ geçmemişti. Ekrem ne yapıyordu acaba şimdi? Kesin çok kötü çeken bir radyosu vardır. Fasıl dinlerken belki bir kadeh rakı içiyordur. Çiçekleriyle konuşuyordur yalnızlıktan. Eski karısının resmine bakıp hüzünleniyordur, ya da evlenmemiş olabilir. Ama sevmiştir bir kadını, ondan başkasına da el sürememiştir bir daha. Öyle ya insan sevmeden yapamaz ki. Onu düşünüyordur kesin. Hayvan sevecek adam değil bu herif. Belki en fazla bir kanaryası vardır. "Seni de kafese kapattık ha" diye konuşuyordur kuşuyla, kafesteki kuşa benzetiyordur hayatını. Ya da aynalarla kavga ediyordur. Kızıyordur kendine hiçbir şeyi sevemediği için. Ölüp gidecek Ekrem, kimse kaldırmayacak cenazesini. Bir kişi iyi anmayacak onu, bir anı

anlatılmayacak arkasından. Şu dünyadan bir iz, bir tebessüm bırakmadan çekip gidecek.

Ekrem'e acıyorum ama ben farklı mıyım? Daha beterim be, daha beterim! Ben de yalnız geldim, yalnız gidicem. Fakat Ekrem gibi onurlu da gitmem. Bir gün daha yaşayayım diye sauna eşofmanlarla koşa koşa, sağlıklı besine, bitki çaylarına dadana dadana, haplarımın saatlerine dikkat ede ede bir zavallı gibi giderim bu hayattan. Onun yaşında olsam bırak sigarayı ağzımdan düşürmemeyi, elektronik sigaranın abonesi olurum. Öyle çekerim ki nikotin kokulu su buharını içime sigaranın ampulü patlar. O yaşta öyle sıkıcı yerde çalışmak mı, o takım elbiseleri giymek mi? 78 yaşında "daha gencim lan ben" diyerek ayağımda konverslerle ölücem. Ebemi s.ktin Ekrem, hüzne gark ettin beni gece gece. Nerden girdin hayatıma Ekrem? Bu onurunu koruyarak ölüme yürümek de ne böyle, neyin hesabını soruyorsun bizden, varlığınla küfür ediyorsun bize, aşağılık hayatımızı yüzümüze vurarak neyin intikamını alıyorsun. Verdiğin mesajı niye ben anlıyorum bir tek?

Pazartesi belgelerimi tamamlayıp, notere gittim. Ekrem Bey yine aynıydı. Belgelerimi tamamlarken, "haftasonu ne yaptınız Ekrem Bey" diye sordum. Şaşırmadı, bir kere bakıp, "sizi ilgilendirmez" dedi. İmzalıycam yerleri gösterirken, " hükümet hakkında neler düşünüyorsunuz" dedim. " Laubalilikten hoşlanmam" dedi, imzalarken "sululuk yaptığımı sanmıyorum. Sadece bir konuda fikrinizi sordum" diye söylendim. "Şunları imzalatın Noter Beye sonra getirin" dedi. Dediğini yaptım. "Karınızı özlüyor musunuz?" dedim, belgeleri verirken. Sinirlendi. "İşleminiz tamam, gidebilirsiniz" dedi. Belgeleri alıp çıktım.

Ekrem Bey ben gidince çayının altına yine o kestiği kurulama kâğıtlarından koydu ve elini mendiline sildi. Öğle yemeğine yine tek çıktı. Mor benli suratı olan çocuk yine dosyalar getirdi, boyunluklu kadın konuşmaya devam etti, yazıcının cızırtısı hiç susmadı, ıstampalar da öyle... 27 yıldır kurduğu cümleleri yine kurdu. “Mühür eksik”, “şuraya imza atın”, “fotokopi olmaz aslı gerekli”... Akşam beş olunca yine her zamanki gibi herkes çıktıktan sonra masasını sildi. Yarın yapılacak işleri dosyaladı. Yeşil kutu içindeki turuncu süngerine bir parmak su döktü. Ceketini giyip, çantasını alarak binanın kapısını kilitledi.

Bahçede arkasından seslendim. Dönüp şaşırmadan suratıma baktı. “Gözlerime bakın Ekrem Bey. Çıktığımdan beri ağlıyorum. Kan çanağı oldular!” diye haykırdım. “Delirmişsiniz siz!” diye dişlerini sıkıp, arkasını döndü, gitmeye yeltendi. Kolundan tutup, “Benimle konuşmak zorundasınız” diye geri çektim. “Sakın bana bir daha dokunma” diyerek parmağını salladı.

“Nasıl bu kadar kendini yüksekte görüyorsun? Ne istiyorsun insanlardan?” diye bağrındım arkasından. Hızlı hızlı yürüyerek “Kimseden bir şey istemiyorum, bırak peşimi” diye bağırdı. Sinirlenmesi hoşuma gitmişti ama daha fazlasını istiyordum. “Bırakmazsam ne yaparsın... Döver misin? Bir tepki ver be adam. Kimse yaşamdan böyle sessizce, hiçbir şeye karışmadan gidecek lükse sahip değildir” diyerek tekrar kolundan geriye çektim. Çantasını kucaklayıp elimden kurtulmaya çalıştı. Yere düştüm. Pantolonundan kendime doğru çekip gitmesini engellerken sıyrıldı pantolonu. Sarı, dapdar, üstünde Sünger Bop resmi olan kilotunu gördüğüm anda, “or.spu çocuğuuuuu” diye bağırarak tekmeler

savurdum. G.tünü toplayarak, koşa koşa kaçmasını ağlayarak oturduğum yerden izledim. Gözden kayboldu.

AŞKSIZ BİR ERKEK HİÇBİR ŞEYDİR

Karımdan tiksiniyorum. En ufak bir kadınlık belirtisi yok, adeta bir Ayhan, bir İsmet, bir Rıfat bu yanımda yatan. Severek evlenmiştik oysaki. Yıllar ne de acımasız davrandı ikimize. Şimdi o sol bacağı sürekli üşüdüğü için tek ayağına giydiği kahverengi yün çorabıyla yatıyor, ben ise günden güne şişmanlıyorum. Evli arkadaş grubumuz mutludur eminim. Zaten hiçbiriyle artık görüşmüyorum. İki üç ev ziyareti ve yazlık balkonunda tavla atmak için miydi bu "evlenin artık" ısrarları. "Şimdiki aklım olsa bir an bile durmadan ayrılırdım" demeyeceğim, çünkü bunun böyle olacağını biliyordum. Sadece üşengeçlikten evlenmiştim onunla. Şimdi kalk, saçına su vur, biriyle tanış, ona kendini bambaşka biri olarak tanıt, sonra yavaş yavaş öz benliğin ortaya çıksın, onun kabullenmesini bekle. Çok yorucu geldi bütün bunları tekrar yapmak ve ben de evlendim, ne yapayım. Zaten sürekli ağlıyordu "Ne zaman evleneceğiz" diye. Haa bunu da açıktan açığa yapmıyordu. "Sen beni evlenme

meraklısı mı sandın” diye azarlıyordu beni azıcık ima etmemle. Bunun için miydi, şu çorabı sol ayağa giymek için miydi bütün bu gözyaşları ?

“Gençler kendi aralarında eğlenecekmiş”. Kurtarma yazılısı gibiydi, “aslında evlilik hiç bize göre değil, bakmayın aileler istiyor diye evlendik” der gibiydi düğünden sonra o iğrenç Türkçe Pop çalan bara gitmek. En yakın arkadaşım Ercan da yalanmış. Önceden öpülmüş akrabadan kalma, yanağımdaki sim tanesinin parıldamasını gördüğü anda neden bir yumrukla bayıltıp beni, sırtlayıp çok uzaklara kaçırmak yerine dansetti, kıvır kıvır oldu pezevenk karşımda. Şimdi deri terliğimle baş başa kalmazdım öyle yapsaydı eğer.

Her gün paket paket sigara içip bileğimle dairesel hareketler yaparak bu terliği izliyorum.

Çocuk da yaptık. Bir kızım var. Nevzat dayısına benziyor. Misafir geldiğinde salonda el çırparak dans ettiriyoruz. Plastik fosforlu yeşil tarağını, kenarı kırık plastik kaplı kirli aynasını annesinin çantasına koyup boynuna asarak geziniyor evin içinde, ayağının ucundan uzamış kilotlu çorabıyla üzerime geliyor saçlarını iki bukle yapmış Nevzat. Bana da pek düşkün.

“Bana tapan bir karım ve dünya tatlısı iki kızım var. Daha ne isterim ki” dedi. “Doğru” dedim arka koltuktan. “İnsanın ailesi gibisi yok. Biz burda inelim, girme şimdi ara sokaklara” diye de ekledim. Ona tapan karısı “Aa olur mu canım. Bırakalım sizi evinize. Gir canım sen” diye itiraz etti. “İnseydik” diye mırıldandım. Gençken tanışsaydık “evlenin artık” diye ısrar edenler kervanına katılması kesin olan bu çift, kahvelerini içene kadar “neden bir araba almıyorsunuz, bu zamanda şart” diye ısrar ettiler. “Haklısınız düşünüyorum” dedim geçiştirmek için. Biz erkekler kahvelerimizi alıp

balkona çıktık sigaralarımızı yakıp onun almak istediği yeni araba üzerine konuşurken, ona tapan karısı “aman bu erkeklerin araba, maç, askerlik sohbeti başladı mı bitmek bilmez” diye tek çoraplı eşimi mutfağa dedikodu için götürdü. Kadınlar gidince durup dururken “aslında bir ara Rus yapmak lazım, şöyle hep beraber” dedi. “Seks olarak mı?” dedim. Göz kırptı, dirseğiyle dürttü, bıyığı titredi. Beklediği coşkuyu görmeyince “Bakma ben de pek sevmem para vererek yapmayı ama bunlar bi başka ya. İçkini içiyorsun, meyveni yiyorsun, muhabbetini ediyorsun. Sevgili gibiler be” dedi, keyfinden bi sigara daha yaktı. “Aslında içmemek lazım” diye konuyu değiştirdim. Nihayet gittiler.

Tek çorap yatmaya gitti, ayağımı biraz daha izleyip yanına gittim. Uyumamıştı. “Ne zaman evleneceğiz” diye sorduğu ses tonuyla, Ne zaman o bebeği alıp paralı yolda bir mermi gibi gideceğimizi sordu. Sonra kavga etmeye başladı. O arabayı çok istiyordu, toplu taşımdan nefret ettiğini söyledi. Hakkı vardı yıllardır minibüslerde uyuyan çocuk taşımıştım ordan oraya. Belli bir zaman sonra uyudu. Kalktım sigara içtim, kızıma baktım uyuyordu. Kâh ayağımı, kâh televizyondaki 1952 yapımı sonradan renklendirilmiş müzikali izlerken uyuyakalmışım.

Sabah olta takımını almak için Menderes dayımlara uğradım. Kapıyı kızı Busem açtı. Çocukları çok severim , “Baban nerde zilli” dedim. Koşarak salona girdi. Kanepede uyuyan babasına öpücükler kondurdu. O da sarıldı ona. “Oo hoş geldin Umut” dedi. “Dayı şu oltayı vercen mi ? Çinekop akını başladı diyorlar. Atıyosun gerdanlık gibi alıyorsun diyorlar” dedim. Gitti oltayı getirdi. Yengem de uyandı. “Günaydın” diyerek çayın altını yaktı. “Otur bir çay iç” diye ısrar edince dayanamadım kaldım. Haberleri açtık, gündelik

siyaset üzerine konuştuk, çayın kaynamasını bekleyen yengemin de bize katılmasıyla bir muhabbet, bir şakalaşma aldı gitti. Sonra dayım birden ciddileşip “Eee ne zaman senin nikahına geliyoruz Umut, ulan var ya sonunda bizim Ekrem bey gibi tek başına ölüp gideceksin bu dünyadan. Bak bi büyüğün olarak söyliim; evlenmeden para tutamazsın, bak bize birikmişimiz var biraz, yakında araba taksidine giricez. Artık maceranın zamanı değil” dedi. Bütün neşem kaçmıştı, yine evlenme muhabbeti başlamıştı. Susup yere baktım. Bir müddet dayımın dairesel hareketlerle dönen deri terliğine ve yengemin tek çorabına bakıp “kısmet...” dedim.

YALNIZ VE GÜZEL

O gün İstiklal caddesinde hızlı adımlarla dergiye doğru ilerlemekteydim. Köşem bomboştu ve içimde garip anlamsız bir sıkıntı vardı. Aslında garip anlamsız bir sıkıntı değildi içimdeki dediğim gibi köşemi çizmediğim için içim sıkılıyordu. Ama sabırlı olun sevgili okurlarım neden bu “garip anlamsız sıkıntı” ifadesini kullandığımı birazdan anlayacaksınız. Neyse caddenin kalabalığının arasından hızlı hızlı ilerliyordum. Gözlerim 2 sene önce 2 buçuk derece

miyoptu, şimdi bozukluk ne oranda hiç bilmiyorum. Gözlük ya da lens kullanmam. Görüş alanımdaki kısa bir mesafeyle yetinmesini bilirim. İşte bu yüzden evime, işime bağlı, sağda solda ne olup bittiğiyle ilgilenmeyen biriyim. Ağır derece miyop ve gözliiksüz olunca da insan ister istemez mutluluğu da uzaklarda aramıyor. Evin yolu belli, işin güzergâhı belli... Hayatımda başka bir şey istemem. Ama gözlüksiiz biri için her şey o kadar da kolay olmuyor, mesela bilinmeyen bi yere giderken otobüs tabelalarını okumak büyük bir ızdırap, sinemaya gitmek baş ağrısı, konserler anlamsız, selam veren dostların beyhude çabaları veya iki masa ötede oturan çok güzel bir kız ise manasız oluyor. Neyse sevgili dostlarım burada uzun uzun kendimden bahsedecek değilim size.

Adımlarımı daha da hızlandırarak dergiye doğru “ulan ne çizicem ben” diye düşünerek ilerliyordum ki birden arkamdan biri “Umut” diye seslendi. Durdum. Karşımdaki bulanık görüntünün belirginleşmesini bekledim. Seslenen kişi ağır adımlarla yaklaşıyordu. Görüntü belirginleşmişti ama suret tanıdık değildi. Bakıştık... Uzunca boylu, hüzünlü suratlı, sakin biriydi karşımdaki. “Sen Umut Sarıkaya mısın?” dedi. Başımla onayladım... Ben başımla onaylayınca o da başıyla onayladı. Anlamadım. “Abi sen niye onayladın başınla” dedim. “Bilmem, tanıdın sandım sen de beni” dedi. “Kusura bakma abi tanıyamadım” dedim. “Neyse, boşver” dedi “Çok gülüyorum karikatürlerine” diye de ekledi, teşekkür ettim... Aynı istikamette yürümeye başladık. İşte dediğim garip anlamsız sıkıntı burada başlıyor işte. Samimi olmadığınız, hatta hiç tanımadığınız biriyle aynı istikamette yürümekten daha çok sıkıntı ne verebilir ki bir insana. “Dergiye gelebilir miyiz ziyaret için” dedi, “Gel tabi abi, ama bugün çalışıyoruz başka bi gün gel” dedim, susarak ilerledik... İlgilenmediğim

halde bir iki soru sorayım da bitsin şu gerilim diye düşünerek. “Okuyor musun, hangi üniversitedesin?” diye sordum. “Yok, okumuyorum. Çalışıyorum” dedi. İşini sorunca “yönetmen” dedi. Ve “ya sen gerçekten tanımadın mı beni” diye ekledi. Sinemayla ya da diğer görsel sanatlarla pek ilgilenmediğimi belirtip, ismini sordum. “Ben, Nuri Bilge Ceylan” dedi.

O günden sonra dergiden çıkmadım, ola ki “Nuri abi dergiye gelir de beni göremeden gider, daha da kötüsü sanattan, sinemadan anlamayan diğer çizerlerle ahbap olur, hasbıhal eder” diye... Soranlara dergide bulunmayı hiçbir şeye değişmediğimi o yüzden hiçbi yere gitmediğimi söylüyordum. Bakkala bile koşarak gidip geliyordum. Bir gün yine sabırsızlıkla bakkalın para üstünü vermesini beklerken arkama bakar oldum, bizim sokağa doğru girdiğini gördüm. Elinde de bi kutu baklava olduğu açıkça seçiliyordu. İyi bir fırsattı bu. Arkasından koştum omzuna vurdum “Naber abi” dedim. Hoş beş ettikten sonra, kendisini dergi sokağındaki bir kafeye davet ettim. “Ama Umutcuğum ben sizin çalışma ortamınızı çok merak ediyorum. Hem Goril Abi’nin çizeriyle de tanışmak istiyorum” dedi. “Ya abi ne yapacaksın dergiyi, masalar var işte. Hem otur otur içim sıkıldı dergide” dedim.

Bir kafeye oturduk. Garsona baklava kutusunu verip, açıp servis etmesini söyledim. Yanında da bir Türk kahvesi söyledim, Nuri ise Fanta... “Sen o kadar Fransalara git, en iyi filminden, mansiyonuna kadar bütün ödülleri leblebi gibi topla, sonra Türkiye’ye gel Fanta söyle... Olacak iş mi?” demek istedim diyemedim. “Bir bildiği vardır herhal” diye düşünerek Türk Kahvesini iptal edip ben de tercihimi Fantadan yana kullandım... Sonra uzun uzun sustuk. Ben sağa baktım, o yukarı, ben sola baktım o aşağı... Tıpkı filmlerindeki gibi... Sonra tısısısısısı diye gülmeye başladı.

Anlamadım ama ben de güldüm. “Yahu sana baktıkça karikatürlerin aklıma geliyor. En çok da küfürlü olanlarına gülüyorum. Nerden buluyorsun anlamıyorum, film adamsın Kuran çarpsın” dedi. Gazozlarımız geldi Nuri bir yudum aldı, “içilmez bu. Fanta diye bize Sunny gülen gazoz kakalıyor pezevenkler dedi. Fanta değil, tadından aromasından belli” dedi. “Fakat Fanta eksperi, Fanta arsızı olmak?” diye belli belirsiz bir soru işareti oluştu kafamda. Değiştirilmesini istedik gazozların, yenileri geldi. Nuri bir yudum aldı ve “Bambuçyaaaa” diye bağırdı. Bu gelen gazozun gerçek bir Fanta olduğunun işaretiydi. Lıkır lıkır içti. Keyfi yerine gelmişti. Baklavalarımızı yerken “Ya ben küçükken hep bu baklavaların içindeki cevizleri kıyma sanırdım. Ne komik di mi ? Çizsene bunu. İşte sana çocukluğa dair, hayatın kıyısında köşesinde kalmış, herkesin bildiği ama kimsenin dile getiremediği küçük bir ayrıntı” dedi. “Çizmiştim abi” dedim. “Allah Allah kaçırdım herhalde o sayıyı” dedi. Yemeye devam ettik. “Nuri abi ben şenle bir gün tanışsak içki içip sinemadan, fotoğraftan, Çehov’dan, taşra boğuntusundan konuşacağız diye hayal ederdim hep. Şuraya bak tatlılı, sarı gazozlu sünnet düğünü gibi ortam yaptın bana. Bize tanıtılan Nuri Bilge Ceylan çok farklıymış, çok makara adammışsın. Çok sevindim” dedim. Kendisine yaklaşanların hep ona “Nuri Bilge Ceylan” olarak yaklaştığını, oysa kendisini salt “Nuri” olarak sevecek birilerini aradığını anlattı. Sevgili okurlarım bir gün birini salt “Nuri” olarak seveceğim hiç aklıma gelmezdi, ama sevdim işte ne yapayım sevdim. “İnanır mısın Umut etrafımdaki insanlar olur da beni filmlerinde oynatır diye bana yaklaşıyor. Samimiyeti özledim, gerçek içten gülümsemeleri özledim. Şurdaki muhabbet o kadar güzel ki anlatamam. Sinema yok, edebiyat yok, çıkar ilişkisi yok.

İnanır mısın şu muhabbet hiç bitmesin istiyorum” dedi. “Sen mi ben mi abi” diye onayladım. “Gerçi biz olayın dışındayız bilemeyiz ama ben senin yerinde olsam filmlerimde rol vereceğim ayağına sinema, tiyatro camiasının alayını yalardım. Ama sizinki de sonuçta bi meslek tabi, dediğim gibi bilinmez” dedim. Sustu.

Neden sonra konuyu Fransa’ya, Cannes’e getirdi. Meg Ryan’la tanıştığını anlattı. Ben de altta kalmamak için, “bakma biz de tiri viri adam değiliz Nuri” demek için şarkıcı Teoman’la tanışmıştım dedim. Bi de Genco dizisinde yan rollerde oynayan bir tanıdığım vardı ama söylemek istemedim. Uzun mevzu olur “hangisi sarışın olan mı? Yok o değil, uzun boylu. Toplu gibi. Benim biraz toplumu düşün” diye anlatana kadar akşam olur diye uzatmadım mevzuyu. Yurt dışında biz Türklere nasıl baktıkları, hâlâ fes taktığımızı mı sandıklarını sorduktan sonra konu, aldığı, yönetmenlerin şahı ödülü olan Cannes büyük ödülü Altın Palmiyeye geldi. “Abi ödülü reddetmeyi düşündün mü hiç” dedim. “Niye reddedeyim lan keriz miyim ben” dedi. “Ne bileyim abi ödülün şanındandır, dünya barışı adına almayabilirdin. Zira sen de bilirsin ki ödül almak alan kişiyi bir taçlandırırsa almayanı bin taçlandırır. “Ooo reddetti, vay babaya bak, tamah etmiyor ödüle modüle” konuşulur durulur.” “Ya bırak Allahaşkına abicim. Alma diye ağzının içine bakıyor zaten Cannes jürisi. Bakma vermiş bulunuyorlar bi kere ama almazsan da zerre umurlarında değil. Bu lavuklarda çok para var ne koparsan kârdır. Hem yurda döviz girsin lan. Almayan da kerizliğine yansın” dedi. Doğru söze ne denirdi ki sevgili okurlar.

“Abi fazla yüz göz olmak istemem. Ama merak işte... Bi gün evine gelip şu ödülü ben de görmek isterim. Hayır dersen

anlarım... Ama valla dokanmam vitrinden çıkarmadan bakarım. Çok merak ediyorum be abi” dedim. Güldü. Aşağı bak diyerek elini masanın altına koydu. Ben nah yapacak eliyle diye beklerken, kumaş pantolonunun cebini sıyırdı, altın bir palmiye yaprağı gördüm cebinde. “Oha abi cebinde mi taşıyorsun ödülü” diye sordum. “Bi gün olsun yanımdan ayırmam” dedi, gülümsedi. “Ya abi insan eve koyar, bizim cepleri anahtar bile delerken ödül ne yapsın. Pantolon dayanmaz sana” dedim. “Ortalık çakal kaynıyor Umut. Çok kişinin gözü var bu ödülde. Dostlarım bile değişti ödülü alınca. Eve gidip gelmeler çoğaldı. Geçen gece evin etrafında Zeki Demirkubuz kovaladım sopayla, dolanıp duruyor... Bak geçen hafta ne oldu. Çağan Irmak geldi sinema minema konuştuk çaylar içildi, gitmiyor Çağan. Sehpada duran ödülü ara ara kesiyor. Eli de sürekli cebinde, kıllandım “çıkar elini” dedim. Benim ödülün bronzundan yaptırtmış, aklı sıra bi punduna getirip bronzla altını değiştirecekmiş. Ağladı. Saldım gitti, bi sana anlatıyorum bunu kimseye söyleme o da ekmek yiyor bu işten sonuçta” dedi.

Baklava haliyle şişkinlik yaptı. “Yürü abi Beşiktaş’a inelim. Hem yürüyerek hazmetmiş oluruz, hem de sahilde bi çay içeriz” dedim. Yürürken Nuri birden panikledi, “ödül ödül ödül” diye bağırıp üstünü aradı. Sonra cebinde bulunca rahatladı “hah buradaymış. Düşürdüm diye g.tüm attı” dedi. “Abi bu ödül senin piskolojini bozdu” dedim. Neyse makara kukara İnönü stadının oradaki bayıra kadar geldik. Kıpır kıpırdım. “Abi şu bayırdan inene kadar ödülü biraz da ben gezdirsem cebimde” dedim. Mırın kırın etti ama kabul etti. Kotun dar cebine sokmaya çalışırken ödül düştü elimden, bayırdan yuvarlanmaya başladı. Arkasından koştum. Üstüne basarak durdurabildim en sonunda. Hızlıca cebime koymaya

çalışırken Nuri “ver ver, çıkar cebinden” dedi. “Yok abi girdi bi kere aşağıda veririm” dedim, dinlemedi ısrar etti. “Oğlum çıkarsanyaür” diye bağrındı. İki parça olan ödülü çıkardım cebimden. “Ananı skiii. Kırmışsın lan ödülü!” diye haykırdı, “yok abi aldığımda öyleydi”

dedim inanmadı. “Oğlum aldığımda öyleydi valla yaprakları bile kıvrıl kıvrıl olmuştu. Şimdi ben yapmışım gibi suçlama adamı” dedim. Ağlamaya başladı. Suçumu kabul ettim, “Gel bi nalbura gidelim, demir tutkalıyla yapıştırırız, eskisinden bile iyi olur. Yapılır oğlum o” dedim. Daha da ağladı “S.ktir git orospu çocuğu” dedi. “Abi bi ödül için şu düştüğün duruma bak. Kameran var, ekibin var yine çekersin yine alırsın ödül. Kalp kırmaya değer mi ? Sanki kameram kırdım. Oğlum bak kamera adama ödül aldırır ama ödül adama kamera aldırmaz. Ya kameran kırılsaydı. Şu güzel dostluğumuzu yaralamaya değer mi ödül için” dedim. “Ver ben de kalsın bi gün. Enişte kaynakçı ona götürürüm” dedim. “Seni de istemiyorum, dostluğunu da yalnız bırak beni” diye bağırarak uzaklaştı.

Ben gözleri bozuk ama gözlük kullanmayan birisiyim. Ev iş istikametinde gider gelirim. Mutluluğu uzaklarda aramam. Nuri artık bana uzaktı.

TOZA SORMA, BANA SOR…

“Mainstreet caddesindeki et paketleme fabrikasında çalışıyordum. Fabrikanın tam karşısında bir Meksika barı vardı. İş çıkışlarında oraya giderdim. Meksika barları her zaman daha iyidir. Üstün başın et, kan, sidik kokar, ama kimse seni umursamaz. Bara oturdum bir viski alıp yudumlamaya başladım. Marty beni görünce birlikte oturduğu kadının yanından kalkarak bara geldi. Köstebek bakışlı kırık burunlu çirkin bir adam olan Marty fazla derin birisi değildi, ama görmüş geçirmiş biriydi ve Tanrıya şükür şair değildi. Biraz at yarışlarından konuştuk. Masada yanından ayrıldığı hatuna “Hey vStella, çabuk buraya gel seni biriyle tanıştırıcam” diye seslendi. “Bu Charles Bukowski. İyi bi şairdir” dedi. “Öyle mi? Şairlerin neye benzediğini çok merak ederdim” diye geveledi Stella. Bar kapanana kadar içtik Marty, Stella ve ben. Sonra hep beraber eve gittik Stella, Marty, ben bi de bir şişe skoç. Ben raftan iki bardak alırken Marty ve Stella kanepeye oturdu. İçkileri bardaklara doldurup içeri geçtim. Bardaklardan birini Stella’ya verip birini kendim aldım. Bacak bacak üstüne attığında oturduğum yerden pembe kilodunu görüyordum. Marty kendisine bardak getirmediğim için bozuldu ama önemsemedi. Dolaptan bir bira almak için içeri gitti. “Stella” dedim “Hank...” dedi “Şahane görünüyorsun” diyerek yanına oturdum. İyiden iyiye kafayı bulmuştum. “Dünyanın en büyük şairiyim” dedim ve eteğini kiloduna kadar sıyırdım “Ve seni bir makina gibi düzmek istiyorum bebeğim” diye ekleyerek boynunu öptüm. Mutfağı işaret edip “Marty” dedi. “Marty’i istediğimi sanmıyorum”. “Hank sen sarhoşsun” diye beni itti. “K.çına bir Morina balığı sokmak istiyorum” diyerek ona karşı

koydum. Stella güçlü bir kadındı ve ben daha fazla karşı koyamayacak kadar sarhoştum.

İki gün sonra Stella'nın oturduğu daireye elimde bir şişe skoçla gittim. Stella kapıyı yüzüme kapamaya çalıştı. Ayağımı araya sokup kapıya yüklendim. İçeri girdim "umarım temiz bardağın vardır" dedim, "rafta" diyip içeri gitti. İki bardak alıp yanına gittim. "Senden hoşlandım Stella, gerçekten klas bi hatunsun" dedim. "Neden pantolonunu çıkarıp rahat etmiyorsun Hank" dedi. Sonra her şey gelişti. İkimiz de sarhoş olmuştuk, saçlarını yüzümde hissettim, etli dudaklarını öptüm. Kamışımı tutup yarığına..."

Diye anlattığı anda "Abi tamam allahaşkına kafi bu kadarı. Midem kalktı" diyerek kestim ve içeri masama gittim. Atlantic Monthly dergisine yollamak üzere bikaç şiir kaleme almak için masama oturdum, ".mına koyayım insan belledik yazar belledik. İki çift laf konuşalım da ufkumuz açılsın dedik ayı çıktı. Ulan insanın bi özeli olur. Ne geniş adammış bu böyle!" diye kendi kendime söylendim.

Kelimelerle sevişiyor, imgelerle boğuşuyordum ama kafamdaki şiiri bir türlü kağıda aktaramıyordum. İçerden öğürme sesleri geliyordu. Gittim baktım öküz gibi lavaboya kusuyordu. Kapıya tutunarak banyoya kafamı uzattım. "Abi iyi misin?" diye sordum. "İyiyim" diyerek kafasını kaldırdı lavabodan. Kusmuklu çoraplarıyla içeriye girmek için yeltendi. "Dur, çıkar şu çoraplarını girme içeri böyle her yeri batıracaksın" dedim, çıkarmaya çalışırken yere düştü. Çoraplarını çıkardım içeri taşıdım. "Dur abi ben sana bi kahve yapayım ayılırsın" dedim büyük ustaya; "s.ktir, bok" diye bana vurmaya çalıştı. Kahve pişerken bi sigara yaktım dertlendim "Her gece içip içip beni dövüyor" diye kendi kendime dert yandım. Gözyaşlarımı silip elimdeki kahveyle

içeri gittim. Bi bira açmış oturuyordu, küllükteki yarım puroyu da yakmış hiçbi şey olmamış gibi oturuyordu. Kahveyi kendim içip insan gibi konuşayım belki düzelir diye söze başladım. “Abi bak bu evde köpeği bağlaşan durmaz. Şu sigarayı içtin mi küllüğü böyle dolu bırakıp yatılmaz. Koy bi poşete ağzını bağla çöpe at. Koku yapar sabaha kadar. Çok zor bi iş değil. Bu yaştan sonra bunları ben öğretmiyeyim” dedim. “Beni tanıyan herkesin sana söyleyebileceği gibi makul biri değilim Umutcuğum. Kötü adamı sevdim hep, kanunsuzu, hergeleyi. Ümitsiz adamları severim, adi kadınlardan hoşlanırım, çorapları yırtık, makyajları akmış, sarhoş ve küfürbaz kadınlardan” diye devam edecekti ki. “Oğlum bak bu senin gittiğin yol yol değil. Ben insan ol dedikçe abartıyorsun. Bi gün g.tünden pıçaklıyacaklar seni yollarda sonra ben uğraşıcam hastanelerde. Ama yoook. Senin havan dışardakilere değil, bizim gibi üniversiteli abazan çocuklara. Ulan gel de bizim mahallede yaz; ona buna hallendim, sonra çarşafa silindim diye g.tün yiyorsa düdük. İki günde aklını alırlar. Seninle eve çıkan kafamı s.keyim Hank” dedim.

Sonra Atlantic Monthly için yazdığım şiir ve takıldığım kısım aklıma geldi. Zaten hırsımı alamamıştım ağzına bi tokat atıp, “Lan oğlum kanıksamak’ın İngilizcesi ne? Bi türlü aklıma gelmiyor, bi işe yara .mına koyduğum ayyaşı” diye bağırdım.

SEVİLLANAS

Otobüsteki herkes birbirini ve beni andırıyordu. Henüz sekiz yaşımdaydım ama 12 yaşımdaki, 24 yaşımdaki, 42 yaşımdaki, 65 yaşımdaki halimle; bu da yetmezmiş gibi o yaşlardaki bıyıklı, sakallı, gözlüklü, başörtülü, sarıya boyanmış saçlı, kel, kıvırcık halimle yolculuk ediyordum. Hangi yaş kuşağında nasıl olacağımı ya da kadın olsam nasıl olacağımı çok rahat görüyordum. Hayatımın olabilecek bütün kombinasyonları ile yolculuk etmemden daha korkunç bi şey daha varsa o da hepsini en şık kıyafeti içinde görmekti. Gelecekteki durumum gerçekten vahimdi...

Bir otobüs dolusu akraba olarak birbirimizi andıra andıra, birbirimize benzeye benzeye Sanayii Mahallesi ne doğru, erkek tarafı olmanın gururuyla gidiyorduk. Otobüste bana en çok benzeyen kişi olan abimle ise birbirimizi daha çok andıralım diye aynı kıyafetleri giymiştik. Keten şort, kısa kollu gömlek, havlu çorap, beyaz sandalet... Annemin ve babamın kucağında elimizde Yedigün'lerle gidiyorduk, ikimiz de hiç bitmesin diye içmiyor, sadece dilimizle şişenin ağzını tıkayıp şişeyi havaya kaldırıyorduk. Ben koridor tarafında annemin kucağındaydım. Yedigün'ü dikerken, bir yandan da öndeki koltuğun arkasındaki metal kültablasına bakıyordum. Kafamı ileri geri hareket ettirerek kültablasında uzayıp yamulan görüntüme bakıyordum. Babamın kültablasını açması ile mini eğlencem son bulmuştu. Gömleğinin cebindeki, jelatinine kimliğini koyduğu Maltepe'yi çıkarıp yaktı. 29 yaşındaydı, kendisini bildim bileli sigara içerdi. Keyfi yerinde olduğunda yaptığı şeyi yine yaptı. Kucağındaki abime "eğ kafanı" dedi. Sigarasından derin bir nefes alıp, yine kendisinin kestiği abimin üç numara saçlarına dudaklarını dayadı ve üfledi, sonra hemen çekti dudaklarını. Abimin

kafasından tüten dumana her zamanki gibi büyük bir coşkuyla güldük. Sanki kafası yanıyormuş gibi oluyordu. Aşırı güldüğüm ilk espri buydu sanırım. Abim halen tüten kafasıyla “Baağaaa Umut’a da yap. Baaağaa nolur bağaaaa...” dedi. Zevkle sıramı beklerken, annemin müdahalesiyle eğlencemiz kesildi. Yeni yıkanmıştık çünkü. Yedigün şişesinin dibindeki resimlere baktım. O zamanlar hastası olduğum iki kadından biri olan plaj topu tutan kadın figürüne uzun uzun baktım. Diğeri ise annemin çalıştığı parizyen fabrikasından getirdiği çorapların ambalajındaki bacaklı kadındı. Ben resime dalmışken yan koltuktan başka bi kadının bana baktığını farkettim.

Ben hayallerimdeki kadına bakarken, 65 yaşındaki başörtülü halim bana sevgiyle gülümsüyordu. Korktum. “Zayii etme yavrım. Ver ben içeyim, içim yandı” dedi elimdeki şişeyi gösterirek. Anneme baktım. Başıyla onayladı. 65 yaşındaki başörtülü halim, kocaman kalın elleriyle hayalimdeki kadını tutarak şişeyi kafayı dikti, geğirdi... “İçme bunu. Boya hep bunlar, boya” dedi, bitmiş şişeyi verirken.

Nihayet salona geldik. Bize pisti görmeyen, kolon arkası masa düştü. Annem huysuzlandı, söylendi. Babama çok parlak kafa derisi olan, benim 39 yaşındaki kel halim başparmağını ağzına götürerek içme işareti yaptı. Babam kalktı, adamın peşinden gitti.

Biz de abimle salonda gezmeye başladık. Kız tarafı düğüne pek rağbet etmemişti. Yine de bu kadar çok mavi gözlü insanı bir arada görmemiştim. Ne mutsuz bir düğündü. Herkesin suratı asıktı. Babamın yazın çalıştığı gazinodan piyanist arkadaşı, iki katlı piyanonun başındaydı. Abim ile babamın sarışın arkadaşının seyrek ama kabarık sarı saçlarına uzun uzun baktık. Saç vardı ama yok gibiydi. Saçın içinden, arkadaki duvar, renkli bir filtre takılmış gibi gözüküyordu. Görüş alanını kapatmayan saçları üzerine vuran ışığın rengine göre saçının rengi değiştiriyordu.

Piyanist, Türk filmlerinde gördüğümüz kristal şişedeki dik viskiyle aynı hissi uyandırıyordu bende. Kafasına yeşil, mavi, kırmızı ışık vuran sarışın, sarı bıyıklı piyanist, sanki o kristal viski şişesi ve ya büyük kristal bir emlakçı kültablasıyla aynı fabrikadan imal edilmişti. Piyanistten yayılan o ılık, mutsuz his bütün düğüne sinmişti.

Bu düğünden beklenen nihayet oldu. Gelinin çirkin, ama yaptırılmış saçlı arkadaşı annemlerin yanına koşarak geldi ve “gelin ağlıyor” dedi. Annem ve diğer kadınlar gelinin yanına koştu. Abimle bizi gelin odasına almadılar. Gelinin papyonlu gri takımlı, biz yaşlardaki kardeşi büyük bir ciddiyetle odadan çıktı. Bize baktı. Adam gibi çocuktu. Tavırları da, yüzü de, gri takımı da bir adamı andırıyordu. Şortlarımız süveterlerimizle bebe gibi kalmıştık yaşıtımızın karşısında. Uzun bi süre bakıştık... Konuşacak bişey bulamayınca hemen saldırdı bize. “S.ktirin lan buradan, dalaaaağnı s.ktiklerim” dedi. Ne

olduğunu anlayamadan benim süveterden çekiştirmeye başladı. Kudretli ellerinden kurtulup kaçtım. Biraz uzakta durup baktım. Adam gibi çocuk, abime saldırıyordu. Dönen tekme atmaya filan çalışıyordu. Kavgada figüre girmişti, belli ki “ben bunu havada karada yerim” rahatlığı içerisindeydi... Abim de bir yandan gelen atakları engellemeye çalışırken, bir yandan da daha demin, adam gibi çocuktan yeni gördüğü dönen tekmeleri, yerden süpürme hareketlerini taklit etmeye çalışıyordu. Gerçekten rezil bir kavgaydı. Adam gibi çocuğun kavgasını, evli barklı adamlar ayırdı. O kendisini sakinleştiren adamlarla giderken, abim yanıma geldi. “Ne kaçıyosun lan” dedi. Sustum.

Salonda gezmeye devam ettik. Sahnenin kenarına oturup ışıktan iyice terlemiş olan piyanistin terli sırtına baktık. Bir yandan ensesindeki terini siliyor, bir yandan kadehindeki içkisini içiyor, bir yandan şarkıyı söylüyor, bir yandan da yerdeki siyah metal tefini ulaşılır bi yere kaldırıyordu. Sanatını icra ederken bu kadar çok şeyi yapması ise bizi hiç şaşırtmıyordu. Çünkü biz kendisini daha önce babamın çalıştığı gazinoya, gündüz personel yemeği yemeye giderken de görmüş, çok defalar sahnede izlemiştik. Aynı Rıza Silahlıpoda gibi burnuyla piyano çalma çalışmaları yaparken izlemiş insanlardık. Bi türlü tam beceremediği için gece sahnede hiç denememişti burnuyla tuşlara basmayı ama bizce çok iyiydi.

Pasta gelmemişti hâlâ... Sahnedeki çelenklerden çiçek koparıp sapını dişleyerek oturuyorduk. Pasta gelene kadar çiçeğin balını emmeye çalışıyorduk, resmen tatlı krizine girmiştik. Babam geldi, cebinden para çıkarıp “gidin, dışarıda bakkal var, litrelik kola alın gelin” dedi. Koşarak gittik geldik. Babam litrelik kolayı alıp “gelin kola için” diyerek bizi

arkadaki bi odaya götürdü. Damat ve diğer bütün erkek akrabalar ile oturmuşlardı. Biz ellerimizdeki çiçekleri bırakmadan damadın elini öperken babam kolalarımızı çoktan pet bardaklara koymuştu bile. Babamı ilk defa kola içerken görüyorduk. Abim dayanamayıp “baaağaa kola mı içiyorsun bağaaa” diye sordu. Evet, al sen iç diyip elindeki bardağı verdi. Abim koladan bi fırt alıp yere tükürdü. Kolanın içinde cin varmış. Bütün oda, dizlerimize vurarak güldük bu olay karşısında. Abim de güldü.

Damadın babası tarafından zorla, büyük kavgalar sonunda evlendirildiği biliniyordu. Başka bi konuştuğu olduğunu duymuştuk, düğün gününe kadar başkasıyla evlenemeyeceğini söylüyormuş. Ama elinde pet bardakla abimin ağzının yanmasına gülerken ki keyfi eşekte yoktu. Gönülden yaralı bi insana hiç yakışmayacak bu şuh kahkahalar, damada karşı duyduğum buruk hissi tekrar gözden geçirmeme neden oldu. 24 adam damat çağırılana kadar hep beraber oturup cin ve sigara içti. Damat gidince, babam gelin odasına gitmemizi annemden aldıkları küçük altını alıp ona getirmemizi söyledi. Gelin odasına doğru yürürken abim “gelinin kardeşi saldırırsa salcın kaçma, sen de gir” dedi bana. Sadece savunma amaçlı kullanacağımıza yemin ettiğimiz dönen tekmeleri gelinin kardeşine savuracakmışız gibi kararlı adımlarla gelin odasına doğru yürüdük. Görünürde yoktu. Çok rahat, hiç sorun çıkmadan girdik gelin odasına. Annem ve 4 kadın gelinin yanında oturmuş bir yandan ağlıyor bir yandan da sigara içiyordu. Hepsinin gözleri çok şişmişti. Sadece morali bozulunca sigara içme bağımlılığı sanırım bir tek annelere özgü bi şey... Sigara içen, şişmiş gözlü annemin yanma gittim. Az önce ağlamış gelin sanki ona getirmişim gibi elimdeki emdiğim çiçeği alıp

ağlayarak bana sarıldı, öptü. Simli, terli, soğuk gelin sırtına elim değdi. Gelinden ve sırtından kurtularak annemden altını istedim. Çantasından çıkarıp verdi. Abim plastik, üzeri yaldızlı, beyaz kuyumcu kutusunu açıp, kontrol için baktı... Ben de baktım. Pamuk üstünde nasıl da kuzu gibi yatıyordu milyarlık ziynet... Odadan çıktık. Gelinin papyonlu kardeşi yanımızdan hızla ve büyük bi ciddiyetle geçti. Bir işi halletmeye gidiyordu galiba. Bizimle dalaşmadığı için çok mutlu olduk. Mutlu mutlu yürürken birden sırtıma yediğim bi tekmeyle yere düştüm. Gelinin kardeşiydi bu. Tam dönen tekme atacakken abim koştu sırtına sarıldı yere düştüler. Yerde debeleniyorlardı. Tam girsem mi kaçsam mı diye düşünürken babam geldi koşarak. Bi abime bi de çocuğa vurdu. Gelinin kardeşi köseleleriyle koşarak kaçtı. “Altın nerde lan” dedi. Cebimden çıkarıp verdim, bi tane de bana vurdu. “Bağaaaaaaa baaaaaaağaaa vurma bağaaaaaaaaaa!” diye çok ağlayarak bacağına sarıldım. Altını cebine koyup “iki dakka bırakmaya gelmiyorsunuz” diye kızdı bize. Bacağını bıraktım, baldırına sümüğüm bulaşmıştı. Fark etmedi, söylemedim. Zira bekleyecek vaktimiz yoktu, hep beraber içerdeki bize tahsis edilmiş olan masamıza doğru hızla gittik.

Işıklar karardı, müzik değişti. Damat ve gelin salona giriyordu. Tüm davetliler ayağa kalkıp, içeri giren gelinle damadı alkışladık. Onların arkasından gelinin kardeşi, hemen ardında ise annem ve diğer kadınlar geliyordu. Abimle şımararak, birbirimize çok yakından bağırarak, çığlık atarak, delicesine alkışlıyorduk. Ne bu, ne de hiçbir izdivaç umurumuzda bile değildi, biz işin alkışındaydık...

Dans edildi, nihayet pasta kesildi. Gergin, pasta dağıtım bekleyişinden sonra garsonlar masamıza geldiler. Bize bir

tabak pasta ve 2 limonata bıraktılar. Ama dört kişiydik. Annem garsondan bi pasta daha istedi, “valla abla pastalar kısıtlı... Yetmez her masaya 2-3 tane bırakırsam” dedi. Biz ortak pastayı abimle yerken, babam geldi. Annem zaten önümüzdeki kolona sinirliydi, hemen anlattı pasta sorununu. Babam “nasıl vermiyorlarmış, gidip alayım ben” diyip garsonlarla konuşmaya gitti. 15 dakika sonra elinde yarım bardak limonata ile geldi. Yürürken baldırındaki sümüğüm parlayıp sönüyordu. “Alın bunu paylaşın” diyip, sümüğümü parlata parlata pistteki takı sırasına girmeye gitti.

Takıdan sonra terli piyanistin potborisiyle davetliler coştu. Abimle anlamsız biçimde pistte bi oyana bi bu yana koştuk. Abim koşarken, yerde çamaşır yıkama figürü yapan bir davetliye takılıp düştü. Bu kaza bizi masaya mahkûm etti. Koşmamız yasaklandı. Düğün bitene kadar masadan olan biteni izledik. Düğün bitmek üzereydi. Abim babamın getirdiği yarım limonatanın yanına kapaklanmış masada uyuyordu. Kafamı masaya dayayıp yarım limonatanın arkasında uyuyan abime baktım. Sabah Yediğim şişesinin üzerinde plaj topu tutan hayatımın kadınına bakıyordum, şimdi yarım limonatanın altındaki abime bakıyordum. Geleneği bozmayarak yine bir düğünde, masada uyuyordum.

BİR GÜN DAHA…

Sabah 6 oldu mu tak ayaktayımdır. Her sağlıklı insan gibi kalkar kalkmaz sıçarım. Lifli gıdaları çokça tükettiğim için kayısı gibi sıçarım. Ardından bir bardağa kırdığım iki yumurtayı içerim. Eşofmanları çeker sahilde koşarım. Belediyemizin yaptırdığı spor parkurunda aletli jimnastik yaparım. Ardından eve dönerim. Kahvaltımda bitki çaylarını tercih ederim, tatlı ihtiyacımı kuru kayısıyla karşılarım, ceviz olmazsa olmazımdır, belki biraz yağsız peynir... Kahveyi ağzıma sürmeyeli aylar oldu, şekeri bırakalı ise yıllar... İşe giderim, işimi severim. Bence insan mutlu olduğu işi yapmalı. Ofiste masamı süslerim. Mutluyumdur ve dolayısıyla insanlara gülümserim. Sevdiğim şarkıları sık sık mırıldanırım. Hiç tanımadığınız birine selam vermek, insanlardan bir merhabayı esirgememek bence dünyanın güzel ve yaşanabilir bir yer olması için yeter de artar bile. Bilgisayarımı açarım ona buna çocuk, yavru kedi resimleri yollarım. Gelen forward maillere ağız dolusu gülerim. Rakı ve sigara içen maymun resmine güldüğüm dün gibi aklımdadır. Çünkü sigara ve rakı içmek insana özgü davranışlardır fakat bunu bir maymundan beklemek imkânsızdır. İşte ben buna gülerim. Dostlarıma değer veririm, özel günlerini unutmam. Durup dururken hediyeler alırım onlara. Bir işi başardığımda kendimi ödüllendiririm. Bir siyah çikolata ya da meyveli bir yoğurtla... Kendimle barışığımdır, severim kendimi, insanları sevdiğim gibi... Tanıdınız mı beni? Bilin bakalım kimim ben? Hep bir ağızdan söylediğinizi duyar gibiyim. Y.rrak gibi Adam’ım ben...

Yukarıdaki paragrafın son dört cümlesi hariç tamamı Amfin cümlelerinden oluşuyor. Anıl benim arkadaşım. Nerden arkadaş olduğumuzu hatırlamıyorum. Bu arkadaşlığı

bitirmeyi o kadar çok istiyorum ama onun beni çok sevmesi buna engel oluyor.

Kapı çaldığında her zamanki gibi başımın kenarında dolu küllükle uyandım, odanın lambasını gece kapatmayı unutmuştum yine. Hava aydınlık ve güneşli olduğu halde nasıl da mutsuzluk yayarak yanıyordu. Yatakta çalışmak yalanıyla yine kandırmıştım kendimi, çalışamadan uyumuştum ve kalemin mürekkebi yastıkta leke bırakmıştı. Bütün gece de bir yandan uyuyarak yorganı ayaklarımla döndürüp durmuştum yine de yorganın doğru tarafını bulamamıştım. Şimdi de kapı amansızca çalıyordu. Gece çalıştığımı, yıllardır sabaha karşı uyuduğumu ve böyle bir alışkanlığa sahip olduğumu, konuşmalarımızın hepsinde geçirmeme karşın gelen tabii ki Anıl'dı. "Tünaydın" dedi ve tüm sağlığıyla içeri girdi. Yüzünü ekşitti, "Gözlerimi görüyor musun? Çok duman var bu evde. Bak bak nasıl da yeşile döndü gözlerim. Islanınca yeşil olur benim gözlerim. Denize girdiğimde ise mavi" dedi ve pencereyi açtı. Yatağa oturup bir sigarayı ağzıma koydum, çakmağı yaktım ama üfleyerek söndürdü. "Az iç şunu" diye başladı ve "Ben sabah kalktım, spor yaptım, duşumu aldım, kahvaltı yaptım, sen hâlâ uyuyorsun. Senin için üzülüyorum. Hayatının kıymetini bilmiyorsun" diye devam etti. Gelmesinin bir sebebi yoktu, iş konusunda ortak bir şey yapmıyorduk, beraber hiç bir şey yapmıyorduk. Pek konuşmuyordum onunla, arada bir konuştuğumda "Çok saçma yaa..." diye gülüyordu, beni dinlemiyordu bile, kendi sıkıntısı olmadığı için dert de anlatmıyordu, sonra da çekip gidiyordu. Kabir azabı gibiydi.

Birinin y.rrak gibi adamı durdurması lazımdı. O ben olmayacaktım. İnsanların hayatına yön verebilen birisi değilim. Bir kere birkaç şey söylemek istedim, "bu nasıl bir

y.rraklıktır, böyle bir insan bu kadar mı mutlu sağlıklı olur, bir insan nasıl ağzına ağzına vurulma isteği uyandırırken bu vurma işlemini meşru kılacak hiçbir şey yapmayabilir” diye ona sormak istedim ama yapamadım. Ancak bir şeyler geveleyebildim, “Madem sordun cevap vereyim; her insan gibi kendimde beğendiğim ve beğenmediğim özellikler var. Kendimde beğendiğim özellikler; dürüst, sevecen ve dost canlısı olmam, beğenmediklerim ise; insanların söyledikleri her şeye inanmam, almaktan çok vermeyi sevmem ve yalan söylemeyi bir türlü beceremem. Ki en çok bu sonuncusu yüzünden kızıyorum kendime Umut” dedi. “Yalan söylüyorsun orospu çocuğu!” diyerek omuzlarından silkelemek istedim ama o kadar içten ve inanarak söylüyordu ki bunları, yapamadım. Ve çekip gitti.

O gittikten sonra aynaya baktım, boş midem yandığı halde bir sigara yakıp hayatımı düşündüm. Hayatımda sağlık konusunda edindiğim hiçbir ilke yoktu. Uç uça yaktığım sigaraları, gece üçte makarna yapmaları, bir oturuşta içtiğim iki demlik çayı, uykusuz geceleri, sporsuz geçen bir ömrü düşündüm. Hangisi doğruydu? Ben mi Anıl mı ? Jim Morrison, Kurt Cobain gibi yakışıklı ve çılgın değildim ama aynı kaderi yaşamaya çalışıyordum. Bu gidişle kuru kuru yaşayıp genç yaşta keriz gibi ölecektim. Ama diğer tarafta ise Anıl gibi bir örnek vardı. “Hayır Umut! Yaşayıp Anıl gibilerle savaşmaksın!” diyerekten kıvırarak, yaşamdan yana kullandım tercihimi. Ölmek istemiyordum, tatlı canım bir gün daha yaşasa kârdır diye düşündüm. Bambaşka bir yaşam tarzına başlayacaktım.

Hemen gazeteyi açtım, yaşam sayfasına baktım. Mucizevi bitki sarımsaktan bahsediyor, sayılamayacak kadar yararı olduğundan dem vuruyordu. Mutfağa koşup bi baş

sarımsağı ekmeksiz, aç karna yedim. İşte şimdi daha iyi hissediyordum kendimi. Evdeki kahveyi, kolayı, küp şekeri, sigarayı çöpe attım. Dışarı çıkıp biraz alışveriş yaptım. Yağsız süt, portakal suyu, bolca tahıllı gıda ve sağlıklı yaşamla ilgili yazılmış birkaç kitap ve bugünün gazetesini aldım. Bol tahıllı ve portakal sulu kahvaltımı yaparak gazeteme şöyle bir göz gezdirdim. Bu sefer de maydanoz göklere çıkarılıyordu. Zeytinyağından bir fırt alıp evden çıktım. Geçerken bir demet maydanoz alıp dergiye gittim. Maydanozu saplarıyla beraber yerken bir yandan da köşemi çizdim.

İki ay sonra bir baş sarımsakla başlayan sağlıklı yaşam felsefemi tamamen uygulamaya geçirmiştim. Düzenli spora başlamıştım, gazetede hakkında yazılan bütün mucizevi bitkilere saldırıyordum, düzenli banyo, akşam 9 da uyku, sabah koşu yaşamımın olmazsa olmazlarıydı. Kırmızı et tabii ki hayatımda yoktu, akşamları bir kadeh şaraptan başka bir içki içmiyordum. Sürekli sağlığı düşünüyordum. Spora ve sağlığa adamıştım ömrümü. Yürürken şurayı da koşarak geçeyim kâr kârdır diye apansız koşuyordum. Yemek yerken, lokmaları 40 kere çiğnemeden yutmamak için sürekli içimden saydığımdan anlatılanları zerre dinlemiyordum. Organik besine karşı öyle bir tutku vardı ki içimde masanın tahta bacağını suda kaynatıp suyunu içmeyi, hatta deriden emilim olsun diye sırtıma, çorabımın içine bir marul yaprağı koymayı bile düşündüm. Kız arkadaşımı da böyle yaşamaya ikna etmek için çalışıyordum. Deniyor ama bir türlü sigaradan vazgeçmiyordu. İşten yedide çıktığı, benim de 9 da yatakta olmam gerektiği için zaten ancak hafta sonlan buluşuyorduk. Benim mutluluğum ilişkimize de yansıyordu. Az görüşmemize karşın beni daha çok sevdiğini hissediyordum.

Bir gün aradı. “Bana gel, bi çuval çekilmiş üzüm çekirdeği aldım, hem yer hem konuşuruz” dedim. Dışarıda buluşmamız konusunda ısrar etti ama 9 da yatmam konusunda çok katı olduğumu söyleyince geldi. “Üzüm çekirdeğini boş ver de yanıma otur” dedi, oturdum. “Umut ben... Umut... Allah aşkına şu elinle ritim tutmayı kes de beni dinle!” diye sinirli bir şekilde konuşmaya girmeye çalıştı. Hemen biraz lavanta çiçeği dayadım burnuna “ Sinire iyi gelir kokla” diye ek bilgi sundum. Çiçeği alıp fırlattı. Seksin yararlarını okumuştum kitapta. Hem ben sağlığıma bakarım hem de o sebeplenir diye etkilemek için eşofmanımın arkasını sıyırıp iki ay kadar öncesine göre fındık gibi olmuş g.tümü sergilemek için halının üzerinde bi kaç tur attım. Büsbütün attı tepesi. “Umut ben senden tiksiniyorum sırf sana bunu söylemek için buluştum, sen g.tünü açmış geziyorsun” diyip çekti gitti. Saate baktım 9’u 20 geçiyordu. Düzenimi bozduğu için çok kızdım ona ve onu hiç affetmedim. Yatağa yatıp ağzıma biraz üzüm çekirdeği koyup, kendime nefis bir uyku çektim.

Tamdınız mı beni? Bilin bakalım kimim ben? Hep bir ağızdan söylediğinizi duyar gibiyim.

İNSAN PSİKOLOJİSİ

Üniversiteye yeni başlamıştık. Hazırlığın kantininde henüz kimsenin birbiriyle tam samimi olur gibi olmadığı ama arkadaş olur gibi olduğu bir grup olarak oturup çay içiyorduk. O kadar yüzeysel konuşuyorduk, o kadar sadece konuşmak için konuşuyorduk ki neyden konuştuğumuzu bile hatırlamıyorum. Zaten muhabbetimizi sık sık uzun sususlar, etrafa bakınmalar kesiyordu. Ulan acaba çok tiriviri bi grupla mı arkadaşlık temellerini atıyorum. Yoksa “aha işte fakültenin malları geliyor” diye gösterilen grup bizim grup mu olacak? Her sınavda yanlış yerlere çalışan, sonra hocanın odasına sınav kâğıdına itiraz için giden, hocanın gönül rahatlığıyla gösterdiği, yanlışı kendisi de görünce “haa ben şey formülünden gidilecek sanıyordum, Yanlışlık olmuş demek ki” diyen, ne sosyal olan ne de derslere çalışan öğrencilerden mi olacaktık. Bir daha baktım bu pek samimi olmadığım çocuklara ve kararımı verdim; eğer bu çocuklarla biraz daha samimi olursam tahsil hayatım boyunca sadece Çağlayan’da bir öğrenci evinde otururken memleketten gelen ev arkadaşımın “Beyler, annem sarma koymuş çantaya, yumulun. Teklif var ısrar yok ehehehe” demesine çok sevinebilecektim. Altı erkek bara gitmeli, sigara yanıklı halılı, bol çay ve sigaralı, ev arkadaşın gömleğini giymeli bir üniversite hayatı yaşayacaktım. Hayatım kararmadan hemen kaçmalıydım bu masadan.

Ben tam harekete geçecekken masamıza bir adam geldi, elinde deri kaplı bir dosya bulunuyordu. “Meraba arkadaşlar biraz zamanınızı alabilir miyim” dedi, çocuklardan biri olan Talip “buyurun” dedi, “Ilgın Yayınları olarak dünya klasiklerini, felsefe, psikoloji, sosyoloji kitaplarını çok ucuza siz üniversiteli öğrencilere getiriyoruz. Kampanyamız ucuz

olmasının yanı sıra ödeme koşullarında da kolaylık sağlıyor” diye anlattı durdu. Ben dahil hiçbirimiz kitaplarla ilgilenmiyorduk bu belliydi. Elindeki dosyayı incelememiz için bize verdi, ben boş gözlerle katalogu ayıp olmasın diye inceleyip adama nasıl “İlgilenmiyorum” diyebileceğimi düşünüyordum. Adam da bir yandan kitapları övüp duruyordu. “Aslında okumak lazım” diye adamın kitaba düzdüğü methiyelerin adres bulması için mırıldandım. “Arkadaşlar hemen karar vermeyin, hepiniz inceleyin, istediğiniz sete kitap ekleyip çıkarabilirsiniz” dedi, izini alınca terden deri kabı elime yapışmış seti yanımdaki arkadaşıma verebildim. Talip de dâhil hiçbiri doğru düzgün bakmadı bile kataloga.

“Psikoloji setini ortaklaşa alalım mı lan” dedi Talip katalogu adama verirken, herkes insan psikolojisinin aslında kendilerinin çok ilgisini çektiğini belirttikten sonra seti mutlaka almamız gerektiğini söyledi. Alınan hiçbir kitap setinin okunmadığını, aralarından seçilen en incesinin birazı okunduktan sonra kütüphanede şekil olsun diye durduğunu abimin aldığı Kafka setinden daha önce tecrübe etmiştim ama çoğunluk çok istekli olduğu için itiraz edememiştim. Ayrıca karşımızda bi adam bekliyordu, bıyığı filan vardı, nasıl reddedeceksin yaşını başını almış adamı. Adam çantasından gerekli belgeleri çıkarırken “Ödeme hanginizin adına olacak?” diye sordu. Bir ölüm sessizliği oluştu masada, sessizliği bir hareketlilik kovaladı. Herkes çayla, kitap kataloguyla ilgilenmeye başladı. Adamla göz göze geldik, bekler gözlerle bana baktı, bakıştık. Daha fazla dayanamadım bu beklentiye, dedim ya bıyığı vardı. “Benim adıma olsun bari...” dedim. Masada bir rahatlama oldu. Taksit senetlerine imzamı attım, peşinatsız olduğu için ilk ödeme gelecek aydı.

“Ödeme koşulları çok büyük kolaylıklar sunuyor alıcıya” dedim imzalarken. Ve gözlerim dolmaya başladı, kurtulmak istediğim adamlarla takside girmiştim durup dururken ve hiçbiriyle samimi değildim. Tek başıma hayatta ödeyemezdim, ödeyemediğimi, eve haciz geleceğini düşündüm. Renkli televizyonumuzu götürürken haciz memurları psikoloji setini kucaklayıp babamdan kaçarak evi terk ettiğimi hayal ettim. Ve ailemin bana hayatım boyunca söylediği söz kulaklarımda yankılandı: “Herkes kendini kurtarır, olan sana olur”. Adam seti istediğimiz zaman gelip Şişli’deki ofislerinden alabileceğimizi söyledi gitti.

Madem ortak olduk bari iyice gireyim muhabbete de şu ibineler her zaman gözümün önünde olsun, taksit zamanı gözden kaybolmasınlar diye düşünerek geyiği harladım. Bir anda kaynaştık. Bir ay beraber takılarak barlara giderek, kantinde king çevirerek geldi geçti. Bu arada da kitap setini kimse almaya gelmeyince ben almıştım, sonra bi ara alırız diyip almamışlardı. Şimdilik bende kalıyordu set. Neyse taksit günü derse girerken Talip’ten parayı istedim. Salı günü başbakanlık bursu yatacak o zaman veririm ben sana dedi, diğerleri neyse ki verdi Talip’inkini de ben verdim. Salı onun hatırlayıp vermesini bekledim, vermedi. Unuttu herhalde diyip perşembeye kadar bekledim, ama para mevzusunu açmak şöyle dursun beni görünce fellik fellik kaçıyordu ya da salı günü aldığı volkmenini kulağına takıp bateri çalıyormuş gibi yapıyordu. O yıllarda, yani biz üniversitedeyken havada bateri çalan birini durdurup bir şey sormak, çalışını engellemek çok büyük bir ayıptı. Bagetten yanma yaklaşamıyordum ve hissediyordum bunu bildiğimi biliyordu.

Bir gün kulaklıksız yakaladım onu “ Talip versene lan şu borcunu” derken kulağıma kulaklığın tekini takıp sesi

kökledi, “dinle şunu, şahane bi şey” dedi, “oğlum versene lan” diyip kulaklığı çıkarıp fırlattım. Sinirlendi, “Tamam oğlum kaçmıyoruz ya yarın babam para yatıracak veririm paranı” dedi, bir anda güven doldum ona karşı sanki “para para” diye direten halden anlamaz alacaklı gibi direttiğim için kendime kızdım. Özür diler gibi yakasından çıkan ve hali hazırda çalmakta olan kulaklığı kulağıma taktım. “Neye dikkat edecektik oğlum, gitara mı dikkat edeyim? Açsana biraz daha şunun sesini” dedim, isteksizce açtı. “Ne bu Metalika mı ?” dedim, “Oha” dedi, “ne Metalika’sı abi Slayer” dedi. “Oğlum onlar dağılıp Abraksas’ın basçısı ve bateristiyle yeni bi grup kurmamış mıydı, yalnız kalan Abraksas’ın vokalisti de İskandinav blek metal grubu Burzum’la birleşip o kilise senin bu kilise benim yakmamış mıydı ? Mına koduğumun grubu hayvanlıktan stüdyoya girmez oldu lan, çıra odunu toplamaktan ellerine gitar almayı unuttu öküzler” diyerek heavy metal dünyasına karşı sert eleştiriler getirip yüzümün daha çok grunge akımına dönük olduğunu belirttim. “Abi sen pek anlamıyorsun galiba bu muhabbetlerden” dedi, açık yüreklilikle kabul ettim. “Oğlum bu işin girdisini çıktısını anlatın da bilelim lan ayrıca bence Orhan Gencebay da rock yapıyor” dedim. Konuyu değiştirdi, “oğlum sen para istiyorsun da şu kitapları göremedik, yarın seti getir de kitap seçeyim kendime” dedi. “Tamam” diyip yarın buluşmak için sözleştik.

Ertesi gün beş kiloluk seti kucaklayıp geldim ama Talip yoktu diğer çocukların da kitaplarda gözü yoktu. Kan ter içinde kitapları eve götürdüm. Bir sonraki gün Talip’i gördüm. Niye gelmediğini sordum üzgündü ailevi problemleri olduğunu söyledi. Anlayışla karşıladım. Öbür gün getiricem, dedi sen de seti getir, dedi. Öbür gün de yoktu. Böyle

çantasında bütün ders kitaplarını taşıyan ilkokul öğrencisi gibi öbür taksit gününe kadar düzenli olarak iki gün arayla setle okula gidip geldim. Bi türlü denk getiremedik buluşmayı. Beş kiloyu taşıya taşıya da şahane kas yaptım. Orda burda pazılarımı sergiledim. Talip'i yakalarsam bu kaslarla çok kötü döveceğimi beyan ettim. İkinci taksiti de kendi cebimden ödedim. Diğer çocuklar da sağolsun ödemeyi aksatmadılar. Bu arada Talip'in de ikinci başbakanlık bursuyla dambıl aldığını duydum. Kavga istiyordu demek ki. Ama Talip duyumlarıma göre deli gücüyle çalışıyormuş, vücut geliştirme sevdasına eve kapanmış, sabahlan çiğ yumurta içip demir para yamultuyormuş. Tırstım. "Aman söyleyin ona dambıl işi tehlikelidir yanlış bi hareket yaparsa yanlış kası geliştirebilir" diye bu işlerden anlıyormuş gibi uzlaşmacı bir mesaj yolladım. Karşılıklı haberler yollayarak Hörtleştik bir müddet. Sonra yine haberle sah günü Yıldız Parkı'nda beraber idmana çıkma teklif ettim ona, "mekik çekerken ayağıma oturacak adama ihtiyacım var yoksa işim olmaz" der gibi mağrur bir tavır takındım ama... Kabul etti. Gittiğimde onu çok kaslı beklerken normal çırpı gibi bir Talip'le karşılaştım. Nedense sevindim onu böyle gördüğüme. Beraber bir iki tur koştuk ama ikimiz de çok sigara içtiğimiz için hemen kesildik. Ordan okula gittik. Büyük bir dostluk doğmuştu aramızda. Yediğimiz içtiğimiz ayrı gitmez olmuştu. Bu arada ben taksitte ikimizin payına düşenleri tıkır tıkır ödüyordum. Diğer çocuklara ise ödemeyi aksatmadıkları için bir daha teşekkürü bir borç bilirim. Nihayet taksitler bitti, set tam takım bende kaldı, zerre okunmadı.

Neyse dediğim gibi biz bu Talip'le iki yıl kadar süper arkadaşlık yaptık. Bir gün yine altımız bardan evimize dönerken aklıma bu Talip'in iki yıl boyunca yancılıkta tahtı

kimseye kaptırmadığı geldi. Bir kere eli cebine gitmediği gibi yalandan da olsa “arkadaşlar bugün de hesabı ben ödeyeyim” dememişti. Ismarlanınca ses çıkarmıyor, ısmarlanmayınca ya kendisininkini ödüyor ya da kendisi için cebinde aylarca gezdirdiği o zamanın en büyük banknotu olan 20 milyonu çıkarıp, yöre esnafının bizim bozuk paralardan hesabı almasını mecburi kılıyordu. Alemin tavşanı ben olmuştum. O gün bunları düşündükten sonra dolmuşta üçün beşin hesabını yaptım, bi kere mahsustan cimriliğim tuttu parası bozulmayan Talip’in parasını ödemedim. Sanki hiç ısmarlamıyormuşum da hep en cimri benmişim gibi oldum diğer arkadaşların gözünde. İki yıl boyunca yedirdiğim çil çil paralar unutuldu, bi anda şerefsiz cimri bir g.t olarak yol boyunca eve gidene kadar kınandım. Ailemin öğüdü kulaklarımda tekrar yankılandı.

MERİÇ’E MEKTUP

Sevgili Meriç,

Biliyorum temeli çok eskiye dayanan dostluklar kuran bir insansın sen. Ve etrafındaki kimsenin üzülmesini istemiyecek bir yapıya sahipsin. Seni ben de böyle kabul

ettim. Zaten kabul etmeden önce, yani tanışmadan önce de senin ismini hep duyuyordum. “Meriç bambaşkadır”, “Meriç de çok üzüldü bu duruma tabii ki”, “Meriç yine yaptı yapacağını hepimizi gülmekten komaya soktu”, “ya Meriç diyorum başka bi şey demiyorum, artık gerisini siz tahmin edin” gibi senin hakkında o kadar çok cümle duydum ki anlatamam... Hatta ben de belli bir süre sonra, seni daha hiç görmeden ve tanımadan “Kesin Meriç’tir bunu diyen”, “Meriç tam zamanında gelmeseydi şaşardım doğrusu” diyerek katıldım bu konuşmalara. Anamın, babamın isminden çok senin ismini zikrettim şu ilişki boyunca Meriç. İnsanları nasıl etkilediğini artık sen düşün güzel kardeşim. Bunlar hep iyiye, hep güzele dair şeyler.

Bitmek tükenmek bilmeyen enerjinin kaynağını bana söyler misin sevgili Meriç? Daha tanıştığımız o gün, parmaklarını açarak, elini yukarıdan sorti yaptırarak “selam arkadaşım tanışalım, ben Meriç” demenden anlamıştım enerjik olduğunu. “İşte bir enerjik” diye içimden geçirmiştim. Hepimiz sabah 8 akşam 6 mesai yapan insanlar değil miyiz sevgili Meriç. Bu zaman zarfından sonra nasıl sen hâlâ enerji dolu olabiliyorsun sevgili kardeşim? Sırrını söyler misin bize? Geceden bala pekmeze mi yatırıyorsun kendini, yoksa sabah kalkıp supradinle, redbull’la mı ovuyorsun bedenini. Oğlum yorgunuz lan, bitkiniz... Akşam da oturup kafamızı dinlemek istiyoruz. Afacan gibi, misafirliğe gelmiş tezcanlı çocuk gibi ne ordan oraya koşuyorsun. Kaç yaşında insansın yakışıyor mu, Ninja gibi hızlı hareket etmeler filan.

Sürprizlerle dolusun Meriç... An be an ne yapacağını tahmin edemiyoruz halk olarak. Tak bir parti de oluyorsun, tak yamaç paraşütünde hop ordan dalışta. Enerjine dediğim gibi yetişemiyoruz, onu kendi haline bırakarak durulmasını

bekliyoruz, bari “bir sürpriz yapıp” bizi çağırmasan, sürüklemesen peşinde. Ben niye durduk yere sen dalıyorsun diye suyun fersah fersah altına gireyim sevgilimle, ya da dirayetli davranıp reddettiğimde “Umut gelmek istemiyor” gerilimini yaşayayım, arıza çıkaran adam olayım... Kız arkadaşımı çok düşünüyorsun, biraz da beni düşün sevgili Meriç.

Kızlara karşı korumacı, kollamacı tutumunun tek sebebi tanışıklığınızın çok eskiye dayanması ise eğer çok üzüleceğim. Yani ilk sen gördün diye ise bize bu afra tafra, ilk sen keşfettin diyeyse, ne diyebilirim sana ben Meriç. “Sanki bana Amerika kıtasını keşfetti .mına koyiim altı üstü Sinem’in, Duygunun, canım kuzen Elvanın varlığını keşfetti” diyebilirim sadece. Önce ben görmüştüm diye bu saatten sonra bir şeyin kavgası verilir mi, gerilimi yaşanır mı sevgili Meriç? Bu arada konusu açılmışken, sen niye benim kız arkadaşımı çok düşünüyorsun Meriç.

“Bu adam çalışıyor, yörgun argın geliyor, basketbolla da Aydın Örs’lü Efes günlerinden beri zerre ilgilenmiyor” diye bi gün olsun düşündün mü? Düşündün. Peki ne diye bana hâlâ enbiey kunbiey diye muhabbet açıyorsun. Bi gün olsun elinde lig fikstürüyle göremedim seni. Görsem belki de aynı potada erirdik Meriç. Benimle niye elalemin Zencisini, Şakin O Neyil’ını aynı potada eritmeye çalışıyorsun. Nasıl bir adam olmamı istiyorsun oğlum sen. Olsam biliyorum yine beğenmeyeceksin beni. Yine kız arkadaşıma “dikkatli ol o adama karşı” diyeceksin biliyorum. Ben aylarca kız arkadaşıma kendimi beğendirmeye çalıştım, niye şimdi bir de sana ispatlamak zorundayım Meriç.

Kıllanıyorum senden arkadaşım. Hareketlerinden değil, varlığından, kıllanıyorum. An be an etrafımızda olabilme

ihtimalinden kıllanıyorum. Omo'nun yanına bantlanmış, Limonlu Cif gibisin. Ben sadece Omo almak istiyorum, sen ise sadece aynı firma üretti ve daha az satıldı diye ele geliyorsun. Gelme artık sevgili arkadaşım. Bak ikidir bilerek "arkadaşım" diyorum, bizim oralarda genelde tartaklamadan kısa bir zaman önce insanlar birbirine "arkadaşım, güzel kardeşim" gibi birlik ve beraberliği hatırlatıcı sıfatlarla seslenirler. Evet, çekinmeden söylüyorum sana karşı engellenemez şiddet hissi besliyorum. Acaba bir ben miyim ayı, bir ben miyim paranoyak diye çok kereler düşündüm. Ve konuyu çok az samimi olduğum halde diğer kızların erkek arkadaşlarına da açtım, bir kongre düzenleyerek geceler boyu seni tartıştık. Delegelerin oyları sonucu oy birliğiyle "bi yere çağırıp, ışıkları kapatalım... Kürekle, sopayla, terlikle dövelim, kimin dövdüğünü bilmesin" kararı çıktı. Böyleyken böyle Meriç.

Ama ben hiçbir sorunun şiddetle çözülmesinden yana değilim. Zaten deli s.kmiş gibi gecenin bi yarısı bi adama iki paket sigara içe içe mektup yazmamdan belli değil mi bu. Bak arkadaşım sana insan gibi anlatıyoruz durumu. Halden anla, belirme artık. "Aslında tamsan çok seversin" diye anılmaktan sıkılmadın mı ? Tanınma, sevilip sevilmeme gibi bir derdin de olmasın.

Sen şimdi dediğim her şeyi unut da bana şunun cevabını ver. Tam olarak ne istiyorsun ben ve benim gibilerden Meriç?

“ANLADIN MI?” DEDİ “ANLADIM” DEDİM…

Yaşlı bir adamdı. Ne vakit dara düşsem, kafama bi konu takılsa, bir çıkmaza düşsem haber salardım kendisine. Balıkları mangala atar, beni beklerdi. Balıklar yağını vermeden, daha mangaldan inmeden, koltuğumun altında 35’lik şişe ile beliridim tepedeki kulübesinin kapısında. Hiç kapalı değildi kulübenin kapısı. Ben her seferinde kapısını kapamadığı, kilitlemediği için bu dağ başında bir gün başına bi şey geleceğinden kaygılanmadığım için kızardım, o da her seferinde beni utandırır bir gülümsemeyle karşılardı bu tavrımı ve “Kaybetmek için sahip olmalısın önce. Sahip olmadığın şeyi kaybedemezsin evlat” diye eklerdi. Sonra ben anlatırdım, dinlerdi. Balıklar pişerdi. “Bu da kurdun kuşun hakkı” der, balığın birini barakanın önündeki çayıra doğru sallardı. Sonra ben yine anlatırdım, dinlerdi ekseriyetle doğadan, canlılardan örneklerle öneriler verirdi. Sonra bağlamasını duvardan indirir, çalardı. Aynı türküyü söylerdik hep. Sonra ben omzunda ağlardım. O uzaktaki şehrin ışıklarına dalardı, konuşmazdı, ağlardı...

İçeri gider, benim için yatak hazırlar sonra da yatmaya giderdi. Ben utanırdım, zaten yeterince rahatsız ettiğimi düşünür evime doğru seğirtirdim. Barakadan uzaktaki ana caddeye gidene kadar olan uzun yolda söylediklerini düşünür,

kendimce çıkarımlarda bulunur. Sonra durup yeniden kulübeye bakar, içimden Ömer Babaya teşekkür ederdim.

Sonra aradan aylar geçti. Ömer Babaya hiç uğramadım, hiç arayıp sormadım, sormadı... Sonra bir kızla tanıştım. Çok sevdim, çok sevildim. Hayatımla ilgili her şeyi ama her şeyi anlatmak istiyordum ona. Her gün heyecan içinde buluşuyor, geziyor, eğleniyorduk. Zevklerimiz birebir örtüşüyordu. İlk defa hiçbir oyun ve kurnazlık yapmadan bir ilişkiyi sürdürüyordum. Hayatımda bu kadar önemli bi yere sahip olmasına rağmen hayatıma giren kızlara daha önce nedense hiç bahsetmediğim Ömer Babadan bahsettim ona. Daha tanımadan çok sevdi bu yaşlı adamı. Anlattıkça anlattım, dinledikçe dinledi. İsterse şu anda, şimdi Ömer Babayla tanıştırabileceğimi söyledim. Çok heyecanlandı. Tuttum kolundan götürdüm. İlk defa haber vermeden Ömer Babaya gidiyordum, ilk defa dert anlatmayacaktım ona. Farklı bir geceydi.

Yolda rakı, balık, meyve aldık. Kulübeyi uzaktan gördük, uzaktan köpek havlamaları işitiliyordu. “Heyyyyy! Ömer baba. Selam olsun sana! Selam olsun koca ihtiyar!” diye bağırdım kulübeye doğru. Ömer Baba kulübeden değil de yanımızdaki çalılıktan fırladı ve haykırdı “Selam olsun!” Tedirgin bir balık gibiydi. Dostça içtence sarıldı bana, kız arkadaşıma da “hoş geldin kızım” diye sarıldı. Hep beraber kulübeye doğru yürüdük. “Hayrola Ömer Baba? Seni kulübede görmeye alışmışım hep, garip geldi böyle bağ bahçenin arasında görmek” diye sordum. “Ben doğayla tabiatla, nebatla konuşurum zaman zaman evlat... Onlar da insanlar kadar muhabbete, sevgiye aç” diyip gitti, sanki hiç eli acımıyormuş gibi o dikenli çalıları okşadı, ağaçların gövdelerini sıvazladı. “Sadece insanlar bir dost eline muhtaç

değildir Umut paşa! Dokunuruz, sarılırız biz onlarla birbirimize" diye ekledi. "Baak gördün mü? Ömer Baba işte böyle bi adam. Anlattığım kadar varmış di mi?" dercesine sevgilime baktım. Sevgiyle ve huzurla gülümsedi o da bana. Hep beraber kulübeye girdik.

Ömer Baba içeri girdi ben mangalı yaktım. Bardakları getirdi. Sonra içtik, sonra anlattım. Her şeyi, her şeyi en başından anlattım. Nasıl tanıştığımızı, birbirimizi nasıl sevdiğimizi, adeta bir rüya içerisinde olduğumuzu bir bir bütün ayrıntılarıyla anlattım. Baba bizi gülümseyerek ve zaman zaman rakısından yudumlar alarak huzurla dinledi. Sonra durdu "Nesimi'ye sormuşlar o yarla hoş musun? -hoş olayım olmayayım o yar benimle kime ne?- demiş. Kimsenin sözünü dinlemeyin evlat, kimse sizi engellemesin, sakın ayrılmayın. Bak sen bu kızı kaçırmışsın getirmişsin. Helal olsun sana. Artık o da benim kızımdır" dedi. "Baba" dedim "galiba yanlış anladın bize karışan, ayırmaya çalışan yok! Her şey çok süper gidiyor. Bi yanlış anlama var sanırsam" diye özür diler gibi düzelttim babayı. "Yok öyle deme Nesimi önemli... Ama şimdilik balık daha önemli meh meh meh" diyerek balıkları ızgaraya koymak için yöneldi. Sonra sevgilim de ne kadar mutlu olduğunu anlatmaya başladı babaya. Baba bir balığı her zamanki gibi bahçeye attı. "Sevgi, aşk" diyen sevgilim bahçeye atılan balığın peşinden koşacak gibi hamle yaptı, kolunu sımsıkı tutarak engelledim. Baba gülümsedi, ben gülümsedim. Sevgilim şaşırdı.

Sonra içtik. Biz anlattık baba sustu. Balıklar pişti, yedik, içtik. Fani biri olarak babaya günceli de yakalayan bi takılmada bulunayım dedim. "Aman Ömer Babam.... Canım babam. Sen bu doğayla tabiatla kaynaşırken şimdilik kanatlı hayvanlarla temastan uzak dur. Malum kuş gribi salgını var...

S.kertir” dedim. Baba bu terbiyesiz gibi takılmamı gülümseyerek büyük bi olgunlukla karşıladı ve “Aman Umutçuğum vatandaş zaten tavuğu eti yılda bir görüyor. Bırakalım kuş gribini de Bush gribine bakalım” dedi. Uzun soğuk bi sessizlik hâkim oldu kulübeye. Kız arkadaşım yüzünü buruşturup uzaklara baktı. Sonra baba duvardan sazını indirdi ve başladık aynı dertli türküyü söylemeye. Kız arkadaşım bilmediği bu türküye “hınınınınım halımeyyy nannımnım zalımey” diye ayak uydurmaya çalıştıkça, Baba “Olacak ha gayret gelin kızım olacak” der gibi bağlamanın sapını ona doğru uzata uzata çalıyordu. Bağlamanın püskülü de burnuma deyip benim sinirimi bozuyordu. Sonra baba kendini kanıtlar gibi bizim asla eşlik edemiyeceğimiz az bilinen bi uzun havayı söylemeye başladı. Biz her uzun havadan sonra “uuurfanın etrafın dumanlı daaağlar” türküsüne geçeceğimizi zannedip el çırpmaya hazır şekilde beklerken Baba bize feyk atıp uzun havayı bitirmeden “ben bi etin suyunu sıkayım” diye tuvalete gitmek için izin istedi. Ellerimiz çırpar vaziyette, tiksinti ve sinir içinde öylece kalakaldık. Tuvaletten geldikten sonra biraz daha sessizce içtik. Babanın gözler dönmeye başladı. Uzaktan gelen havlama sesleri yakından geliyordu. Baba sevgiyle kulübenin önündeki köpeklere baktı, biz yine tabiatla konuşacak zannederken . “Balığa geldi ibneler. Ulan ben bu balığı vermezsem var ya parçamı koymaz bu itler” dedi. İyice gözümüzden düştü. Sonra köpeklere “muç muç muç pezevenkler fiyuu fiyuu g.tler” diye yalaklanarak küfür etti. Hepten bitirdi kendini. Sonra yine sessiz sessiz oturduk, rakı içtik. Ama baba durdurak bilmiyordu. Çorabını çıkardı “yav Umutçuğum çok merak ettim senin ayağın mı büyük benimki mi? Gel ölçelim” diye zorla benim çorabı da çıkarttırdı. Ayak

tabanlarımızı yarı uzanık vaziyette birleştirip ölçüm yaptık. “Yav benim ki büyükmüş hem de taraklı bak yandan et nasıl çıktı” diye anlamsız bir ölçümü yaptırdık. Artık ayak büyüklüğünden yola çıkarak nasıl anlamsız bir göndermeyi sevgilime yaptığını bu konuyla ilgilenen, özellikle erkek okurlara bırakıyorum.

Bu çirkin görüntüye daha fazla tahammül edemeyen sevgilim “Kalk Umut kalk gidelim geç oldu artık” diyip beni de kendini de kurtardı. Kulübeden veda etmeden çıkıp yolda yürüdük. Yürürken bana ve Babaya saydırdı durdu. Ben tavır yaptım yanında yoldan değil de çalıların arasından sürtüne sürtüne yürüyerek ana caddeye doğru gitmeye başladım. Bu sırada boka bastım. Kenarda durup bi taşla ayakkabımı temizlerken kolumdaki ve montumdaki kaka lekelerine gözüm takıldı. Bok içindeydim. Önce kulübeye, sonra sevgilime baktım. Ve o günden sonra hiçbir zaman, hiçbir yerde ağlamadım.

ANKARA

Bir müddet nerede olduğumu anlamaya çalışıp, ilk uyanış sonrası şaşkınlığı attıktan sonra Ankara’da olduğumu

anladım. Kafamı yastığa tekrar koyduktan sonra tavanı seyrederek “Ne geceydi ama” diye düşündüm. Gerçekten eğlenceli bir geceydi, içkiler su gibi akmış, gelin ve damat görkemli bir törenle şartlar ne olursa olsun birbirlerinden hiç ayrılmayacaklarına Tanrının ve biz seçkin konukların önünde yemin etmişlerdi. Hava aydınlanmıştı ama saat oldukça erken olmalıydı. Bu, salondaki herkesin uyumasından belliydi. Annem babam, abimle benim uyuduğum kanepenin dibinde yerde yatıyor, hemen onlardan sonraki yatakta amcam ve eşi, yanımızdaki kanepede ise halam ve dünya tatlısı oğlu Şefik uyuyordu. Abimle bir örnek giyinmiştik yine. Üzerimizdeki kolsuz atletleri içine soktuğumuz bembeyaz slip külotlarımızla adeta iki melek gibiydik. O zamanlar kirlenmemiştik sevgili dostlarım ben dokuz, abim on üç yaşındaydı. Ankara’da dayımlardaydık, misafir evinde erken kalkmış bir çocuktum. Ne yapacağımı bilemiyordum.

Yatakların üzerinden seke seke tuvalete gittim, işedikten sonra makinenin üzerindeki kalp şeklindeki sabunları inceledim. Sanırım bir tek yengelere satılıyordu bu tip sabunlar. Bizim evde de, halamlarda da, teyzemlerde de bu tür bir sabun görmemiştim. Zavallı yengem, kim bilir evlenirken ne hayalleri vardı uğruna fakülteyi bıraktığı çocukla. Kendine ait kimsenin karışmadığı, 30’a gelmeden hayatta çocuk yapmayacağı bir hayat beklerken birazdan dolaptan aldığı şeftaliyi karşısında damlata damlata yiyen atletli, gergin donlu, genç irisi bir çocuk göreceğini nerden bilecekti. Hemen renkli kâğıt bir peçeteyle ellerimi sildi. Gülümsüyordu ama tiksindiği her halinden belliydi. “Aç karnına yeme sonra karnın ağrır” diye öğüt verdi. Onu görünce bütün şeftaliyi ağzıma atmıştım. “Frss frsss” diye sadece burnumdan nefes alıp verirken başımla onayladım onu. Mutfaktan bir su içip

tekrar yatak odasına gitti. Evi dolaşmaya devam ettim. Balkona çıplak ayakla çıkıp aşağıya baktım. Her yer betondu, ne biçim yere gelmiştik, İstanbul'u, mahallemi özlemiştim. Sokakta hiç tanımadığım çocuklar görmek gerçekten çok acayip geliyordu o yaşlarda. İki çocuk topu havaya dikip, yere düştüğünde tekrar peşinden koşuyor, yeniden havaya dikiyorlardı. Arkadaşlık kavramı sadece bizim mahalleye özgü bir şeymiş gibi geliyordu o zamana kadar. İki çocuğun tanışmasını, hep burada yaşamasını aklım almıyordu. Hem buranın çocukları bile farklıydı, gocuklu atkılı top oynuyorlardı. Mahallemi çok özlemiştim.

İçeri, yatağa gittim tekrar. Herkes uyuyordu. OfFAnkara'da zaman gerçekten geçmiyordu. Abime baktım. 13 yaşında bi adamdı resmen... Tüy şeklinde ama siyah bıyığıyla nasıl da huzurlu uyuyordu. Şimdi sağlam kafayla düşünüyorum da kardeş gerçekten ilginç bi şey; sana benziyor ama tam değil, biraz daha iri ve yamuğunu düşün, işte o kardeşin. Balkonun taşında soğuttuğum ayağımı baldırına bastırdım. Uyanıp bi tane yumruk attı bana. Ses çıkarmadan dövüştük biraz yatakta. Sonra arkasını dönüp uyudu, g.tündeki kaka lekesinden gözlerimi alamadım. Huzurla uyudu, keşke ben de uyuyabilseydim.

Uyandığımda kahvaltı masası hazırlanıyor, yer yatakları toplanıyordu. Amcamla dayım tavla oynuyordu kanepede. Yengem hâlâ gülümsüyordu, hiçbir tabağına annemlerin dokunmasını istemiyordu. Resmen istemiyordu bizi. Uyuz oldum yengeme. Herkesin önündeki tabağa zeytin, salam, kaşar ve sucuklu yumurta koyarken, dayıma anlamlı anlamlı bakıyordu sürekli, dayım da görmemezlikten geliyordu bakışlarını. Olan biteni içine girdiğim vitrinin dolabından kapıyı içerden üstüme kapatmaya çalışırken açık ve net bi

şekilde görebiliyordum. Abim ise bambaşka bir afra tafra içindeydi. G.tündeki boka bakmadan ben bunlardan ayrıyım sen bakma bunlara yenge, oturmasını kalkmasını bilirim, dercesine bıçağıyla doğrayarak salamı küçük lokmalar halinde yutuyordu. Tam o sırada halamın kucağındaki minik Şefik anlamsız bi şekilde tabaklardan birini kaldırıp ters çevirdi, önündeki sulandırılmış, büyük bardaktaki çok açık çayı devirdi. Bir tam ekmeğin dibi tamamen ıslandı. “Ziyanı yok” dedi yengem. Masayı sildi. Halam minik Şefik’in eline bi tokat attı. Ağlamaya başladı çocuk, kucaktan kucağa geziyor bir türlü susmuyordu. Yengemin Sarıkaya ailesine karşı nefreti kat be kat artmıştı. Ona karşı bu durumumuz beni de utandırmıştı, dolabın içine girmek bir daha hiç çıkmamak istiyordum, duyarlı mı yoksa mal gibi bi çocuk muydum hiç bilmiyorum çünkü kahvaltı vakti gelmesine rağmen hâlâ donla ortalıkta geziyordum. Abimin yemesi bitince onun yerine ben geçtim. Yengeme karşı utançla karışık sinirimin üstünü salamla sucukla kapattım ve öldürdüm.

Karnım doyduktan sonra abim bana işaret etti ve üstümüzü giyinip dışarı çıktık. Bilmediğimiz sokaklarda yürümeye başladık. Cebinden yırtılmış kibrit kutusu kenarı, tek dal sigara ve bir kibrit çöpü çıkardı. Yakıp içmeye başladı. İki çocuk hâlâ aynı topu havaya dikip duruyordu. Çocuklara uzun uzun baktık. Abim birden “Çocuk!” diye seslendi. Çocuklar bize baktı. “Çocuk! Bu var ya hepinizi döver!” dedi beni göstererek, “Ne gereği var şimdi?” dedim içimden. Neyse ki çocuklar da benimle aynı sağduyuya sahipmiş ki biraz bize bakıp uzaklaştılar. Abim arkalarından hâlâ “Çocuk! Şştt! Çocuk!” diye sigarasını tüttüre tüttüre sesleniyordu. Son bir nefes alıp sigaradan attı. “Bırakıcam .mına koyiim bu sigarayı” dedi. O sırada karşıdan gelen amcamı gördüm. Bize

doğru geliyordu, sinirli gözüküyordu. Abimin kulağına bi tokat attı. Sigara içmemesini öğütledi. “Yürüyün Ahlatlıbel’e pikniğe gidiyoruz, anneniz sizi giyindirsin” dedi. Abim ve amcam apartmana doğru yürüdü. Durup onları izledim. Dayımların katına baktım, yengem ağlamış gözlerle camdan bize bakıyordu. Ankara'daydık içim sıkılmıştı, İstanbul’a mahallemize dönmek istiyordum. Abimin attığı ve yana yana sönmüş izmaritten bir fırt çektim. Ağzıma süngerden süzülmüş hava tadı geldi, arkalarından koştum.

BENİ BIRAKIN BU CADDELERDE

Ah sevgili dostlarım, içimdeki bu sıkıntıyı sizlere nasıl anlatayım bilemiyorum. Öyle bir dert ki, anlatılacak gibi değil. Gözlerimin dolmasını, sebepsiz hıçkırıklara tutulup kendimden geçe geçe ağlamamı, ne yaptıysam bir türlü engelleyemedim. Başka, beni eğlendiren şeyler düşünmeyi denedim, hatta ancak kaba insanların söylediği ve bir beyefendinin ağzına asla yakışmayacak küfürlü manileri, ahlaksız fıkraları kimseye aldırmaksızın bağıra çağıra okudum, ama yine de içimde, ta burama oturan o derdi bir türlü unutturamadım şu zavallı yürekciğime. Zaten küçük ve

havasız olan odamı mavi-gri bir duman tabakasına boğacak şekilde sabahlara kadar sürekli tütün sarıp içmek, arada bir elime para geçirdiğimde bütün paramı votkaya yatırmak, içmeden sarhoş olan şu ahmak bedenimi iyiden iyiye hırpalamak benim için sıradan davranışlar olmuştu artık. Dostlarım da vardı tabi ki... Benim bu durumumu yanında kaldığım yaşlı bayan vasıtası ile öğrenen dostlarım kaç kere beni ziyarete gelip, kendimi bu hale getirmemden ne kadar üzüntü duyduklarını belirtmiş, bu manasız davranışlarımı hemen terk etmemi, aksi halde benimle ilişkilerini keseceklerini salık vermişlerdi. Manasızmış. İşte buna içerim, içer ve gülerim. Dostlarım çekip gider ve ben gülerim. Onlar gidince yine ve tekrar votkamı gözyaşlarımla damıtır, ciğerlerimi dumanla doldururum. Oldukça sarhoştum, masama doğru seğirttim. Biliyordum sayısını bilmediğim daha önceki mektuplar gibi bunu da postalamadan yutacaktım, ama başka çarem yoktu bu mektuplardan başka. Hem belki kendimi toparlarsam ve yollamaya layık görürsem yollardım bile. Ola ki cevap geldi, olmaz ya geldi. İşte o zaman ulusumuzun en mutlu insanı ben olurdum dostlarım. Gevezelik ederek sizin çok kıymetli zamanınızı çaldığımın farkındayım dostlarım, ama inanın bana bu sizi çok sıkan ayrıntıları anlatmasam, hikâyemizin ana kahramanı olan benim bu hazin durumumu tam olarak anlayamayacaksınız. Dediğim gibi kaleme sarıldım. “Pek kıymetli Agrafena Alexandrovna Zverdkova,” yoo bu çok ciddi bir giriş oldu, silip “Sevgilim Anuşka Zverdkova” yazdım. Evet, ben de farkındayım bu aşırı laubali ve sulu giriş ilk mektuba göre değildi, ama fazla zamanım yoktu, aceleci olmalıydım ya da acele etmem gerektiğini hissediyordum. Devam ettim; “En son buluşmamızdan beri adeta bir çılgına döndüm. Sizsiz bir

dakika bile olamıyorum. Farkındayım bayan haddimi aşıyorum, gelin de bunu içimde çırpınıp duran zavallı adama anlatın. Siz beni hasta ediyorsunuz sevgili Anuşka. Gülmeyin lütfen, yaşlı bir çapkın gibi modası geçmiş iltifatlarda bulunmuyorum size. Gerçekten bütün bedenimde, kemiklerimde hissettiğim bir hastalık bu. Sizsizlik! Ellerim titriyor, üşüyorum, ateşim çıkıyor, nöbetler geçiriyorum, yataklara düşüyorum. Tanrı ve yanında kaldığım bayan buna şahittir. Ortak bir dostumuzdan sizin de beni beğendiğinizi, hususi hayatımı merak ettiğinizi duydum. Anlatayım; evvela insanım, öyle sirk maymunu filan değilim yani:). İki gözüm, bir burnum ve pek biçimli olmamakla birlikte bir ağzım var. Ispanağa bayılırım, puf böreğine ise biterim. Ah ne yapıyorum ben! Bakın yine çenem düştü hiç ilgilenmediğiniz şeyleri ardı ardına sıralıyorum. Baş başa kaldığımız bir anda kasabanız Paleshki'den, annenizden, babanızdan ve bilhassa çalışkan gözü pek kardeşiniz Piort Arsenyevitch Zverdkova'dan, onları ne kadar özlediğinizden uzun uzun bahsetmiş, bahsederken duygulanıp gözleriniz dolmuş, utanıp odayı alelacele terk etmiştiniz. Sevgili bayan inanın ki şimdi ağladığınızı yüzünüze vurarak sizi büsbütün utandırmak değil amacım. Fakat şunu bilin ki Sevgili Alexandrovna Zverdkova, sıkılmak şöyle dursun ilgiyle dinlemiştim anlattıklarınızı. O gün odada ağlayan tek kişi siz değildiniz, bunu bilin istedim. Eğer siz de izin verirseniz, bu yaz kasabanıza sizle birlikte gidip ailenizle tanışmak, o yürekli insanların ellerini tek tek sıkmak isterim, iyiden iyiye ölçüyü kaçırdığımın farkındayım, pek samimi olmadığınız birinden bunun gibi bir teklifi duymanın sizi ne kadar gücendireceğini bi türlü kestiremiyorum. Ama sevgili Agrafena Alexandrovna

Zverdkova bunu sizin için atan şu zavallı yüreğime gelin de anlatın. Gelin sevgili Anuşka, hep gelin...”

Mektubu yazdıktan sonra bir daha gözden geçirdim. Pek güzel bulmasam da en azından duygularımı anlatması açısından iletmeye değer buldum. Ama tecrübeliydim. Mektubu yazıp uyursam, ertesi sabah postaneye götürürken yolda tekrar okuyacak, yine beğenmeyecek ve yırtacaktım. Ne olursa olsundu artık, mektubu şimdi Anuşkam’a iletmeliydim. Kaldığı yeri biliyordum, içkinin etkisiyle üzerime eski redingotumu geçirerek attım kendimi sokağa. Geri dönüp yanında kaldığım yaşlı bayandan çok acil ve önemli bir işimin olduğunu bana bir araba çağırmasını istediğimi, yalnız hiç param olmadığını, bir miktar da borç vermesi gerektiğini söyledim nefes nefese. Kendisine çok borcum vardı ama para vermekten çekinmedi aynalı dolabın çekmecesinden ihtiyacımdan fazla bir parayı verirken “hayrola delikanlı seni hiç bu kadar heyecanlı ve mutlu görmemiştim. Ne iş için harcayacaksın” diye sordu. Sarılarak ve kendisini minnettarlık içinde öpücüklere boğarak “hayırlı bir iş için bayan, hayırlı bir iş için” dedim. “Dur deli oğlan,” diyerek sevincime ortak oldu. Arabaya atlayıp Anuşka’nın kaldığı semte çekmesini söyledim arabacıya. O kadar sabırsızdım ki bir yandan buğulanmış camı silip, karlı sokakları izlerken bir yandan da “daha hızlı gitmez mi bu araba, sür be arabacı, daha hızlı daha hızlı sür” diyerek yumrukluyordum yaşlı arabacıyı. “Sürüyoruz ya beyim” diye homurdandı yaşlı bunak. Birden Anuşka’mı yolda yürürken gördüm. Yanında yaşlı ve çirkin bir adamla yürüyordu. Arabayı aceleyle durdurup peşinden elimde mektupla bağıra çağıra koştum. Kolundan tutup çevirirken “Anuşka seni seviyorum, lütfen bu mektubumu kabul et, seni seviyorum”

diye haykırdım. Çevirdiğim kadın Anuşka değildi, benzetmiştim. “Ben anlamıyo... Ne istiyorsun sen” demesiyle yanındaki adamın yüzüme yumruğu indirmesi bir oldu. Tek yumrukta yere serildim. Üstüme yağan karın sokak lambasının aydınlattığı ışıktan yavaş yavaş geçmesini izlerken bayılmışım.

Odamda yarı baygın yatıyordum. Uzun süre sokakta yattığım, kimse kaldırmadığı için hasta olmuştum. Tamamen uyumuş olduğumu sanan dostlarım yanı başımda onları dinlediğimden habersiz konuşuyorlardı. “Bir daha bu salağı Rus’a götürmeyelim. Aşık oluyor , .mı g.tü kaybediyor öküz” dedi Burak.

iyileştikten sonra uzun süre onlarla konuşmadım. Bir müddet içkiye ara verdim, tütünü ise azalttım. Ama dedim ya dostlarım içimde sıkıntı, aşk yer etmişti bi kere. Biliyordum yine yakında içmeye başlayacaktım, yine sabahlara kadar oturup mektuplar yazacak, içimin sıkıntısını unutmak için bağıra çağıra “ Ee... Bunun üzerine bizim Temel durur mu? O da “ha uşağum oyle g.te booyle y.rrak,” demiş” diye ancak kaba insanlara yakışır fıkralar anlatacaktım.

ÖMRÜMCE HEP, ADIM ADIM…

İçeri girdiğimde dükkân boştu. Biraz bekleyip boy boy çeşit çeşit saatleri inceledim. Serkisof'lar, Grand la Peure'ler, Burberry'ler gerçekten göz alıcıydı. Benimle ilgilenecek kimse görmeyince ürkekçe "kimse yok mu?" diye seslendim. Cevap gelmeyince, dükkândan çıkmak için yeltendim, tam bu sırada saatlerin 'tik-tak'larının bastırdığı cılız bir ud sesi duydum. Ses, tezgâhın arkasındaki karanlık küçük odadan geliyordu. Meraklı adımlarla sese doğru ilerledim. Beni görünce elindeki udu bırakıp, önünü ilikleyerek ayağa kalktı. Sanki yalnızlığa ve geçip gidene özlem gibi, unutulmuşluğa çaresizliğe isyan gibi, bozulan ilişkilere, komşuluklara ve en önemlisi unuttuğumuz bir kelimeye, "hoşgörüye bir ağıt gibi olan bu nağmeleri bozduğum için kendime kızdım. "Lütfen... Kesmeyin, çok güzel çalıyorsunuz" dedim ahmaklığıma kızarak. Utanarak gülümsedi, "Özür dilerim bugünlerde kimse saat tamir etmek için gelmiyor da... Ben de burada aylaklık yapıyordum," dedi ve " Nesi var?" diye ardı sıra ekledi. Kibarlığı ve düzgün Türkçesi beni afallatmıştı. "Neyin?" diye sordum kendimi toparlamaya çalışarak. "A beyefendiciğim burası bir saat tamirhanesi herhalde elinizdeki poşetle bana bir kınalı kuzu getirmediniz ki, onu hapır hupur yutayım... Şaka bir yana saatinizin nesi var?" dedi. Masa saatimi poşetten çıkarıp, "Valla bilmiyorum sürekli geri kalmaya başladı şu günlerde, oysaki hiç teklemezdi" dedim. "Bir bakalım," diyip çalışma masasına oturdu, saati incelerken " Bilir misiniz saatler de insanlara benzer, ne zaman durup ne zaman gittiğini bilemeyiz. Farkına varmadan bir bakmışız geçip gitmiş," diyip buruk bir şekilde gülümsedi. Saygıyla gülümseyip "Zaman demek istiyorsunuz sanırım"

dedim , “Saat, zaman aynı şeyler işte hep bunlar” diye homurdanıp saatle ilgilendi.

Neden sonra, bir yandan saatle ilgilenirken bir yandan da mesleğe nasıl başladığını, ilk aşkını, eski Sarıyer’i gözlüğünün üstünden arada bir bana baka baka anlatmaya başladı. Büyülenmiş gibiydim. İnsanların birbirine karşı saygısını dinlerken imrendim, vapurda herkesin yerinin belli olmasını dinlerken kıskandım, araba aldıktan sonra kara yolunu kullanarak işine giden ve Nedret Amcanın vapurdaki yerine kimseyi oturtmayan kaptan Salih Reise Nedret Amcanın “Oğlum insan bi telefon açar sorar ne işim olur artık benim vapurla. Şahane Şavrole aldım. Bırak millet sebeplensin” demesini öğrendiğimde ise Salih Reis kadar içerledim. Ama anlatılanlardan en çok Saat tamircim Nejat Amcanın Rum kızı Tasula’ya aşkını anlatmasından etkilendim. Bir iki kelime de ben konuşayım bu konuda istedim ama konuya pek hakim olmadığım için Tasula ismi her geçtiğinde “Komşiii, komşiii. Buzuki Orhan. Yabanci damat” demekle yetindim.

Anlatılanları dinlerken gözüm bi ara elindeki saatime takıldı. Udu elinden bırakmıştı ama mızrap hâlâ elindeydi ve iki saattir mızrapla saatin arkasındaki vidayı açmaya çalışıyordu. Fark ettiğimi anlayınca, kan ter içinde beyhude bir çırpınışla “krikite krtle lcrtle” diye daha hızlı girişti mızrapla vidaya. Sonunda pes etti ve yeni fark etmiş gibi “bunu kim verdi elime yahu” dedi. Saatin arkasının .mına koymuştu çizik içindeydi ama ses etmedim. Gitti tornavida getirdi, adam gibi açtı. “Sizinkinin sorunu çok basitmiş. Bakın şu vida biraz gevşemiş” diye ince bir çarkı sabitleyen küçük bir vidayı gösterdi. “Bakın yalama olmuş,” diyerek tornavidanın ucuyla çarkı biraz çekip gevşediğini göstermek

istedi ama saat komple geldi, aceleyle itip, vidayı sıktı. Saatin kapağını takıp verdi. Saat tastamam çalışıyordu. “Artık geri kalmaz, para mara da istemez,” dedi. “Olur mu Nejat Bey... Mesleğiniz...” diye geveledim. Gülümseyerek “Evlat sen zaten şu fakiri dinleyerek borcunu fazlasıyla ödedin” dedi. “Ama olmaz ki canım ödeseydik...” diye yalandan ısrar ettim kapıya doğru seğirtirken. “Tamam, 20 milyon ateşlesen yeter” dedi. İçimden “oha!” diye geçirsem de ödedim meblağı. Çıktım yolda yürürken saati inceledim. Saat çalıştıkça kafasını sallayarak yemleyen tavuğun kafası yerinden çıkıp, saatin dibine düşmüştü, nasıl da fark etmemiştim bunu. Saati eğip bükerek tavuğun kafasını bedenine denk getirmeye çalıştım ama olmadı. “Gidip geri vericem taksın kafasını. Bütün esprisi gitti saatin .mına koyayım” diyip dükkâna gittim. Yine ud çalıyordu. Suçunu anlamış olacak ki beni görünce heyecandan daha hızlı çalmaya başladı ya da şikâyetimi, sesimi bastırmaya çalışıyordu, tam bilmiyordum, ilgilenmiyordum da. İnadım inattır bilirsiniz sevgili okurlar, baskın çıktım. Tamir edeceğini söyledi ama şimdi çıkması gerektiğini de ekledi. Beraber kepengi kapattık, yarın için sözleştik.

Ertesi sabah saati almaya gittiğimde içerde bir adamla tartışıyordu. “Satmıyorum be adam satmıyorum. Koca kenti mahvettiniz. Apartmanında senin olsun vereceğin katlar da, evimi satmıyorum, tek cumbalı ev de kalsa İstanbul’da benimkisi satmam, yıktırmam,” diye bağırıyordu adama. Saati tamir etmeseydi çok büyük arıza çıkaracaktım, nitekim masaya şöyle bir göz attığımda tavuğun kafası hâlâ olması gereken yerde değildi ama beni yine can evimden vurmuştu. Duyarlılığı karşısında gözlerim dolarak hak verdim. Adam apar topar kaçarken ağlama krizine girdi. Sinirinden

ağlıyordu. “Üzülme be Nejat usta! Biz ne güne duruyoruz burda. Mahalleli olarak aramızda para topladık, buyur kabul et.” diyerek cebimden bizim evin o ay ki kirasını çıkarıp verdim. Anlamadı ama parayı da aldı. Öteyi beriyi temizledim biraz, saatin bahsini bile açmadım.

Akşam annem kirayı yatırıp yatırmadığımı sordu. “Yatırdım” diyip hemen cebe sarıldım. “Yaa Nejat Bey, ben sabah bi anlık gaza gelip size evin kirasını vermişim. Konuyu da tam olarak anlamamıştım, parasal bi mevzu değildi galiba. Acaba parayı bir ara alabilir miyim? Yatırmazsam annem beni oyar da, o açıdan yani” diye uygun bi dille anlattım durumu. “Hay yaşa Umut çuğum isabet oldu aradığın Üsküdar Musiki Cemiyetinden arkadaşlarla oturuyorduk biz de. Senden bahsediyordum atla gel” dedi. Hemen atlayıp taksiye oturdukları meyhaneye gittim. Biri tamburlu olmak üzere, 3 tane takım elbiseli yaşlı adam vardı masasında. Oturdum bi duble rakı söyledim kendime, içerken “ulan acaba hesabı benim kiradan mı ödüyorlar” diye hafiften kıllandım. Rakıyı yavaş içeyim de İkinciyi söylemiyim diye düşündüm. Ama masaya gelen taratorun, kavunun, peynirin haddi hesabı yoktu. Nejat Bey “yiyin lan keriz taratoru bu” dercesine ısrarla sipariş ediyordu. Madem parasını veriyorum diye adabınca değil de hayvan gibi saldırdım söylenen her şeye. Bir yandan da düzgün Türkçe ile anlatılan eski anıları dinliyordum. Ağzımdan patlıcan ezmeler fırlaya fırlaya gülüyordum nüktelere. Kafayı bulmuştum. Sonra ne için geldiğimi düşündüm. Nejat, Fedon’un babasıyla Büyükadadaki anılarım anlatırken “Abi bizim kira işi ne oldu” diye ona doğru uzanarak fısıldadım. Ama dinlemiyordu bile. En sonunda “Nejat! aloo! Versene lan paramı! Ya dayı sen de çek şu tamburun sapını aradan. Kırıp atıcam sonunda

ağlayacaksın. Nejat ver lan parayı. S.kerim!” diye patladım. Hesabı ödedikten sonra kiradan kalan 22 milyonu bana verdi. “Kusura bakma bu kadar kaldı” dedi. Buna da şükür diye düşündüm ama siniri de elden bırakmadım “Ne oldu bizim tavuğun kafası işi. Ne zaman bitireceksin” diye azarladım. Elimde bi iş var öbür gün senin tavuğa giricem, sonraki gün alırsın” dedi.

Dediği gün gittim. Tavuğun kafasını kaybetmiş. Fabrikasına sipariş vermiş, pazartesi gelecekmiş. Eskisinden de güzel olacakmış. Pazartesi gittim. Kâğıda tavuk kafası çizmiş onu yapıştırmış saate. “Adam mı s.kiyorsun. Ne yap et adam gibi yap şunu. Zati ayarım sana,” dedim. “Abi ben nerden bulucam saat tavuğu kafasını. Çocuk olma,” dedi. “Ben anlamam aga. Nerden bulacağın beni enterese etmez. S.ktin attın yepis yeni saatimi,” diyerek 3 gün mühlet verdim.

Saati almaya gittiğimde. Yine aynı tartıştığı adam vardı. Nejat Bey ağlıyordu. “Birader mevzu nedir, satmıyor işte adam evini. Ne gelip gidiyorsunuz lan” diye posta koydum. “Sana ne lan! Babam o benim, gelirim gitmem sana ne oluyor. Ne evi, hem kiradayız biz. Annem hastanede ölmek üzere bi kere ziyaretine gelmiyor. Ud çalıp duruyor burda.” Nejat Bey ağlayarak içerdeki odasına gitti, udunun teline vurdu. Ardından girdim odaya, bana arkasını dönerek ağlaya ağlaya çalıyordu. Darmadağın ettiği saatimi ve çizdiği tavuk kafasını alıp bi torbaya koydum. Eve getirdim.

O torba ve içindeki parçalanmış saat 6 yıldır evin içinde dolanıyor. Bir türlü gözümü karartıp atamıyorum, belki bir gün tamir ederim, diyorum.

HERKESE KARŞI TEK BAŞINA

“Telefonun” dedim, “Hı? Ne?” dedi. “Telefonun” dedim, “Telefonun çalıyor. Bakmayacak mısın?” “Aman boşver çalsın” diyerek umursamadı. “Ee ne yaptın bugün?” diye sordu, “Ne yapayım evde oturdum, sonra da geldim” diye cevap verdim. Kısa bi sessizlik oldu. “Sen ne yaptın?” diye bu sefer ben sordum. “Hani geçen gün bahsetmiştim, o beğendiğim badi vardı ya onu almak için kuzenle Cevahire gittik. O badiden kalmamış. Nasıl üzüldüm bi bilsen. Sonra yemek yedik üst katında. Kuzenin sevgilisi Bora geldi. Arabasıyla bizi Kanyona götürdü o, orda biraz oturduk. Offf! Umut ne güzel badiydi yaa önünde taşlar vardı, çok şıktı. Bak yine aklıma geldi çok üzüldüm” diye o anlatadursun, telefonu hâlâ çalıyordu. Arada da iki tane mesaj gelmişti, sonra yine çalmaya devam etti. İkinci buluşmamız olduğu için belli bi hesap sorma aşamasına girememiştik, tüm modernliğimi takınarak, ‘Celal’ yazısının yanıp söndüğü telefonu gösterip “Arkadaşın belki önemli bi şey söyleyecektir” dedim. “Amaaaaan bu da durmadan arıyor. Öfff yetti be” diyerek telefonunu çantasına koydu.

Eski çıktığıymış, bittiğini anlamıyormuş. Kafasından silmiş ama o peşini bırakmıyor, diretiyormuş. Celal’in bu ısrarcı tutumu ise onun Celale, Celal ile yaşanmışlıklarına karşı duyduğu saygıyı günden güne bitiriyormuş. Sevgi zaten

bitmiş ama hâlihazırda duran bir miktar saygı varmış, ama Celal bittiğini anlamıyormuş, kabullenemiyormuş.

Ne diyeceğimi bilemedim. “Eee rahatsız ediyorsa, istersen ben konuşayım Celalle” diye öneride bulundum. “Aman Umut hiç bulaşma. Mafya gibi bi şey bunlar, sülalesi çok geniştir. Bir hareketiyle kamyonlarla bi sürü adam getirtir. Senin kemiklerini kırdırır” dedi koluma kafasını dayayarak. “Mafya da neymiş ya? İki çağdaş erkek gibi konuşuruz. Öğrenelim neymiş derdi” diyerek saçını okşadım. “Umut mafya diyorum sana bu adam. Öyle anlaşacak biri değil, boşver” dedi ama telefonu almak için çantasına uzandı. “Ya bizim de arkamız sağlamdır korkma. Gerçi durumun o boyuta geleceğini tahmin bile etmek istemiyorum, çok analar ağlar, çok canlar yanar zira” diye mırıldandım.

O anda size yemin ederim içimden saf ve katıksız Umut’un çıkıp yan masaya oturduğunu gördüm. “Y.rrağımı arkan sağlam. Memur sülalen neyle suç örgütlerine karşı gelecek lan. Topukla oğlum topukla. Bela geliyor” dedi bana alt benliğim, telefonu elime aldığım anda. “Abi yapacak bi şeyim yok. Geri adım atamam” diye fısıldadım ve “Yes” tuşuna bastım.

“Kimsin lan sen” diye gürledi bana Celal. “Ben Umut arkadaşım, sen kimsin?” dedim. Bi sürü küfür etti bana “Bak arkadaşım adam gibi konuşacaksan konuşalım bozma ağzını” diye uyardım. Dinlemedi, “Godoş” ve bunun gibi ithamlarda bulundu. “Arkadaşım bak kim olduğunu bilmiyorum ama -ki biliyordum sevgili okurlar dimağıma işlemişti bu isim. Celal’di o. Celal!- rahatsız etme bi daha” dedim kararlılıkla. Ama bi güç, Celal’in suratına kapatmayı engelliyordu, karşımda oturup kendine bi çay söyleyip garsona “Şekerler kalsın abi, şekersiz içiyorum” diyen altbenlik Umut ise boyna

kapat kapat hareketi yapıyordu. Celal “Ver lan adresini önce seni sonra o kaltağı s.kicem. Ver lan adresini!” diye tehdit ediyordu. O an tepem attı. “Ulan sen benim dükkânımdan mal alacak adam mısın Celal şerefsizi -ki ismini hiç söylememişti, dravdan ismini sormam ayın ondördü gibi belli olmuştu- Gel ulan Sarıyer’e! Erkeksen gel. Çok Celal s.kti bu sokaklar. Sarıyer Merkez kafasına göre herkez!” diye haykırdım. Altbenlik “Abi naaptın?” hareketi yaptı. “Sen de s.ktir git lan” diyerek onu da kovdum.

Telefonu kapadım. Sinirlerim bozulmuştu. Koluma daha sıkı yapıştı. “Umut ne yaptın sen, ya döverse seni” dedi. Sinirden elim ayağıma dolanmıştı, çayı içeyim derken devirdim. İttim onu, “Ya kalkıp gidelim, s.kicem bu kafenin servisini de” dedim, çıktık. Sahilde yürüdük, Yol boyunca bi sürü sigara içtim.

Onu vapura bindirip eve geldim. Başım çok fena beladaydı galiba. Annem “Kızlar adamın başını belaya sokar” derdi. Haklıymış. “Tek isteğim biraz g.tünü ellemekti lan” diye gözyaşımı sildim. Ne yapıcam şimdi diye düşündüm. Keşki zamanında mahalleliyle arayı iyi tutsaydım, parkta gençlerle takılsaydım, az buçuk çevre edinirdim diye düşündüm. Yapacak bi şey yoktu, mafyayla tek başıma mücadele edecektim. Uzun saç, gücü alır diye berbere idman yapa yapa koşarak gittim. Berberle muhabbete girmeye çalıştım ki çevre olsun. Girmedi. İdmansal şekilde eve geldim. Yatağın altından eski Karakuşak dergilerini çıkardım. Panik halinde okumaya çalıştım, okuyordum okuyordum ama kafama bi şey girmiyordu. Biraz resimlere bakarak kata çizdim. “Karate ne ki abi, asıl sokak döğüşüne gitmek lazım” dedim, ortaokuldan arkadaşım Koray’ı aradım. “Oğlum hoca Çinliymiş filan diyodun, nasıl bulabilirim bu kursu, hâlâ faal

mi ?” diye sorarken yüzüme kapadı. Sokağa attım kendimi, mahalleliye yazlığa gittiğimizi yaydım. Keriz Celal gelip de sorarsa, Silivri’ye gitsin diye. Telefonu kapadım. Bir hafta evden çıkmadım. Dayaktan değil de bıçaklanmaktan korkuyordum, yüzümde tikler oluşmaya başlamıştı. Sanırım korkudan .mı g.tü kaybediyordum. Gözlerim kararmış bayılmışım. İki gün nöbetler içinde yattım.

Bir hafta sonra “Umut niye aramıyorsun?” diye aradı beni sevgilim. “Ya sorma evi taşıdık artık Zeytinburnu’nda oturuyoruz biz, ne acayip di mi? Celal arıyor mu seni hâlâ. Sorarsa orada bekliyor seni dersin. G.tü yiyorsa gelsin” dedim. “Yok aramıyor, bakma sinirlidir, ayıdır ama iyi birisidir o. Sevdiğinden yapıyor o öyle” dedi. Celal’in bu ayılığı bir hafta sonra “eşşek” oldu, o eşşek bir hafta sonra “haylaz” oldu, o haylaz bir hafta sonra “çılgın” oldu. Günden güne Celal övüldü ve beni bırakıp Celale gitti. Ben de onun aşk defterinde bir ara geçiş formu, hatırlanılmak istenmeyen bir hata olarak kaldım. Ama o terkediş süresince de mahallede şahane çevre yaptım. Sarıyer Merkez kafasına göre herkez!

MEKANSIZLAR

Ev beni dövdü. Yataktan kalktım, ağzım kurumuştu. Su almak için mutfağa giderken ayak serçe parmağımı kapının kenarına çarptım. Sendeleyerek gidip, ayağıma bakmak içim masaya tutunduğum anda muşamba kayarak, masanın üzerindeki bardağı yere düşürdü. Parmağıma baktım görünürde bir şey yoktu ama çok sızlıyordu. Yerdeki kırıkları toplarken elime cam battı, yerden kalkarken kafamın tam üstünü açılmış olan çekmecenin kenarına çarptım. Yere, cam kırıklarının üzerine yığıldım kafamı tutarak. Ortada hiçbi şey ve kimse yokken, durup dururken dayağın kralını yemiştim.

Yere yığılmış halde bir müddet durdum. Çeşitli yerlerim kanıyordu. Mutfağın ortasında uzanıyordum. Kafamda kan var mı diye elimle acıyan yere dokunup bakarak kontrol ettim. Kafam kanamıyordu. Ayak parmağım çok sızlıyordu, ayağımı havaya kaldırıp uzandığım yerden baktım, kan oturmuştu. Zorla ayağa kalkıp bi bardak aldım, damacanayı pompaladım. Boru sadece gürültü çıkardı ve birkaç damla saçtı bardağın dışına. Damacananın dibinde azıcık kalmıştı su. Pompanın borusu o yaşam pınarını emmeye yetmiyordu. Ağzım o kadar kuruydu ki pompayı çıkarmaya karar verdim. Şimdi de susuz ve yaralı bi halde damacanayla güreşiyordum resmen ama pompa bi türlü çıkmıyordu içinden. Son kuvvetimle asıldım, nihayet çıktı ama çıkarırken lavabonun yanına yığılı duran yeni yıkanmış tava, tabak ve tencere tepesine çarptı pompanın borusu. Tencereler, tabaklar büyük bir gürültüyle lavabonun içine yığıldı. Damacanayı tek elimle kafasından tutarak eğdim, diğer elimdeki bardağa suyu doldurdum. Damacanadaki su bir bardaktan fazla olduğu için taşıp kolumdan süzülerek üstüme ve yere döküldü. Her yer sırılsıklam olmuştu. Suyu içtim. Elimi tişörtümde kuruladım ve seke seke içeri gittim. Kanepenin üzerine oturdum.

Altımda bi şey kıtırt etti. Gözlüğümün üstüne oturmuştum. Moralim çok bozulmuştu. Sabahlan kahvaltıdan önce sigara içmeyeceğim diye karar almıştım ama bir sigara yaktım, ayak parmağıma baktım. Moralim gerçekten bozulmuştu. Güne başlamıştım.

Yana yıkıla geçen yıllar sonunda ilk defa bi kız arkadaşım olmuştu. Bir kadın, sadece bana ait olan bir kadın... Kadınım... İstesem g.tünü ellerim, zerre sesini çıkarmaz. Çünkü o benim kadınım. Biz onla birbirimize aitiz. O an uzakta olan kız arkadaşımı düşündüm. “Kulağı filan var” diye aklımdan geçirirken. Telefona yöneldim. “Seni düşünüyorum” manasında çaldırmalıydım ama henüz bir cep telefonum yoktu. Biz, duyarlı Anadolu rockçı gibi öğrencilerin cep telefonu kullanmasının yadırgandığı çetin yıllardı dostlarım. Ev telefonundan çaldırıyordum, benimle aynı dünyayı düşlemeyen sevgilimin cep telefonunu. Sevgilim o yıllarda yeni çıkış yapan rock sanatçısı Nev e inanılmaz benziyordu. Nev’in küt saçlısıydı. Teni ise Nev’in aksine buğdaydı. Ünlü birine bu kadar benzeyen bir sevgilim olduğu için sevinsem mi üziilsem mi bilemiyordum. Tabi bu benzerliği ona asla açamıyordum. Zaten kendisi de ne zaman bi yere gittiğimizde Nev çalsa “offhadi gidelim buradan” diye başka bahanelerden mekânı terk ediyor, Nev’den ne zaman konu açılsa bi şekilde konuyu değiştiriyordu. Sanırım o da bu benzerliğin farkındaydı. Tamam, ben de sivilceli, gözlüklü, Amerikan saçlı (evet dostlarım Amerikan saçlı. Unutmayın ki berber de solculuk, duyarlılık olmaz. Şu 29 yaşımda bile “Nasıl olsun” abi diye sorunca berber lafı uzatmadan, bütün siyasi kimliğimden arınarak “Amerikan” derim ...) bir çocuktum ama insanoğlu hiçbi zaman kendini' bilmiyor.

Klodya Şifır gibi sevgili istiyordum ve hâlâ istiyorum tipime bakmadan. Ama Nev'in de kıymetini bilirim...

Ev boştu. Annemler, amcamların yazlığına gitmişti. Ama kız arkadaşım da memleketine gitmişti. O yaz yine vuslata erememiştim. Bütün bi yaz gecelerim bi sürü kalın top sakallı adamla içki içerek geçiyordu. En verimli çağlarımda adam içinde kalmıştım. Boy boy top sakalı olan bi sürü arkadaşım vardı ve hepsi tartışmayı çok seviyordu. "Fildişi kulelerden, sırça köşklerden ne zaman ineceksiniz de halkın arasına karışacaksınız Umutçuğum" sözüyle elini sallayarak benimle tartışan bi dostun yerine, kız arkadaşımla olmayı, Sarıyer de aile evinde kalmak yerine fildişi kuleme kız arkadaşımla gitmeyi tabii ki tercih ederdim. Sevgilim yurtta kalıyordu, ben ise ailemle... Gençlik vardı, ev vardı ama kız arkadaşım yoktu. Başka kız da yoktu. Zira oldum olası kızlara cevabı net sorular sorduğum, onların konuşmasına izin vermeyecek tek veya iki kelimeli sorular sorduğum için onlarla pek muhabbet edemiyordum. Soru cevap şeklinde, röportaj kıvamında bir muhabbet oluyor ve hemen bitiyordu. Soracak başka bi şey bulamıyordum, belki sadece "nerelisin" sorusundan sonra "baban nereli baban. Baban nereliyse sen de oralısındır" diyordum o kadar. Sonrası uzun bi sessizlik ve yeni tanışılan kızın gitmesi... Beni bi tek sevgilim çekiyordu ve o da yoktu şimdi...

Ayak serçe parmağıma oturan kana baktım. Siyah tırnaklı insanlardan olacaktım sanırım yakın gelecekte. Elimdeki kesik artık kanamıyordu. Çorabımı giydim, sonra da pantolonumu. Uyuduğum tişörtü değiştirmeden üzerine, önünü iliklemediğim bir gömlek giyerek evden çıktım.

Kavurucu bir sıcak vardı. Buz mavisi, dar kotumla bayırdan yukarı çıkarken sigara içiyordum. Bu zorlu

yürüyüşün sonunda kadim dostum Burak Sakaya varacaktım. Gözlüklerim kırıldığı için önce başka birini o sandım. Tam adama doğru yönelirken gerçek Burak'ı gördüm. Yine her zamanki gibi buluşmaya erken gelmişti. Günün planı belliydi, Burak her şeyi ayarlamıştı. Burak'ın ortaokuldan sonra ticaret lisesine giden bi arkadaşıyla buluşacaktık. Belki de onun liseden, başka adam arkadaşları da bize katılabilirdi. En az 8 erkeği içeri alabilen barlardan birine gidip bira içecektik. Arkadaşı işten çıkıp gelmişti. Mecidiyeköy'de bir muhasebecinin yanında çalışıyordu. İşten geldiği için takım elbiseliydi. Petrol yeşili takım elbisesini yavruağzı bir kravatla tamamlamıştı. Bol bol ortaokul anılarından bahsettiler. Daha önce ortaokuldan bu kadar çok anısı olan iki kişi hiç görmemiştim. Keyifli bir sohbet oluyordu, kız arkadaşımı özlüyordum. Sonra muhasebecinin, liseden üç arkadaşı da gecemize katıldı. Kız arkadaşımı daha çok özlüyordum. Bir rock bara bir takım elbiseli bile fazlayken, dört takım elbiseli gördü o gece Türk Hevi Metal camiası. Saat 2'ye yaklaştığında çok sarhoştum. Şu en verimli çağlarımda eve bir kadınla dönmem gerekirken, dört takım elbiseli genç muhasebeciyi ve bir PENTAGRAM tişörtlü tipiği s.ktiğimini eve atıyordum.

Taksideydik ve muhasebecilerden biri sığışırız diyerek kucağıma oturmuştu. Evet, eve gitmeyi ben teklif etmiştim. "Abi gelin beni dinleyin. Bize gidelim. Mangalda kanat yaparız, rakı da alırız" diye tutturan bendim ama kucağımdaki muhasebecinin kemikli g.tü dizime battıkça beni aydınlatmış, doğru yolu bulmamı sağlamıştı. Kafamı muhasebecinin sırtının arkasından çıkararak "Abi şimdi hatırladım. Evde mangal yok. Komşuya verdik, geçen hafta. Bir hafta oldu geri getirmedi mangalı ibne. Gidemeyiz eve... Gitmeyelim.

Gitmemeliyiz” dedim. Burak’ın ortaokul arkadaşı gülümsedi ve “merak etme bizim yazhanede, kömür de var, mangal da var, çıra da var. Şimdi gider alırız, Mecidiyeköy’e gidelim kaptan” dedi. “Abi sen muhasebeci değil misin ne mangalı?” diye telaşla sordum. “Geçen hafta arkadaşlarla Belgrad ormanındaki Bentlere gitmiştik pikniğe. Eve dönerken taşımaya üşenmiş, yazhaneye bırakmıştım. Anahtar var, alırız hemen” dedi.

Mecidiyeköy’de bir iş hanının önünde durduk. “Abi girmeyelim. Polis filan hırsız sanar” dedim. Muhasebeci “Umut’çuğum ben buranın çalışanıyım kim bi şey diyebilir. Kim diyecek abi. Kim diyecek!” diye itiraz etti. Köpek gibi sarhoştu. Kuruyan dudaklarını yalayarak, gözlerini kısarak konuşuyordu, evime gelmeye çok kararlıydı... Dış kapıyı açtı, içeri girdik. Tam bir iş hanıydı. Girişte bi çay ocağı ve bi anahtarcı vardı. Asansör yoktu. Merdivenlerden çıktık. Bir diş deposu, bir terzi, bir ozalitçi, bir avukat bürosu ve birçok ne olduğunu anlamadığım büro gördüm yukarı çıkarken. Sonunda geldik. Tam bir yazhaneydi içerisi. Geniş bir masa, büyük deri bir koltuk, duvarda deri pano, iki demir dolap, raflar, çekmeceler, iki misafir koltuğu, misafir koltuklarının arasında cam bir sehpa ve sehpanın üzerinde dev bir kül tablası vardı. Masa çok büyüktü ve üzerinde bir bilgisayar, dolmakalemdik, sümen, mühür, ajanda ve çeşitli firmaların sektör içi dergileri vardı. Tam bir büroydu, tam bir yazhaneydi...

Mangalı aldık ve bizim eve gittik. Kanat filan yapamadan hepimiz sızmaya başladık. En son muhasebecinin tuş sesi açık cep telefonundan kız arkadaşıma “Sni çk özledim dünyanın en güzel kızı. Sevimli Bebişin Umut:-) bir arkın tel bu:-)” yazmaya çalışıyordum.

Bu olaydan iki hafta sonra kız arkadaşım ve ailem hiçbir şeyden habersiz şehre geri döndü. Ben ise müzik serüvenimde rotayı Iron Maidenden Nick Cave e çevirmiştim. Bu Avusturalyalı dünyaca meşhur rock sanatçısının bir hayranı olmuştum. Ses sanatçılığının yanında şairliği ise ayrıca saygı duymamı sağlıyordu Nick'e. Kız arkadaşıma sürekli Nick Cave'i övüyordum, hiç baş başa kalamadığımız kafelerde, barlarda... Pek ilgilenmese de, kız arkadaşım olduğu için severmiş gibi yaptı. Nick'i anamızdan babamızdan daha çok sevelim istercesine övüp durduktan sonra, onun ne kadar ulvi bir insan olduğunu anlattım ve benim de Nick'e gönül vermemi sağlayan Nick'in o güzel özelliğini açıkladım sevgilime. "Nick Cave'in yazhanesi varmış aşkım" dedim. Tam emin olmadığım bir bilgiydi bu ama çok sevinmiş ve hemen sevmiştim Nick'i... Kendisi aynı zamanda yazar ve şair olduğu için yazılarını yazmak için bir yazhane tuttuğunu söylemişti bi arkadaşım. Diyafona basıp çay ocağına "Nick Cave'e iki oralet, bir çay. Misafirim var, çabuk olun" diyen rock yıldızının kulu kölesi olurum ben be. Bir müddet de yazhane ve yazhane kültürünü sevgilime övdükten sonra soluğu kadim dostum Burak Sakanın yanında aldım.

"Oğlum saçmalama lan ben hayatta isteyemem" diye itiraz etti. "Ulan nolcak ortaokuldan arkadaşın işte, hem benim de arkadaşım. Ama sen samimisin, sen iste. Versin hanın, yazhanenin anahtarını, sabah uyumadan çıkarız, kimse farketmez. Sağlıklı bir erkeğim lan sonuçta, benim de bi takım ihtiyaçlarım var" dedim. Uzun telefon trafiğinden sonra güç bela aldım hanın anahtarlarını ardından da kadınımla bir kafede buluştum. Bugün her zamanki gibi saat 10 buçuk gibi eve ve yurda dağılmayacaktık. Günün ilk ışıklarına kadar beraber olacaktık. Saat 10 buçuğa kadar benimle

Mecidiyeköydeki yazhaneye gelmesi için yalvardım. “Umut saçmalama! Ben böyle bir gece tasarlamıyordum. Şu an bana, bilmem ne muamelesi yaptığının sanırım farkındasındır” diyip ağlamaya başladı. “Ya canım ben sana bişey yapalım demiyorum ki. İlişkimizde bi takım sorunlar var biliyorsun, ben sana “gel bu konuyu büromda konuşalım” diyorum. Başka bi şey mi yapalım diyorum. Hem Nick Cave’in de varmış, o çağırsa gidersin” dedim.

Elimizde bir torba dolusu bira ile handan içeri girdik, yazhaneye çıktık. Sabahtan beri surat yapıyordu. Ben dev deri koltuğa oturmuştum, o ise karşımdaki misafir koltuğundaydı. Sessizce bira içiyorduk. Ortamı elimden geldiğince neşelendirmeye çalışıyordum. Bilgisayarı açtım. İnternet yoktu, içinde ofis programları, muhasebe programı, bir Rafet el Roman, bir Castin Timbırleyk mp3’ü've muhasebecinin Selami Şahinle Olivyum alışveriş merkezinde çekilmiş bir fotoğrafı vardı. Gördüğüm en boş bilgisayardı. Rafet el Roman’ı açıp küçük hoparlörlerden sesi odaya verdim, gergin ortamı neşelendirsin diye. Kız arkadaşım ise sigara içip bir inşaat şirketinin dozer kataloğuna boş gözlerle bakıyordu. “Şu hayatta neler oluyorrrrr” diye eşlik ettim şarkıya. Yerimden kalkarak, parçanın “Eğer insan seviyorsa/Sen de kalbinde yer aç sevgiye/Sokaklarda asılı afişler/Reklamlar konserler geceler/Kasap önünde dilenen kediler /Berberde konu yine ekonomi” kısmında kız arkadaşımın boynuna öpücükler kondurdum. Ağlamaya başladı, “canım ne olur şu güzel geceyi mahvetme” diye azarladıktan sonra. Karşısında bira içerek dans etmeye başladım. Çiftleşme mevsimindeki bir tropik kuş gibi dans edip şakıyarak, eşimi aşka davet ediyordum resmen. Büro dar olduğu için küçük adımlarla dans etmem, dansımı oldukça erotik kılıyordu. “Offf yaa

burası çok sıcak oldu” diyip tişörtümü çıkardım. Göğsüme bir damla, göğüsten yakmalık bira dökerek, damla göbeğime doğru kıvrılarak süzülürken “Gençler spor maç kavgasında / şampiyon kartal, cimbom, fener...” diye şarkımı söylüyordum. Karşısına oturup aramızdaki cam sehpaya rağmen uzanarak kolunu filan elledim. “Umut sakın dokunma bana” diye haykırdı Nev gibi sevgilim. “Gelene git, gidene kal demem” dercesine umursamaz biçimde dans ederek yerime, masadaki dev patron koltuğuna tekrar oturdum. Şu odada bir tek Selami Şahin bana güler yüz gösteriyordu. Castin çalınca duygusallaştım, önümdeki cam masanın altına dizilmiş, kartvizitlere ve eski paralara baktım. “Aşkım bak zamanında İsmet İnönü’lii paralar varmış hiç görmemiştim” dedim ses çıkarmadı. Mühürleri, kaşeleri inceledim. Bir kaşeyi koluma basıp yazıp yazmadığını kontrol ettim. Yazıyordu. Bembeyaz kolumdaki vergi numarası yazan damga ile bu yazıhaneye ait, sevişmek isteyen bir evraktan farkım yoktu. Kaşeyi gösterme bahanesi ile ten temasına girmek için tekrar saldırdım. Beni itip, “Midem çok kötü, sanırım kusucam” diyip odadan çıktı. Ardından koşup belinden yakaladım, öpmeye başladım. “Umut lütfen bırak beni” diye ağlayınca hanın iki kat aşağıdaki ortak tuvaletinin anahtarını verdim. “Kapıyı tekrar kitlemeyi unutma. Yabancı biri girip sıçmasın” dedim. Tuvalet konusunda han çalışanlarının aşırı hassas olduğunu biliyordum. Onun gelmesini beklerken dansıma devam ettim.

Olacak gibi hissediyordum, vuslata erecektim bu gece, tamamen soyundum. Birden odadaki çay ocağıyla bağlantılı diyafon çaldı. Arayan sevgilimdi. “Umut ben gidiyorum” dedi. “Ya nereye gidiyorsun, saçmalama çıkılmaz bu saatte” diye itiraz ettim. “Gidiyorum, bi daha görüşmeyelim, tiksindim ben senden” diye diretti. Sarhoş, sinirli bir kız kadar

bir erkeğin başına bela açabilen bişey yoktur. “Ya tamam görüşmeyelim ama bu gece dur burda. Dışarısı hiç tekin olmayabilir” dedim, diretti. Şu iletişim çağında diyafonla kavga eden ilk çift bizdik. “Dur ayrılma bi yere. Geliyorum, konuşalım konuyu” diyerek diyafonu suratına kapatıp, ayağıma ayakkabılarımı giyerek çırılçıplak aşağıya indim. Beni görünce kendini sokağa attı. Kapıdan kafamı çıkararak, sokağa baktım. İlerde yere oturmuş ağlıyordu. “Tamam, canım, yine senin istediğin olsun. Ben şimdi yukarı çıkıp giyinicem. Sen de gel lütfen, biraz konuşalım sonra çıkıp gideriz” dedim. “Gelmiycem” dedi. “Gel, yoksa yemin ediyorum biter, yüzüne bakmam” diyip yukarı çıktım.

Geldiğinde giyinmiştim, sinirli bi şekilde mayın tarlası oynuyordum. “Çantamı almaya geldim” dedi. Tam çantaya uzandığı anda kolundan yakaladım. “Aşkım noolur aşkım” diye öpmeye başladım. Altımı giyinmediğimi fark etti, ayağa kalkınca. Dur durak bilmiyordum. Hâlden anlamaz bir arsızdım ben. Sehpadaki dev kül tablasını kaldırıp kafama vurmaya çalıştı. Sanırım gerçekten istemiyordu. Böyle naz filan olmazdı. Pencerenin kenarındaki kaloriferin oradaki pantolonumu giymek için eğildim. Kalkarken belime açık bıraktığım pencerenin kenarı çakıldı. “Ahhh” diye bağırıp öylece kalkar vaziyette, g.t baş açık kalakaldım. Sanki fındık gibi kaslı g.tümü sergiliyormuşum gibi bi durum oldu ama canımın acısından kaskatı kalmıştım. Acı bütün vücuduma yayılıyordu. Uzaktan beni izledi. Gün aydınlanıyordu. Biraz oturdum, tuvalete gidip, sıçtım. Suyu kesik olan tuvalette kesik pet şişeyle bidondan su alıp elimi yüzümü yıkadım. Yanına geldim. Giyindim. “Biliyor musun tuvalette ağladım” dedim. İlgilenmedi. Bira kutularını toplayıp, tuvaleti kilitlediğimizi kontrol ettikten sonra handan ayrıldık. Hiç

konuşmadan sıcak Mecidiyeköy sokaklarından yürüyerek eve ve yurda doğru yola çıktık.

Güneş her yeri aydınlatmaya başlamıştı, çok sıcak bir yaz günü olacağı belliydi. Leş gibi, yapış yapış, uykusuz ve açtım. Başım ve belim çok ağrıyordu, “saçlarım hep sigara kokmuş” dedi kendi saçını koklayarak. Bi şey demedim. Ağzım susuzluktan kupkuruydu, bir güne daha başlıyordum. Bi sigara yaktım.

UNUTTU SENİ..

“Allah aşkına söyle bana; benim Ersoylar Tekstil’in pazarlama bölümü departmanı çalışanlarıyla ne gibi bir alıp veremediğim olabilir ki bütün kinimle onlara bakayım? Tekstil piyasasında büyük olmasa da hatırı sayılır bi oranda payı bulunan bu firmanın tüzel kişiliğine niye hakaret edeyim gecenin bir yarısı? Bana bütün bunları yapmamın sebebini söyler misin? -Valla Umutçuğum o senin kendi terbiyesizliğindir- diye kıvırıp kaçma abi. Eğer ben şu saatte, bu tel örgülerin arkasında bulunuyorsam bu benim görevimdir. Ve inan olsun ki görevimi ifşa ederken zerre utanç duymuyorum, aksine dikkat edersen burada kendini en

fazla paralayan, bağıran adam benim. Üçlü çektiniz de elimi mi esirgedim, beste yaptınız da sesimi mi esirgedim abi? Hayır! Yüz bin kere hayır! Tartışacağımız konu bu değil. Asıl tartışmamız gereken benim buradaki konumum. Ben boynuma asılı bu maç davuluyla, gecenin bir yarısı burada durmayı hak edecek bi adam mıyım? Söylesene Ergüder abi! Niye susuyorsun!!" diye haykırdım Ergüder ab iye. Yüzüme uzun uzun baktı, dudakları aralandı bi şeyler söyleyecek gibi oldu ama vazgeçti, söylemedi. Başka taraflara baktı, ben yokmuşum gibi davrandı ama olmadı zira bakışlarımı dikmiş bi şey söylemesini bekliyordum. Sonra tekrar döndü ve "Lan oğlum baştan söyleseydin direkman seni kadroya alırdım. Hayır, gocunduğun buysa alayım seni oyuna" dedi. İşte o anda ne diyeceğimi bilemedim. Başımı yana eğip, gözlerimi kapayarak, razı olur, pes eder bir ses tonuyla "Al abi al. Peki oyuna al beni. Furkan'ı çıkar beni al..." dedim.

Sabah zaten denize gittiğimiz için şortum altımdaydı, gittim soyunma kabininden bi forma aldım, halı sahanın kapısını açıp bekledim. Furkan geldi ayakkabıları değiştirdik. Aynı numarayı giymemize rağmen ayaklar taraklı olduğu için biraz sıktı. Girdim oyuna. Mevkiim belirsiz olduğu için saha içindeki her yerde dolandım. Kimseye minnet etmeme bireysel çabalarımla bir yere gelme isteğiyle yoğrulmuş kişiliğim sebebiyle bir müddet şahsi oynadım. Benim yüzümden Ersoylar Tekstil in pazarlama departmanından oluşmuş karşı ekip, bizim yarı sahamızda vururlarsa tehlikeli olabilecek iki net pozisyona girdi. Bunun üzerine tecrübeli file bekçisi ve aynı zamanda takımımızın kaptanı Göykan, "Umuuuuuuut! Geri gel. Geriiii" diye komut verdi. Bireysel çabayı s.ktir edip doğruca defansı mevkii edindim kendime. Adeta defans için yaratılmıştım, orayı birden çok

benimsedim. Benim geri gelmemle takımımız ataklara kalkmaya başladı. Zaten oyun sürekli karşı yarı sahada cereyan ettiği için, ben de Göykan'la muhabbet etmek için yanına gidiyordum. Ama kendisiyle bir türlü sağlıklı iletişim kuramıyordum. Zira ben tam bir konu açacakken beni sırtımdan itip gümbür gümbür gelen karşı takımın forvetinin üzerine "Bas alırsın! Bas alırsın sen onu!" diye itiyordu. Basıyordum ama alamıyordum. Aldığım birkaç topu da takım arkadaşlarımın aç gözlülükleri, "Benimle oyna" feryatları yüzünden ikilemde kalıp kaybediyordum. Göykandan gelen bütün şimşekleri de üzerime çekiyordum haliyle. Zaten yaralı bir dönem geçiren ben bu kadarını da kaldıramazdım ve bunun üzerine Göykan'a tavır aldım ve diğer takım arkadaşlarımla samimiyetimi, yer yer "Yazarsın sen onu. Çok güzel" diyerek, yer yer de atamadıkları golleri olgunlukla karşılayıp "olsun" diyip el çırparak pekiştirdim. Göykan'a nispet yaptım. Ya da yaptığımı sandım. Zira buradaki konumumdan da rahatsızdım. Bir yanlış anlamayı alttan alıp saha içine, hiç olmamam yere itilmiştim. Bizim takımdan Selçuk'tın attığı bir golü fırsat bilip büyük teknik adam Ergüder hocanın önünde samba yaparken meramımı dile getirdim. "Hocaa beni çıkar, dalağım şişti. Furkan ısınmaya başlasın" dedim.

Ergüder abi bıkmış bi tavırla Furkan'ı ısınması için yönlendirdi, Furkan da surat yaparak tekrar formasını giydi ve ısınmaya başladı. Pezevenklerin hepsi bana surat yapıyordu, sanki rızkımı veriyordu şerefsizler. Belli bir süre sonra Allah'tan Furki ısındı da oyuna girdi. Ben de tribündeki değil de tellerin arkasındaki coşkulu kalabalığın arasına karıştım. Fakat Ergüder abi bana surat yapmaya devam ediyordu. Ben de eski coşkumu, o eski yalan coşkumu yitirmiştim. Hiç

bağırmadan efendi gibi maçı izledim, sadece karşı takımın 12 yaşlarındaki bi taraftarına elimi gırtlağıma götürüp kesme işareti yaparak ve saha dışını göstererek tehdit ettim o kadar.

Son 15 dakikaya girdiğimizde gollü beraberlik sürüyordu ve yenmemiz için taraftara büyük görev düşüyordu. Haykırmalar arasında öylece sessiz sessiz duruyordum. En sonunda Ergüder lavuğu “bağırmayan taraftar s.ktirsin gitsin kardeşim!” diye yüzüme bakarak çemkirdi de ben de s.ktirdim gittim.

“Ulan ben de Ergüder ab iyi adam sanmıştım. Ulan bi derdimizi açalım dedik, herif olayları makro düzeyde değil, mikro düzeyde analiz etti. Beni yanlış anladı. Yanlış anladığı da yetmiyormuş gibi bi de suçlayıp kovdu” diye sitem ede ede, kadere isyan ede ede mahalleye doğru yürümeye başladım, şehrin izbe sokaklarını arşınladım.

Sevgili okurlar bence bir insanın tanıdıkları hiçbir zaman ona yardım edemez. Zira hiçbir tanıdığımız, belli bir mazimiz olan kimse bize karşı objektif olamaz. Bence tek yardım bizim hakkımızda hiçbir fikri olmayan bir yabancıdan gelir. Ben böyle söylene söylene yürürken ardımdan gelen bi yabancı sesiyle irkildim. “Arkadaşım bakar mısın?” diyordu ses. Sevinçle arkamı döndüm ve “buyur abi” dedim. “Sen kimin çocuğunu tehdit ediyorsun lan!” diye örseledi, tartakladı beni bu yabancı. “Abi konu nedir? Tam anlayamadım’’ diye ağız yaptım bi müddet yemedi. Omzumu itekleyip, ayağıma ayağıyla vurarak tehditler savurmaya başladı. Sanki bir müdür muavininden dayak yiyen bi liseli gibi sabit durup sadece o ayağıma vurduğunda ayağımı kaçırarak durumu izah etmeye çalıştım, “abi ahh! Abi ben maça filan gitmem ahhh! Bence futbol geniş kitleleri uyutmak için bir afyondur ahhhh! Bakınız Portekizli diktatör 3 F ile

ahhh! Futbol, Fiesta ve Faruk'la yönetmiştir halkını yıllarca" diye iyice kıvırdıkça kıvırdım. Ama yabancı dur durak bilmiyordu "Faruk kim lan Faruk kim? Çağır lan, çağır!" diye gayet cahilce bana karşı hasmane tavrını sürdürdü. Onun seviyesine inmedim ama "bokunu yiyim vurma abi özür dilerim çocuğundan. Evet haklısın terbiyesizlik yaptım" demekten de kendimi alamadım.

Mahalleye geldim geç olmasına rağmen bakkal hâlâ açıktı. Bir kola alıp bakkalın önündeki bira kasalarında oturup geceye dair, hüzüne dair yudumladım müseccel markayı. Asit genzimi yaktı gözlerim yaşardı. Aya bakıyordum ve gözyaşlarımı dizginleyemiyordum. Bir el geldi gözyaşlarımı sildi. Döndüm baktım bu elin sahibi Ergüder abiden başkası değildi. "Abi sen beni yanlış anladın yaa! Ben sana buıda, sizin yanınızda ne arıyorum demiştim. Benim şimdi onun yanında, onun kollarında olmam lazım demiştim. Tuttun beni sahaya soktun, senin yüzünden dayak yiyordum az daha... Benim gündüz Ekrem'lerle denize gitmekle, akşam ökeye dördüncü olmakla, gece şirketler arası maçla ne işim olur abi!! Ben böyle bi adam değilim ki... Benim şimdi yanımda siz değil, O olması lazım. Niye beni anlamıyorsun abi. Niye?!!" diye haykırdım. "İyi de Umutçuğum sen artık bize kaldın anlaşana. Senin etrafında bundan sonra biz ve bizim gibiler var. Çünkü o..." dedi, şiddetle sözünü kestim. "Abi yapma yaa! En nefret ettiğim yazı türü yazının son cümlesinin yazının başlığı yapıldığı yazı türüdür. Şimdiye kadarki yazılarımda bunun böyle olmamasına çok özen gösterdim. Yapma, yalvarırım sus!" dedim. Susmadı. "Çünkü o... Unuttu seni" dedi...

İVAN GREGORY ÇERNIÇETKIN'İN MUTSUZLUKLARLA BEZELİ HAYATI…

Moskova'da Puşkin Caddesinin hemen başındaki ikinci binanın 6. katındaki 12 numaralı dairenin ışığı, saat sabaha karşı neredeyse dört olmasına rağmen hâlâ sönmemişti ve pencerede hareket eden karartı belli belirsiz görülebiliyordu. Bu küçük ama zevkli döşenmiş evde düşünceli bi şekilde dolaşan kişi, İvan Gregory Çerniçetkin'den başkası değildi.

iki gündür elinde Petersburg'daki sevgili dostu Dimitri Vasili Nazarov'un mektubu vardı ve odanın içinde volta atıp uygun, adabınca bir cevap yazmaya çalışıyordu mektuba. En sonunda uzun uzadıya yazmak yerine, kendisine kısa bi mektup yazmaya karar verdi.

"Ahhh sevgili dostum Nazarov. Bilseniz ben de o kadar zor durumdayım ki. Poti'deki amcama binbir zorluklarla, utana sıkıla mektup yazdım ve cevap gelmesini beklediğim için cevabınızı geciktirdim. Bu mektupla size 150 ruble yolluyorum. Umarım birkaç gün idare edersiniz bu parayla. Bugünlerde denetimler sıklaştı. Bütün arkadaşlar korku içerisindeyiz. En kısa zamanda aramıza katılmanızı ümit ederek... Daima dostunuz Çerniçetkin..." Yazdıklarını son bir kez okudu Çerniçetkin ve zaten kapanmak üzere olan göz kapaklarına karşı koyamayarak uykuya daldı.

Ertesi sabah en şık redingotunu giyip evden çıktı. Önce postaneye gidip mektubu postaladı, oradan da manastıra gidip Peder Yoisimo'yu görmek için usul usul ilerledi karlı Moskova sokaklarında. Manastırın önü Sibirya'daki evlatları için Peder'den dua etmesini rica eden anneler ve bir tas çorba için sıraya giren yoksul insanlarla doluydu. Şık redingotlu Çerniçetkin, bir an için üstündeki şık kıyafetlerden utandı bu zavallı insanları görünce. Ama aksine bu yoksul insanlar saygıyla yol verdi Çerniçetkin'e. Peder, sadece bilge insanlara özgü o gülümsemesiyle Çerniçetkin'i başıyla selamladı. Çerniçetkin de onu başıyla selamladı. Peder bikaç dua dilenen kadınla konuşmaya devam ettikten sonra İvan Gregory'nin yanına geldi. "Hoşgeldin İvanuşka" dedi, onu çocuğu gibi severdi ve İvan yine daha önce olduğu gibi Tanrıya inanmadığı için bu yaşlı adamın karşısında bi kere daha utandı. Hoş, Peder İvan'ın inanmadığını biliyordu ve bunu olgunlukla karşılıyordu ama bu utancı arttırmaktan başka bi işe yaramıyordu. İvan, utangaçlığım atıp gülümsedi. İvan, bütün açıklığıyla hiçbir şeyi gizlemeden olan biteni, çıkardıkları gazeteyi, Almanya'da kaçak yaşayan arkadaşlarından beklediği haberden, yapacakları devrimden ateşli ateşli bahsetti. Peder bütün söylenenleri gülümseyerek dinledi ve en sonunda "Dikkatli ol sevgili çocuğum" diyerek elini omzuna koydu İvanuşka'nın. İvan onu başıyla onayladı ve gitmek için izin istedi. Peder Yoisimo, İvan'm arkasından baktı, belli etmemişti ama onun için kaygılanıyordu, "ah zavallı çocuk" diye içinden geçirdi...

İvan manastırdan doğruca lokale gitti. Ama bugün diğer günlerin aksine, giderken içinde bir ürperti vardı. Lokalden içeri girdiğinde kendisine bir içki söyledi. Barmen başıyla onaylayıp, içkisini verdi. Yüzü kaygılıydı. İvan'ın yanına şık

giyimli bi subay oturdu. Bu tanımadığı yabancı yanma oturunca İvan da kaygılandı. Kırmızı suratında gülümsemesi adeta bi yara gibi duruyordu subayın. Bakıştılar. İvan'ın bardağının yanma bir zarf koydu. Bu mektup Çerniçetkin'in sabah postaya verdiği mektuptan başkası değildi.

Dört yıl sonra Çar'ın affıyla Çerniçetkin Sibirya'daki sürgünden Moskova'ya geri dönmüştü. Yıllar onun sadece yüzünde değil, yüreğinde de değişime yol açmıştı. Daha önce neşeli, konuşkan, edebiyat sohbetlerinden zevk alan Çerniçetkin artık içine kapanık,

somurtkan bi insandı. Evinden çıkmadan günlerce oturuyordu, bol bol votka içiyor, elinden enfiye kutusu hiç düşmüyordu.

Evden seyrek çıktığı zamanların birinde kadim dostu Dimitri Nazarov onu yolda görüp başıyla selamladı ama Çerniçetkin oralı bile olmadan tekrar evine doğru seğirtmeye başladı. Dimitri arkasından koştu ve neyi olduğunu sordu. İvan sustu. Konuşmadan eve girdiler. Nazarov evde ona Petersburg'daki siyasi hareketin heyecanından bahsetti coşkuluca. İvan sadece "Hayirlisi ne ise o olsun. Soluk sozuğa karışmayı düşünüyorum ben şahzen Dimitriziğimm" dedi ve enfiye kutusundan biraz enfiye çekti. "Sevgili dostum nasıl konuşuyorsunuz ? Sibirya'da şiveyi de bozmuşsunuz" dedi ve sinirleri bozulduğu için güldü bu zavallı adama. İvan, Dimitri'ye kapıyı gösterdi.

Bikaç hafta sonra yine Dimitri'nin zoruyla İvan, bi edebiyat toplantısına gitti. Gogol'un Paltosu üzerine hararetli bi tartışma vardı eski dostlarının arasında. İvan sadece kenarda oturup anlamsız gözlerle onlara bakıp, votka içmeyi tercih etti. Tipik bir Alman- Rus'u olan Sergei Pavloviç, İvan'a "sevgili dostum Gonçarov'un Oblomov'unu okudunuz

mu?” diye sormaya yeltendi... İvan “okudum okudum” dedi. Sergei tam onu başıyla onaylayacakken, İvan “Ne başınız götünüz oynuyor lan ibneler” diye veryansın etti. “Aman sevgili dostum biliyorsunuz bu Rus Edebiyatı’nda...” diye itiraz edecekken. İvan sesini yükseltti. “Sigeyim böyle edebiyatı ne lan bu. Hep kasvet, hep kar, hep ince psikolojik anlatım... içim karardı, bunaldım .mına koyiim. Oğlum hepiniz zeki insanlarsınız, yazsanıza şöyle matrak bi şeyler de neşemizi bulalım. Kafa dağıtalım diye mi kitap okuyoruz, yoksa trigonometri problemi mi çözüyoruz belli değil anuna koyiim” diye haykırdı. Dimitri; “Sevgili dostum, Rus Edebiyatını siz gerçekten bilmiyor musunuz yoksa? Bizdeki mizah unsurunu nerde bulabilirsiniz? Mesela Mihail Zovşenko’yu okudunuz mu hiç?” diye sordu. “Lan kafasını s.ktiimin Dimitrisi, 800 sayfalık tuğla gibi kitap okunur mu hiç? Keriz miyim ben artist! Filmi çekilir, çok iyiyse izlerim .mına koyiim ne yorucam kendimi” diye gülümsedi. Dimitri bu kendini bilmez tavır karşısında gerçekten sinirlenmişti, ilk defa ona karşı soyadıyla, büyük bir resmiyet içinde seslendi “Sayın Çerniçetkin, çok ileri gidiyorsunuz” dedi. “Ne Çerniçetkin’i .mına koyiim, Çetin. Çetin!” diye düzeltti ve dişlerinin arasından “çısk” diye yere tükürdü...

Tüm bunlar olurken İvan Gregory Çerniçetkin hâlâ Sibirya’da kürek mahkumiyetine devam ediyor ve Moskova’ya gelen yabancının nasıl oraya geldiği konusu esrarım koruyordu...

CAN ERİK

Elimde CV ile Fındıklı Parkı'nda bir bankta oturuyordum. Hava çok sıcaktı. Kravatı çıkarıp cebime koydum. Deniz İşletmelerinin oradaki büfeye doğru yürüdüm. Bi bira, bi sigara alıp tekrar parka geldim. Gölge bi yer bulduktan sonra çimlerin üzerine ceketimi serip üzerine oturdum. Birayı açtım. Deniz çok durgundu. Denize dizilmiş olan balonlara ateş edenlere baktım biraz. Balonu vuranla öğündüm, vuramayanla yerindim. Bira tek, bütçe ise kısıtlı olduğu için birayı minik dudak darbeleriyle içiyordum. Yine de güzeldi. Keyfe geldim, ayakkabıları da çıkardım, lacivert çorabım çimlerle buluştu. Takım elbise ve çorapla tek başına çimlere uzanmış, bira içen biri olarak parkın iti uğursuzu gibi bi görüntü çizdiğimi, bu görüntümün sevgilisi olana korku, sevgilisi olmayana ise güven verdiğini ben de biliyordum. Ama "ne yapayım, beni bu hale sokanlar utansın" diye düşünerek Fındıklı Parkı'nın keyfini doyasıya çıkardım. Eğer bu sabah suratımı kazırcasına tıraş olmayıp, kot giyseydim parkın tedirgin etmeyen, yalnız genci olacaktım ama bugün iş görüşmem olduğu için göz göze gelinmek istenmeyecek bi adam olmuştum. Park yine aynı park, ben yine aynı bendim ama bugün iş görüşmem vardı ve yarım saat sonra başlayacaktı...

İçilmeyecek kadar sıcak biradan son yudumumu aldım. Çorabımdaki otları temizleyip dev kösele ayakkabılarımı giydim. Beşiktaş'a kadar yürüyüp, otobüse bindim, mahalleye geldim. Akşamüstü olduğu için sokak çocuk kaynıyordu. Kapıya gelip, zile bastım. Kimse yoktu, annem pazara gitmiş olmalıydı. Kapının önüne şeffaf dosyadaki CV'mi koyup oturdum. Akşam güneşi tam suratıma vuruyordu. Bir an önce üstümdekileri çıkarmak istiyordum.

“CV ne saçma bi şey lan” diye düşündüm. Ben bu zamana kadar bunları yaptım diye bi kâğıda yazıp, hiç tanımadığım bi adama götürmek o an için çok garip gelmişti. ‘Hobilerim’ kısmına ‘yüzme ve arkadaşın arabayla gezmek’ yazmıştım onu değiştireyim” diye düşündüm. Yüzmeyi gerçekten hobi edinmiş bi insan ben görmedim, öyleyse ne bu soytarılık. Yıllardır niye hobilerim kısmında “yüzmek” kelimesi ile karşılaşıyoruz. Ne bu bilinen, ama konuşulmayan yalan” diye kendi kendime isyan ettim. “Arkadaşın arabayla gezmek” seçeneği zaten dünyanın hiçbi yerinde hobi olarak sayılmıyor. CV’mi okuyan kişi beni iyi İngilizce konuşup boş zamanlarını arkadaşının arabasının arka koltuğunda camdan bakıp gezerek değerlendiren biri olarak bilip yanlış tanıyacaktı. Sadece ‘Hobilerim’ kısmındaki salaklığım yüzümden işsizler kervanına katılmayı göze alamazdım. O yüzden CV’yi değiştirmek en akıllıcasıydı. Yarın internet kafeye gidip değiştirip, yeni çıktılar almalıydım. Bu etkinlikle yarın da gelir geçerdi, haftaya ki iş görüşmeme kadar zamanım boştu ve yapacak hiçbi işim yoktu. Yarından sonra tam altı gün boyunca öğlen vakti salonda tülün ekrandaki yansımasını izleyecektim, öğlen çıkan sağlık programlarını izleyip, kadın sağlığı üzerine bilgiler alacaktım. Evden kendimi dışarı atma isteğiyle, ama biitçesizlikten atamamakla, akşamüstü sokaktan gelen çocuk ve anne bağırtılarını duymakla geçecek tam 6 gün... Hayatımda ne olup biteceğini, nasıl bi yerde çalışıp, nasıl bir insan olacağımı hiç bilmiyordum. Tek bildiğim çalışmak istemediğimdi, ama işsiz de kalmak istemiyordum.

Birden yüzüme top geldi. Ayağa kalktım, beni zıbartan Galatasaray formalı, şortlu, konçlu ve kramponlu çocuğu yanıma çağırdım. Kramponlarıyla sıcak asfaltta tıkır tıkır

yürüyerek yanıma geldi. Cebinden bir bir çıkardığı can erikleri çok hızlı yiyerek bana bakıyordu. Bakışları oldukça cüretkârdı. Dalaşılmaya gelmez şimdi diyip uzlaşmak ve aç olan karnımı annem gelinceye kadar doyurmak için “ne yiyorsun sen” dedim. Bi şey demedi, can erikleri mideye indirmeye devam etti, “erik çıktı mı ya? Ver bi bakayım tadına” diyip avucumu uzattım, “s.ktir lan” diyip elime tekme attı. Sonra çekirdeğini pantolonuma tükürüp ters istikamete doğru koştu. Peşinden koşmadığımı görünce bana karşı oynar gibi şımarıkça hareketler yapıp, topun başına gitti. Belli ki arsızlığı meslek edinmiş, gıcık bir çocuktu, uğraşmaya değmezdi.

Yeniden kapının önüne oturup bekledim. Çalışma ve çalışmanın anlamsızlığı üzerine biraz düşündüm. Çalışma hayatında benim canımı en çok sıkan şey “izinli” olma haliydi. Günün en güzel saatlerini işte geçirdikten sonra akşam evimize gitmemize izin verilmesi, bir yıl çalışmadan sonra 15 gün denize, yüzmeye gitmemize izin verilmesi, Cuma günü kotla işe gelmemize izin verilmesi bana çok saçma geliyordu. Kot da, g.t de, deniz de her zaman, oldukları yerde hazır olarak bulunuyordu ama sürekli veya istenilen zamanda bir araya gelmelerine izin verilmiyordu, geleceği zamana ve süreye ise izin veriliyordu. İşte bu çok anlamsız geliyordu. Şimdi burada “özgürlüğüme çok düşkünümdür” diye oturduğum yerden g.tü sağlama alarak konuşuyormuş gibi gözükebilirim ama bunları o gün sokakta elinde CV si ve takım elbisesiyle kalmış bir işsiz olarak düşünüyordum. Ayrıca beni bıraksanız ne denize giderim ne de gezerim tozarım, hiçbi şey yapmadan evde otururum ama hiçbir şey yapmasam bile buna ben karar vereyim istiyordum. Bu içimden gelen isteği sağlam bir temele oturtup insanlığı

çalışmamamız konusunda ikna etmek için bi hareket başlatayım çok isterdim ama gıcık çocuk topuyla çok yakınımdaydı. Yüzüme ha top geldi ha gelecek diye ikide bir sinip, suratımı korumaktan sağlam temellere dayanan haklı sebepler üretemedim bir türlü. Konuya olan bütün konsantrem her şutta dağıldı. Yanda meşin topla şut çekilirken hangi felsefe, ideoloji üretilir söylesenize!

Bu gerginliğe dayanamayıp CV'mi de alıp pazara annemi bulmak için yola çıktım. Yolda karşılaştık, elinde torbalar ve yepisyeni bi Vileda'yla eve doğru geliyordu. Viledayı ve bikaç hafif torbayı bana verdi. 22 yaşındaydım ama içinde yumurta poşetinin olduğu torbayı, "kırarsın" diye yine vermemişti. "Ne aldın" diyip elimi poşete daldırdım, kese kâğıdının içinden bi avuç erik aldım. CV ve ceketimi Vileda'nın kovasına koyup kovayı bir elime aldım, diğer poşetleri de Vileda'nın sapına bağlayıp, azık gibi omzumda taşıdım. Kovayı taşıyan elimin avucuna sıkıştırdığım erikleri her yediğimde içinde CV olan kovayı da ağzıma kadar götürmek zorunda kalıyordum. "Nasıl geçti görüşmen" diye sordu annem, "iyiydi ararız dediler, telefon bekliycem" dedim. "İyice sevdireydin kendini adamlara" dedi. Bi şey demedim. "Gemi adamı belgesi için başvurucam. Bizim meslektekiler gemilerde çalışabiliyomuş" dedim." Napıcaksın gemide çalışıp. Ailen olmaz, yerin yurdun olmaz... Mühendisliği bıraktın şimdi daha kötüsüne başvuruyorsun. Ne istiyorsun anlamıyorum. Bak tanıdık da var haftaya görüşmede iyice kendini sevdirip gir şu işe. Koskoca sigorta şirketi bu, rahat edersin. Çok istediğini göster, görüşmede öyle yabani gibi durma" dedi. Anneme bir türlü çalışmak istemediğimi söyleyemiyordum. Omzumdaki gibi bir azık alayım, bu ellerden gideyim istiyordum.

İki hafta sonra yeni işe alınmış bir eleman olarak, belgelerimi toplamış iş hayatına katılmıştım. Daha tecrübeli biri tarafından işi nasıl yapacağım anlatılıyor, bi yandan da şirket gezdiriliyordu. Kimlerle muhatap olup, kimlerle muhatap olmamam gerektiğini anlatıyordu tanıştırıldıktan sonra. Birileri iyi ve sıcak davranıyor, birileri ise mesafeli yaklaşıyordu. Daha önceki iş deneyimlerimden anladığım kadarıyla başta “aaa iyi bi adam bu galiba” diye düşündüğüm bana çok sıcak davranan, beni korurmuş gibi yapan elemanlar sonradan iş yerinin en y.rrak gibi, en az muhatap olunacak elemanları oluyordu genelde. O yüzden beni gezdiren elemanın insanlar üzerine yorumlarını pek dikkate almadım. “Sigara içebiliyor muyuz?” dedim. “Terasta içebilirsin ama Nedim Bey görmesin çok yeşilaycıdır, ona yakalanmadan içersin” diyerek, mutfağı gösterip, nasıl çay alınabileceğini gösterdi bana. Ardından da beni işe alan müdürün mutfaktaki kupasını göstererek, onun kupasını asla kullanmamamı, bu konuda müdürün çok hassas olduğunu tembihledi. Müdür, kupasının keyfini tek başına çıkarmak istiyordu ve biz uygar insanlardan bunu anlayışla karşılamamızı bekliyordu. Uzun bir şekilde, saygıyla üzeri çiçekli porselen kupaya baktık...

Masama oturdum, bilgisayarda oyun var mı acaba baktım, hepsini silmişlerdi, internet ise sadece şirket mailine ve sayfasına bağlanıyordu. Bilgisayarı karıştırırken birden beni işe alan müdür kupasıyla yanıma geldi. Dosya arama çubuğuna yazdığım “tetris” yazısını panikle silmeye çalışırken, ayağa kalktım. Omzumdan tutup oturtarak, “kalkma kalkma” dedi. Gülümsedim. Tepemde dikilmiş müdüre ürkek bir serçe gibi bakıyordum, “nasıl alıştın mı biraz” dedi. Bir serçe olarak gülümseyerek “vicirik, bicirik” diye sesler çıkardım. Yetkisiz biri, yetkiliyi görünce kucak

dolusu gülümser. Anasına babasına, seviştiği kadına o kadar gülümsemez yetkisiz. Ama bu yadırganacak bişey değildir. Engellenemeyen, içten gelen durdurulamaz bir coşkudur bu... Yetkisiz, en nefret ettiği, arkasından konuştuğu patronundan, müdüründen bile esirgemez o kocaman gülümsemesini. Ben de öyle yaparak cevapladım sorularını. 22 yaşındaydım, üniversite mezunuydum, Türkiye'nin aydınlık yüzlerinden biriydim, demokrasiye ve çağdaşlaşmaya sonuna kadar inanıyordum ama "nasıl koydu size Vestel Manisa?" diyen yetkiliye, koyulmuş biri olarak hiçbir kıza gülümsemediğim kadar çok gülümsüyordum. O, burada bir aile olduğumuzu söyledikçe canı gönülden katılıyor, ne kadar doğru bi tespit yaptığını söylüyordum. Çok çalışırsam ben de ilerde kendime ait bi kupayla ortalıkta gezinerek etrafımdaki yetkisizlerin bana gülümsemesini sağlayabilecektim. Yıllar sonra bana ait olan tek şey bir kupa olacağı için, o kupaya, bir kupaya verilmesi gerekenden daha çok kıymet verecektim. Saate baktım daha 11 di. 2 saattir buradaydım ama yıllar geçmiş gibiydi, akşam altıya kadar burada müdürün kupasından çay içmemeye dikkat ederek kalacaktım ve bu ortalama 20 yıl sürecekti. 20 yıl sonra çimlere günün istediğim saatinde, istediğim şekilde yayılmama izin verilecekti. Ama daha 20 yıl vardı önümde.

Akşam işten çıktım, kravatımı cebime koyup, otobüsle Fındıklı Parkı'na gittim. Küçük bir kesekâğıdında satılan can eriklerden aldım. Bankta oturup erikleri yerken kupa heyecanıyla geçecek 20 yılımı düşündüm. Sabahın altısında serviste o saatte bile çok enerjik birinin muhabbetiyle, akşamki dizinin muhabbetiyle, Yeşilaycı çalışanların tembihleriyle, tatil ve hafta sonu planlarıyla, küçük işyeri şakalarıyla, forward maillerle, benden daha yetkililere

gülümsemeyle geçecek 20 yıl vardı önümde. Biz iş yerinde mutlu bir aileydik ama deniz burada, çim burada, erik burada sabit duruyordu. Çalışmak istemiyordum.

ZİYARET

Bizden başka insanların da bi hayatı olması çok saçma geliyordu. Bizden yani sen ve ben değil. Bizim mahallede oturanlar ve bizim aileyi kastediyorum. Mahallenin dışında da insanların olduğunu biliyordum ama açıkçası onların da kendi aralarında bir ilişkisi olduğunu görmek gerçekten çok şaşırtıcıydı. Bizim tanımadığımız birilerinin kendi aralarında arkadaş olması, birbirleriyle buluşmaları, gittiği belli yerlerinin olması, birileriyle iyi geçinip, binlerini sevmemeleri ne kadar çok garip gelmişti. İlk Ankara'da, dayımlara misafirliğe gittiğimizde fark etmiştim galiba bu durumu. Dışarıda hiçbir ayrıntısını bilmediğimiz bir sokakta abimle bizim yaşımızdaki çocuklara bakıyorduk ve bizim yaşımızda, aynı bizim gibi top oynayan, misket oynayan, ağaca dalmaya giden, yaptığımız her şeyi yapan çocukların hiçbirini tanımıyorduk. Gerçekten olacak şey değil gibi gelmişti. Biz olmadan da yıllarca insanlar yaşayabiliyormuş

demek ki diye düşünmek korkutmuştu beni. Dediğim gibi mahalle dışında da insanların olduğunu biliyordum ama bizsiz ve bizimkine benzer bir hayat kurabileceklerini hiç tahmin etmemiştim.

Her şeyden bi tane olur zannediyordum. “Mahalle dediğimiz şey bizim mahallemizdir. Bakkal bi tanedir ve iki sokak aşağımızdakidir. Arkadaş dediğimiz kişiler benimkilerdir.” diye düşünüyordum. Aynı şey arkadaşın anne ve babasını görünce de oluyor. Arkadaşım ona “baba” diyor ama “baba” dediğimiz kişi benim babamdan başkası olamaz ki. Yani baba bizim evde oturandır, tipi kıyafeti filan bizim evdeki gibi olandır. Ama onun babası var ve benimkinden farklı. Aklım çıkacak gibi oluyordu bütün bunları düşündükçe. Sanırım herkesin dile getirmese bile içten içe, bilmeden de olsa düşündüğü bi olay bu. O yüzden farklı mahallenin çocukları birbirini görünce saldırıyorlar. “Dolaşmayın lan burada. Yürüyün mahallenize” diye kovuyorlar birbirlerini. Kimse başkalarının başka hayadan olduğunu görmek istemiyor.” dedim.

“Sis!” dedi parmağını dudağıma bastırarak. “Ağzından kelime duymuycam bu saatten sonra. Arkadaş “gitmek” “gitmemek” kelimeleri ne sevildi, mına koduğumun yaş kuşağında be. İstiyorsunuz ki dükkânı tezgâhı kapatalım, yemeyelim içmeyelim sabah akşama gidene dair, kalana dair, diye konuşup duralım. Arkadaş ne kurcaladınız kendinizi. Yeter! Kafa bu kafa! Gitmek mi istiyorsun? Arkadaşım kolundan tutan mı var, eli ayağı olan adamsın, sırtımda mı taşıyayım. Git. Kalmak mı istiyorsun yat zıbar uyu. Bırak benimle konuşmayı, başkalarıyla konuşurken bile “Hayat” dediğini duyduğum anda tabanla vurucam yanağına. Bak açık konuşuyorum; duymuycam! Gelir taban” dedi. “Ama Melis”

dedim. “Bana ağzını eğip bükme aşkım” dedi ve “Canım sizin tam olarak derdiniz nedir, bana bi diyin Allah aşkına. Napalmı yani. Yani ne yapsak susulacak bana bi söylesene. Biz insanlık olarak ne yapalım. Bak çevrem geniştir herkesle konuşur ikna ederim. Bize bi şey diyin yapalım onu ve susun. Ya Umut söyle lütfen. Bak sana and olsun ben bu özveriyi göstericem. Dünya halklarını toplayıp konuşucam” diye ekledi. “Ya şu an saçmaladığının umarım farkındasındır. İnsanlık olduğu sürece bunlar konuşulacak, insana dair duygulardan bahsediyoruz burada” dedim. “Kaplana dair, zebraya dair duygulardan mı bahsediyoruz diyorum ben. Hayret bi olay. Tabi ki insana dair duygular bunlar. Yılların Melis’iyim ben, bana mı öğretiyorsun bunları. Ama çok duydum bunları ben. Çok konuştuk, gereğinden fazla, çok fazla. Yeter valla darlandım. Ne istiyosun arkadaşım sen benden net olarak? Bana tek bi cümle ile söylesene” dedi. “Artık kısa cümleler kuruyorum bebişim” dedim. “Ya bırrrrrak Allah aşkına. Lafı dolandırıp duruyorsun. Senden valla bi şey olacağı yok. Şu ettiğin lafa bak. Sekiz yaşındaki çocuk demez şu senin dediğini. Ben sana bi cümle söyle diyorum, sen de kısa cümle kuruyorum diyorsun. Başına “artık” diye eklediğin için bi şeymiş gibi oluyor ettiğin cümle. Bi hikayesi varmış gibi oluyor, gören de çok derin, bi zamanlar çok acaip şeyler yaşamış bi adam sanır “artık” dediğin için. Sen değil misin arkadaşım “Dün niye mesajıma cevap vermedin” diye benimle iki gün kavga eden. Derin şeyler yaşamış gibi adama bak .mına koyiim. Dün niye mesajıma cevap vermedin? Bu gün cevap verdim de ne oldu sanki? Çok mu matah bi şey oldu yani bugün? Ne oldu? Tavşan gibi buluştuk yine, bi çaya 5 milyon verip aşkımızı yüceltiyoruz. Sanki hissettiklerimiz herkesinkinden çok

farklıymış gibi. “Tıs tıs” diye nefes almayı bi an bile ihmal etmeden yaşıyoruz işte, çok anlam yüklemeye gerek yok. Ama herkes gibi olmadığımızı zannederek 2 milyonluk biraya 5 milyon vermesek rahat edemeyiz. Safi zararsınız mııa koyiim” dedi.

Gülümsedim “ Biliyo musun şu anda çok garip bi şey oldu. Ben de aynı şeyleri söylemek üzere konuya başlamıştım. Başkalarının hayatlarının olduğuna şaşırmak derken bundan bahsedecektim. Bu çok garip, yani şaşkınlığımı gizleyemiyorum şu anda” diyerek omzuna başımı koydum. “Bırak sen şimdi onu bunu da. Sen de çocukluğa dair, geçmişe özleme dair, diye mahalle, mezra, köy diye diye ne ekmek yedin be Umut’um. Sanki tek çocuk sen oldun şu fani dünyada. Baya ev mev yaptırıyorsun, kalebodur döşettin, fayans filan aldın şaka maka... İyi yedin çocukluğun ekmeğini ha kurnaaaaaaaaaaazzz” diyerek boynumla omuzum arasını sıktı. Her ne kadar canım yansa daehircik ehircik” diye gülerek yaltaklandım sanki foyam ortaya çıkmış gibi. “Gülersin tabi” diyerek daha da sıktı. “Hadi çayını iç soğutma” diye de ekledi. Çayımı içtikten sonra biraz bu sözlere alınarak “ Melis inanamıyorum yani sana. Böyle bi şeyi nasıl düşünebilirsin. Sanat diye bi şey var. Neyi anlattığın değil nasıl anlattığın önemlidir sanatta. Yani bu kadar neticeye takılma, üslup diye bi şey var. O zaman farklı müzik de olmasın edebiyat da olmasın. Bunu mu diyorsun yani. Çok saçma yaa, mal müdürü müyüz biz” diye itiraz ettim. “O mal müdürü dediğin adam bakma senden daha çok işe yarıyor. Bana ne kardeşim sen sevgilinden ayrıldıysan, çok üziildüysen, bi olay karşısında çok duygulandıysan. Bana ne anlatıyorsun. Beni niye yoruyorsun, ne istiyorsun benden. Paramı mı istiyorsun doğru söyle. Istiyosan söyle açıkça,

çekinme, “dost bildiklerim” kelimesi de müzik dünyasında bi ayrı sevildi bu arada. Kimi sanatçılar var dikkat ediyorum 7 albümdür, ona kazık atan dostlarım, zor gününde yanında olmayanları filan anlatıyorlar. Arkadaşım sen eşini dostunu seçmeyi öğrenememişsen ben ne yapabilirim. Demek ki sende de varmış bi yamukluk ki yanında duran olmamış 7 albümdür. Kaçırmışsın milleti, kimse çekememiş. Millete kızacağına kendine bak kutik. Alayınız traş lan... Aslında suç sizde değil, sizi bi şey sananlarda” dedi.

Kendine güvenen kadını severim. Derdini o kadar güzel anlatıyordu -ki dediklerinin çoğuna katılmıyordum-, o kadar akıcı konuşuyordu ki zaten bana çekici gelen Melis şimdi daha seksi olmuştu. Masanın altından ayakkabımı çıkarıp ayağımı ayak bileğinde gezdirerek kendisini sekse davet etmek için baştan çıkarmaya çalıştım. O baştan çıkarken, ayağım yumuşak bi şeye dokundu bilekte. Bir sigara paketi vardı mus çorabının içinde. Ayağımla paketin uzunluğunu ölçtükten sonra bunun bir Malbora 100 s yani uzun Malbora olduğunu anladım. “Ne demek oluyor Melis bu? Açıklayabilir misin? Bu ne ya sevgilime bak, yıllarca ben bunun için mi peşinden koştum. Seviştiğim kadını tanıyamıyorum. Masaya LM koyup çorapta Malbora taşımak da ne demek oluyor. Sen bana kurnaz diyorsun ama asıl kurnazın önde gideni sensin. Çıkar kaliteyi, koy masaya da yandıralım. Sabahtan beri LM’ye mahkûm ettin bizi” dedim. Arsız arsız güldü.

O sırada içinde oturduğumuz şirin kafenin sahibi yaşlı kadın okuduğu kitaptan kafasını kaldırıp gülümseyerek yanımıza gelip, boş bardakları aldı. Ve “Kumrular böyle kıkırdayarak birbirine neler kaynatıyor bakalım” dedi. Melis yaşlı kadına sevgiyle gülümseyerek başını omzuma koydu.

“Neyse ben sizi rahat bırakayım” dedi yaşlı kadın. Sevgiyle gülümsedik arkasından.

Hesabı ödedikten sonra kafeden çıktık. Alsancak’ta biraz tur attık. Bi şeyler yiyip, sahilde bankta oturarak bira içtik. Vapurda eve doğru giderken Melis e çok sarıldım. Susup uzaklara baktık. Bir gün birbirimiz için başkaları olacağımız hiç aklıma gelmezdi. Yarın İstanbul’a dönecektim, Melis’i çok seviyordum.

Uzun sessizlikten sonra bana bakıp “Umut” dedi “Yazının sonunu yine duygusal mı bitireceksin?” dedi. Dudağını öpüp, “Herhalde öyle yapıcam, bilirsin sağ bırakmam affetmem duygusal durumları, tak veririm duygusalı veririm hüzünbazı. Tak!” dedim. Bir daha öpüştük.

GİTMEK

Benim için evden kurtulmanın tek yolu üniversite sınavıydı. Bi şekilde şehir dışında bir üniversite kazanıp bu evden kurtulmayı planlıyordum. Kötü bir lisenin vasat bir öğrencisi olarak üniversiteyi kazanmam ev içinde pek tahmin edilmiyordu. Şimdi rahatlıkla söyleyebilirim ki; o yıllarda biraz aklım az çalışıyordu. Anadolu Lisesi, fen lisesi, meslek

lisesi hangi lisenin sınavına girdiysem kazanamamıştım. Annem her ne kadar “bizim çocukta biraz heyecan var, heyecanını bi yense aslında kafalı çocuk. Bi kere yaramazlık yaptığını görmedim sürekli susuyor” diye beni akrabalara karşı savunsa da gerçekten aklım pek basmıyordu çoğu şeye. Hem birçok kereler “kime çekti” tümcesini kendi aralarında konuşurken tekrarladıklarını duymuştum. Bi kere de babamın “bizde de hata var. Hep ekmekle besledik çocuğu. 4 nüfusa günde 10 ekmek aldık umarsızca. Yiye yiye, ekmek gibi oldu kafası” diye anneme veryansın ettiğini de bizzat işittim.

İşittim ama ben babama katılmıyordum. Ekmekte bi sorun bulunmasının anlamsız olduğu kanısındaydım. Zira yine olsa gözümü kırpmadan yine yerdim. Sorun bence yönlendirilmeyle ilgiliydi. Ortaokul sonrası bütün arkadaşlarımın gittiği mahallemizdeki Mehmet Şam Ticaret Lisesi ne yollasalardı beni şimdi belki de paraya yön veren, piyasalara hâkim bir evlat ile iftihar edeceklerdi... Bütün ağlamalarıma rağmen beni o vasıfsız, dümdüz, devlet lisesine yollamışlardı... Yanlış yönlendirme sonucu bu hale gelmiştim. Kaybolan benim hayatimdi ama suçlanan da yine bendim.

Eğer kazanamazsam üniversiteyi, bir defa daha denettirirler sonra bi işe verirler diye tahmin ediyordum. Bu evde daha fazla durmak, bu sürekli silinen muşambada daha fazla yemek daha fazla ekmek yemek demekti bu işe giriş. Beni bilen bilir aşk insanıyımdır dostlarım. Sevmeden sevilmeden bi dakika duramam. Öyle tahmin ediyorum ki işe girdiğimin ikinci senesinde bir kız kaçırır, eve getirirdim. “Nerden çıktı bu şimdi” demeyin biliyorum. Az çok kendimi tanırım. Aşık olunca gözü kara bir insan oluyorum. En sevmediğim özelliğim bu diyebilirim. Çok tutkulu olmak... Evet, kaçırırdım o kızı getirirdim eve. Böyle bir şeyi yaparak

da bir ömür annemle babamla ve sevgili eşimle bir ömür geçirmeyi garanti altına alırdım.

Bir ömür ailemle yaşamak... Düşüncesi bile korkunç geliyordu. Her gün bu evde bi ızdırap gibiyken, bir ömür geçirmek, yavaş yavaş onlara benzemek. Ben akşam "televizyon karşısında koltukta uyuyacak insan değilim" diyordum kendi kendime. Kimse inanmazsa inanmasın ben şehir dışındaki bi üniversiteyi kazanacak, bu evden de bu mahalleden de bu şehirden de kurtulacaktım. Her gece yatarken hayaller kuruyordum. İlk yıl yurtta kalırdım, sonra bi eve çıkardım. Arkadaşlarım gelirdi eve. Çıkıp sabaha kadar sokaklarda gezerdik... Daha önce de söylediğim gibi o yıllarda aklım az çalıştığı için sadece bu iki şeyi hayal edebildim eve çıkınca; "arkadaşlarım gelir, gece sokakta gezeriz".

Ama bu kadarını hayal edebilmek bile güzeldi be. Bu düşünceler içerisinde benden beklenmeyecek üstün bir çalışma disipliniyle kendimi derslere verdim. Sürekli test çözüyor, bu büyük maratonda diğer öğrencilerle aramdaki farkı kapatmaya çalışıyordum. Onlar bir çalışıyorsa ben iki çalışmak zorundaydım. Buradan kurtulmak için çalışıyordum. Annem babam gibi kanepede televizyon karşısında uyumamak için, onlara benzememek için çalışıyordum. Artık nasıl gaza geldiysem öyle hazırlanmışım sınava ki bütün şehir dışı tercihlerimi geçip çok az sayıda yazdığım İstanbul içi tercihlerimden birini kazandım. Hem de eve çok yakın bir üniversiteyi... Üniversiteyi kazandığım gün yıkılmıştım.

"Kampüsü, amfisi batsın. Yansın yıkılsın üniversite" diye gittim okula sürekli. Ulan evden kaçmak için üniversite kazandım, kazandığım üniversite liseden daha yakın eve. Liseden çıkışta eve 5 de varıyorsam, kampüsten çıkışta 3'te

varıyorum diyeyim siz anlayın gerisini. Daha çok ekmek, daha çok televizyon karşısında uyku ile geçirdim ilk iki yılı. İki yıl sonra isyan bayrağını açıp sınıftan bi arkadaşımla eve çıktık. Gece gezdik, arkadaşlar geldi. Bu konuyu tekrar anlatıp hatırlayarak canımı sıkmak istemiyorum. Beş parasız o izbe evde televizyon bile olmayan o evde ikimizde hem okulda hem evde birbirimize baka baka delirdik. Tek göz odada göz göze gelmemeye çalışıyorduk artık. Bol bol kitap dergi okuyarak, arada bir okuduğumuz kitaptan kafamızı kaldırıp birbirimize bakarak “Hâlâ orda tipiği s.ktiğiminin” diye içimizden geçirip tekrar okuyorduk. Barlara da beraber gittiğimiz için evimize hanım eli değmiyordu hiç. Çöpler içinde bir yıl boyunca kitap okuyup durduk. Ev arkadaşımın kitapların kenarlarına notlar aldığını gördükten sonra evden ayrılmaya karar verdim. Nietzsche’nin kitaplarındaki bazı paragrafları işaretleyip “katılmıyorum”, “aptal”, “güzel ama eksik” gibi notlar almıştı. Aynı şeyleri sabahlara kadar başka yazarların kitaplarına da yapıyordu. Hatta Dostoyevski’nin bi hikâyesine müdahale edip, kenara “Bence buradan itibaren şöyle devam etse daha güzel olur” diye not düşerek, hikâyeye başka bi final bulmuştu. Yazarlarla kavga ediyor, tartışıyor, küfürleşiyordu. Kafayı yemişti. Ona benzemek istemiyordum.

Bir hafta sonra çamaşır yıkatmaya gitme bahanesiyle eve geldim. Bir yıl sonra ilk defa eve gelmiştim ve sanki sürekli geliyormuşum gibi karşılandım. Muşamba silindi, yemek yendi, televizyon karşısına geçildi. Yavaş yavaş göz kapakları ağırlaştı. Annem babam ve ben üçümüz de ağırlaşmıştık. Konuşmadan televizyona bakıyorduk. Gitgide onlara benziyordum, onlara benzemekten kaçmanın imkânsızlığını kavramıştım... Uykum geliyordu...

Tam o esnada annem “Umut” dedi. “Her zamanki gibi git yatağında yat” diyecekti belli ki...“Uyumuyorum anne filmi izliyorum” dedim... “Oğlum bak kafa kalmadı unuttuk. Bugün senin doğum günündü di mi?” dedi. Doğum günü bizim ailede hiçbir zaman özel bi gün olmamıştı. Zira annem babam ve bütün akrabalarımızın doğum günü nüfus kâğıtlarında 1 Ocak olarak kayıtlıydı. “Hmm” diyip gözlerimi kapadım tekrar. “Oğlum söyleseydin pasta alırdık sana. Kafa kalmadı ki” diye söylendi. Uyumak istiyordum “ya ne pastası anne. Doğumgünü ne ya!” diyip azarladım, içeri gitti. “Gelirken bi su getirsene anne” diye arkasından bağırdım. Suyu beklerken gözlerimi kapadım bi saat kadar uymuşum.

Dilim damağım kurumuştu uyandığımda. Babam da yan kanepede uyukluyordu. Televizyona bakarak ayılmaya çalıştım bi ara. Her zaman uyandığımda ev arkadaşımı karşımda görmeye alışmıştım. Babamı görünce “nerdeyim lan” diye anlayamamıştım eve geldiğimi. Tam kalkıp mutfağa gidecekken, annem elinde yuvarlak gri kocaman bir börek tepsisiyle geldi. Tam ortasında ise kocaman elektrik kesildiğinde kullandığımız beyaz bi ev mumu saplamıştı. Mum üstelik ortasından eğrilmişti. İpi yandan çıkıp, tekrar içeri girmişti. Patatesli kol böreğinin ortasında kocaman eğri beyaz bi mum saplanmış bana doğru geliyordu. Aklım çıktı korkudan resmen. İlk doğum günü partimin hiç böyle olacağını tahmin edememiştim. Yetmedi. Annem içeri girer girmez babam uyukladığı yerden kalktı ve odanın ışığını kapadı. Odayı böreğin ortasındaki mum aydınlatıyordu sadece. Tepsiyi önüme kadar getirdiler. Mumun coşkulu alevi karanlık odada yüzlerimizi aydınlatıyordu. İkisi de çok neşeliydi. “Niye kaçıyorum ki lan bunlardan” diye düşündüm.

Sarıldık öpüştük. O gün benim hayatımın en güzel doğum günüydü, hem börek de patatesliydi.

TRANGO

Biraz önce artık ayağı sağlam, içinde parantez içinde küçük rakamların olduğu, güvenirliği sağlam kaynakçalardan referans gösteren bir yazı yazabilmek için Googledan bir araştırma yapmak üzere internete girdim. Arama çubuğuna tam kelimeyi yazacakken, ilk harfe bastığımda birinin daha önce “erkekleri çekici yapan püf noktaları” yazdığını gördüm. Şaşkınlığımı üzerimden tam atacakken hemen altında ikinci defa aratılmış “erkekleri çekici yapan püf noktaları nelerdir?” cümlesini görmemle sarsıldım. Çok sonraları, aratılan kelimelerin izini sürdüğümde ise büyük olasılıkla aynı kişinin “püf noktaları” ve “puf noktalari’ ni de arattığını görecektim. “Nasıl bir insan evladıyla aynı mesai saatini geçiriyorum ben böyle” diye düşünerek, bir sigara yaktım. Bir insan nasıl bu hale gelir, Google çubuğuyla bir dostmuşçasına sohbet eder gibi “Nelerdir?” diye soracak kadar samimi olur, arkadaş olur ve sonra yeni arkadaşına güvenmeyip iki ayrı versiyonda yazarak iki kere sorar. “Bir çubukla arkadaşlık, can yoldaşlığı

eden ama onla da tam dost olamayan bu insanı bu hale kim getirdi” diye düşünerek sigaramı küllükte söndürdüm.

Gün geçmiyor efendiler gün! Benim son 15 yılım sürekli “kız” konuşarak geçti. Sürekli kızlardan, kadın erkek ilişkilerinden konuşuyoruz... “Kızlar onu sever”, “kızlar bunu sever”, “orda kızlar var”, “kızlar da gelecekmiş”, “kızlar ayakkabıya bakar”, “geçen bi kız aradı”, “bi kızla buluşucam”, “iki kızla tanıştım”, “kızlar sevmez öyle bi şey” “kızdan ayrıldım” kız kız kız... Mahvolduk, kavrulduk, yandık bittik, işten güçten olduk... Çok konuştuk, konuşmaktan çok düşündük, neticede bir ömrü tek odaklı bitirdik. Hay sosyeteniz batsın be! Kızların da bu hususta bizden aşağı olmadığı söyleniyor. Bilmiyorum…

Bildiğim tek şey varsa ben şu hayatta kimle ne konuşursam konuşayım konu “ilişkiler”e geliyor. Ne güzel, ne sihirli, ne çekici konuymuş şu “ilişkiler”. İlişki dedin mi bi ortamda, kedi olsa dile geliyor. Can geliyor adama. Halden hale giriyor, örnekler veriyor, açılımlar yapıyor, tavsiyeler veriyor... Bebe gibi oynayıp duruyoruz ilişki konusuyla. Yalnız ne yendi ilişkinin ekmeği be. Çoğu sanatçı, yazar, şair ilişki olmasaydı g.tüne don alacak para kazanamazdı. Yalnız sanatçısı mı ? Tekstilden eğlence merkezlerine, plak şirketlerine, araba firmalarına, bilişim sektörüne bi çok firma deve yüküyle para kaldırdı ilişkiden.

Ah en çok sen yandın çocuk. Ah sen “mesajlaşarak kavga eden...” Aramızda en fazla sen kavruldun be “mesajla kavga eden..”... birgün olsun Türkcell’in sahibi Mehmet Emin Karamehmet seni malikanesine çağırıp “bak Burak bu villada senin de katkın var. Bugünlük de olsa gönlünce gez dolaş içinde, dolapta teng var istersen koy bardağa serin serin iç” dedi mi ? Bırak Karamehmet’i, sevgilin “haklıymışsın aslında

süper bir insan evladıymışsın bu mesajlarınla ilişkimizde hiçbir pürüz olmadığını çok güzel açıkladın” dedi mi? Acımıyorum ama sana çocuk!

Ya bana ne demeli? Dergimizin ofisi küçük olduğu için taşınma kararı alındığında yerlere attım kendimi, mekik diplomasisi uygulayarak insanları gitmemiz konusunda ikna ettim. İkna cümlem ise bir taneydi “bu sokak çok güzel, Asmalımescit çok güzel”. Neresi güzel be, neresi güzel! Dergiye evi en uzak olan kişi benim. Her gün çift vesaitle, yana yıkıla, çok uzun bir yolu kâh yürüyerek kâh üçüncü bir vesaiti devreye sokarak yürüyorum. Kar demeden kış demeden, yağmurda çamurda geliyorum buraya. Yol boyunca çektiklerimi bi ben bilirim. Sokak güzelmiş, sakın “sokağımız çok işlek bi sürü kız geliyor bu semte” olmasın o ? Benle beraber yakın arkadaşlarımın neredeyse hiçbirinin ağız tadı yoktur. Benim için kır pidesiyle, deniz mahsulleri aynı şeydir. İkisini de koyarım ekmeğin arasına yerim. Maksat sigaraya altlık olsun. “Pepsi mi kola mı” diye garsona soran insanlara şaşkınlıkla bakarım, “Burundan geğirtsin yeter” der içerim. Ne bok yemeye kafeye gidiyorum ben peki! Bakkal diyor ki “abi o mamullerin daha ucuzunu benden temin edebilirsin, evde de kendine bi ziyafet çekebilirsin” diyor “olmaz” diyip kafeye gidiyorum. Yalnız ben mi, oluk oluk insan cumartesi geceleri evlerinden çıkıyor, büyük bir ciddiyetle Taksime geliyor. Doluşuyoruz masalara. Karşı cinsten konuşup, karşı cinsle kavilleşmek istiyoruz.

Çok değil yalnızca bir tane kaplan yeter. Artık tek bi kaplan istiyorum şu soytarılığa dur demek için. Bir kafede, bir barda otururken, aşklardan, kadın erkek ilişkilerinde dikkat edilmesi gereken küçük noktalardan, kızların doğruları ve erkeklerin doğruları arasındaki farklardan tartışırken içeri bir

kaplan girse, Murathan Mungan en güzel aşk şiirlerini yazarken, Ferhat Göçer eski aşkların saflığından ve temizliğinden dem vururken içeri bi kaplan girse... Ne olur dersiniz? Mervesi, eski sevgilisi, bitmeyen özlemleri, yaşanmışlıklardan alınan dersleri mi kalır sanıyorsunuz. “Ananıskii!!!” diye masaları devire devire kaçarız ordan oraya...

“Aman Umutcuğum komik olma lütfen! Ne kaplanı şehir yerinde” diye bana karşı gelirseniz, “Hah! Şimdi tuttun ski. Ben de bu cümleyi kurmanı bekliyordum” diye tepki veririm gülerek. Yahu ağalar, beyler çok büyük bi tezgâh bu yaşanılan anlamıyor musunuz? Şu ortamı yaratabilmek için, rahat huzurluca aşktan, eski sevgililerimizden yani bi s.kime yaramayacak anca “goygoycu meşgalesi” olarak nitelendirebileceğimiz şeyleri daha bi rahat yaşayalım da bazılarının ekmeği çıksın diye şehirler kurup kaplanı, zebrayı yerinden yurdundan etti bu şerefsizler. “Sen git biz bişey konuşucaz” diyerek kaplanı kovduk, konuştuğumuz şeye bak. “Aldatmak beyinde biter”, “eski sevgiliyle arkadaş olunmaz”, “beni niye aramadın”... Kaplan gelse görse şu konuştuklarımızı yüzümüze tükürür Kuran çarpsın. Başta kaplan olmak üzere hepimiz çok pis şirkete geldik! Olan, kaplana oldu!

“İnsanın en temel ihtiyacı olan barınma ve güvenliği sağladığı için şehir kurucularına teşekkür etmeliyiz, bunda karşı çıkılacak ne var Allah aşkına” diyebilirsiniz. Saygı duyarım. Peki ya yaklaşan su sorunu? “Bir kahveye ne dersin”, “bir içkiye ne dersin” diye diye üredik fütursuzca, dünyadaki su kaynaklarını tükettik ha tükettik. Yakında g.tümüzü yıkayacak su bulamayacağımızı söylüyor bilim adamları. Bugün evde bi su kesilse insan kendinden

tiksiniyor. Modern tasarım, İkea, Pley Sıteyşın filan hikâye oluyor bi anda... Hemen veriyor kokusunu ortama insan. Susuz ortamda temizlenmeye çalıştıkça rezilleşiyor. Ben gasteye sıçanı da gördüm, pompası takılı olduğu halde damacanayla tuvalete gireni de... Suyun yanında gıda sorunu da geliyor. Çokuz abi, çok! Yetmiyor. Her geçen gün daha da azalıyor besinler. Yakında çok özlediğiniz eski sevgilinizi canlı kedi götünü ısırırken görürseniz şaşırmayın.

Çok yakın süre sonra donunun bokuyla gezip, ondan bundan "bi ısırık versene lan" diye dilencilik yapacak bi insanı etkilemeye çalışmaktan bahsediyoruz burada. Marketler yağmalanmaya başladığında er ya da geç kasap reyonundaki dana budu sırtlayıp kaçabilecek Yalının söylediği bi şarkıda efkârlanmaktan, gözyaşı dökmekten bahsediyoruz.

"Ben yazılarımda çözüm vermem. Okura bişey öğretmekle mükellef değilim. Ben sadece durumlar anlatırım. Yorum okurundur" diye konuşup bunu bir tarz olarak belirlemek çok kolaydır bir yazar için. Ve bu şekilde konuşan bi yazar tırtın, trangonun bayrak taşıyanıdır. Bu satırların yazarı da nitekim bu trangolar güruhunun bi neferidir. Siz nasıl bu yazıya çok inansanız da yarın bir gün eski sevgiliniz hakkındaki asil duygularınızdan bahsedeceğiniz için ben de bi seferlik trangoluğumdan vazgeçerek ilk defa bi olay hakkında çözüm önerisi vermek istiyorum.

Kaplan, zebra kin tutmaz. İnsanlık olarak gideceğiz bulacağız kaplanı özür dileyeceğiz. Kaplanla barışacağız, kovduğumuz topraklara geri gelmesini sağlayacağız. Kaplan gelirse o bin yıllık ilişki geyiğinden ekmek yiyenler de azalacaktır göreceksiniz. Zira ben böyle yavaş yavaş aç ve g.tünde bokla gezip ilişkilerimden tam randıman almadan bol

bol geyiğini yapıp onu ucuzlaştırarak yaşamaktansa, can derdine düşüp adam gibi, net ilişkiler yaşamayı tercih ederim. Ama usul usul da erkeği çekici kılan püf noktaları nedir merak ederim... İnsan işte...

Diye yazdım arama çubuğuna ve enter'a bastım...

MAVİ KADİFE

Yuvam yıkılıyor! Akşam olup da eve gitme saati geldiğinde içim müthiş sıkılıyor... Eve doğru yürürken geri dönüp koşarak uzaklaşmak istiyorum ama yine de yürümeye devam ediyorum. Eve gitmemek için elimden gelen her şeyi yapıyorum. Bir bahane bulup iş çıkarıyorum kendime, geceye kalıyorum hep ya da birileıini arayıp içki içiyorum. Her gün yürüyerek gittiğim bir cehennemden farksız evim. "Oturduğumuz dördüncü kattan aşağıya baktığımda birden çok yaşlı kadın keli görüyorum" diyip ne kadar nezih bir semte taşındığım için çok mutlu olmuştum oysaki ilk taşındığımızda. Sokakta yürüyen kel yaşlı kadın sayısı ne kadar çoksa o kadar nezihtir benim için bir semt. Başta ben de bu yeni komşularıma uyum sağlamaya çalışmış, hatta üst katta oturan Pınar Kür gibi yaşlı kadınla sohbet ederken

“sonradan gelenler İstanbul’u çok bozdu. Kebapçı dükkânına çevirdiler koca kenti, megakent değil megaköy’dür İstanbul benim için. MEGAKÖY!” demiş, ikisi de gıda maddesi olmasına rağmen kebabı yerip mezeyi övmüştüm. İkisi de içinde çoğunlukla domates ve et barındırıyordu ama birini övüp diğerini yermem, komşuluk ilişkilerim açısından çok önemliydi. Nitekim öyle oldu ben kebaba yüklendikçe komşum beni uygar bildi, ben dürüme küfrettikçe komşum beni çağdaş bildi. Bir keresinde kapıcımız Cafer’e karısıyla evlilik yıldönümünde bir programları olup olmadığını sorarken görmüştüm onu. Cafer de, evde sakin bir gece geçirmeyi düşündüklerini söylemişti. Pınar Kür gibi kadın giderken Cafer arkasından onu kafasıyla işaret edip, “şunu görüyor musun” dercesine göstererek, “piiiiiii” diyip, bana gülümsemişti. Bu hareketi yaparak bana “uygar görünme, sen de bizdensin” mesajı vermiş, gel arkasından beraber gülelim teklifinde bulunmuştu. Ben de ona gülümsemiştim. Yaptığımız kısa sohbette, Cafer yaşlı üst kat komşumun gafayı yediğini, geçen gün karısına gençliğinde giydiği bi elbiseyi verdiğini, püfür püfür oluyor, rahat oluyor diye uzun tek parça elbiseyi yatarken kendisinin giydiğini söyledi. “Bana diyor ki, Cafer Efendi karına arada bir çiçek al. Çiçek alacağıma iki kilo elma alırım, kütür kütür yeriz kardeşim. Çiçek dalında güzel, ne para vericem. Amna koyiim yaşam şartları zaten belimizi bükmüş bi de çiçekle, zebzeyle uğraşıcaz. ACİZ LAN! AJLIK VAR!” diye haykırdı Tıknaz Cafer Efendi.

Cafer, kafamdaki jöleye, baskılı tişörtüme, birbiriyle uyumlu ayakkabı ve pantolonuma rağmen benim de “içimde bir emmi yattığını” o sohbetteki hal ve tavırlarımdan hemen anlamıştı. Anlattığı bir şeye çok gülerken, omzunu sıkarak,

“Cafer abi, valla yemin ediyorum, filim adamsın! BEYAZ ŞOG gibi adamsın Kuran çarpsın!” dedikten sonra ben artık onun için “altı numara” değil, “yeğenim” dim. Hatta inanır mısınız, Cafer bana bir gün kekelik teklif etti. “Yeğenim benim şu hayatta hiç “yoksa keke sen mi geldin, tez mi geldin” diyebileceğim bir kekem olmadı. Eğer başka keken yoksa benimle keke olur musun?” dedi. Teklifini düşüneceğimi söyledim kendisine.

“Yuvam yıkılıyor, günlerim dört duvar arasında daha da kararıyorken bir de Cafer’in kekelik teklifini mi düşüneceğim lan!” diye düşünerek, yapılan teklifi askıya aldım. Cafer’le göz göze gelmemeye çalışıyor, konuştuğumuzda ise konunun kekelik müessesesine gelmemesine bilhassa dikkat ediyordum. Zaten Cafer benim içimde de bir emmi yattığını anladığı o kara günden beri çöpümü almayı savsaklıyor, verdiğim talimatları pek sallamıyordu. Bir de keke olmamız demek Cafer’in dibi aşınmış çoraplarıyla, öğlen sıcağında İkea’dan aldığımız kırmızı kanepemizde uyuması demekti. Açıkça söylemek gerekirse; eğer bi keke seçmek zorunda olsaydım bunun Cafer olmasını ben de isterdim. Sorun Cafer’de değil, ben de. Şu sıralar hayatımda bir keke istemiyordum, hepsi bu. Ayrıca da üst kat komşumun beni Cafer’le itişirken, güreşirken görmesini de istemiyordum, içimde hiç büyümeyen bir emmi olduğunu apartmanda sadece Cafer bilsin istedim. Bi kaç gün sonra bütün semtin bileceğini nerden bilebilirdim...

Eve gidince neyle karşılaşacağımı çok iyi biliyordum. Ağızlar her açıldığında, “dur altta kalmayayım” diye her cevap verildiğinde, geçmiş her didik didik edildiğinde biraz daha birbirimize saygımızı yitirecektik. Geri dönüşü olmayan sözler söylenecekti yine. Geri dönüşleri olduğunu gördükçe

lafların, daha da söyleyecektik. Eve gitmek istemiyordum. Annem şu halimi görse yüzüme tükürürdü. Sarhoş dayımlar gibi olmuştum. O kadar dikkat etmişti içkiye yaklaşmamız için ama yapacak bir şey yoktu. Genlerimden kaçamıyordum. içimdeki emmiyi hiç söküp atamadığım gibi, dayımı da söküp atamıyordum. Eve gitmeden önce mutlaka içip güç toplayıp öyle gidiyordum şanlı kavgaya.

Çok sarhoş bir biçimde taksiden indim. Elimde sadece gece sarhoşlara satılan nesnelerden olan tahtadan yapılmış dev Trabzonspor gemisi maketiyle semtin sokaklarında yürüyerek eve doğru ilerliyordum. O kadar sarhoştum ki arada bir gemiyi öpüyordum. Belki de ona bu hediyeyle gidersem aramızdaki buzların çözüleceğine inanıyordum. Apartman kapısının anahtarını bir türlü deliğe sokamadım. Başka anahtarlarla kilidi zorlarken, kapıyı açmaya çalışırken birden apartmanın otomatiği yandı. Cafer uzun tek parça mavi kadife elbisesiyle merdivenlerden çıktı. Gerçekten çok şıktı ya da sarhoş kafayla gözüme bi güzel gözüktü. Kapıyı açtı. “Yoksa keke sen mi geldin” dedim. Teklifini sordu, beton gibi kafayla kabul ettim. Daha önce de birebir kalınca kızlara verdiğim sözler gibi sözler verdim. “Keke olacağız, kardeşten ileri olacağız, hiç bırakmam ben seni” dedim. Hatta telefonunu alıp “keke (cep), keke (ev), keke (iş)” diye kaydetmek yerine coşup, “keke (namus), keke (şeref), keke (ağam), keke (paşam)” diye kaydettim. Ayaküstü sohbetten sonra mavi kadifeye veda edip yukarı çıktım. “Gidicem, terk edicem” filan demişti, “inşallah gitmemiştir. Gitse çok iyi olacak ama inşallah gitmemiştir” diye düşünerek. Kilide anahtarı sokmaya çalıştım. Çok gürültü çıkarmış olucam ki geldi kapıyı açtı. Gitmemişti... Sevindim.

İçeri gitti, kanepeye oturdu. Gözleri ağlamaktan şişmişti, ağlayınca çok güzel oluyordu, yeşili parlıyordu. Gece üçte eve, elimde dev Trabzonspor gemisiyle gelmem sanki çok olağan bi şeymiş gibi hiç şaşırmamıştı. Gemiyi sehpaya, onun önünü kapatacak şekilde koydum ve yanma oturup, çoraplarımı çıkarıp yere attım, kapalı olan televizyonu açtım. Bu hareketimden çok tiksindiğini anladım ama umursamadım, “ehhh ehhh” diye sesler çıkarıp, hırıltılı nefes alarak yanında oturuyordum. “Gemini, beğendin mi? Sana aldım. El işi bunlar...” dedim. Hiçbi şey demeden kalktı, “Ben yatıyorum” diyip içeri gitti. Ya burada oturur vaziyette sızacaktım, ya da kavga edecektim. Düzelsin istedikçe batırmıştım her şeyi. Ne kadar şu ilişkide modern görünümü versem de kendime, ne kadar kitap okusam da, içimdeki emmi çıkıyordu ortaya. O en kendimi, kontrolümü kaybettiğim anda kapana kısıldığı bedenimden fırlıyordu. “O geri dönüşü olmayan sözleri ben demedim, emmi dedi” diyebilmek isterdim ama anlamaz, dinlemezdi ki. Eğer ben emmi isem o da tabii ki bir nine, bir bibiydi, bir gelindi... Onun da benden aşağı kalır yanı yoktu. İkimizde birbirimizi hiç dinlemiyorduk konuşurken, tartışırken... Nezih semtimizde, İKEA kanepemizde, şehir görünümlü köylüler olarak kavga edip duruyorduk. Ne o semti ne de o kanepeyi hak ediyorduk. Ya da niye hak etmeyelim lan? Edebi olucam diye o nasıl tanımlamaymış. Suyunu, elektriğini, kirasını ödediğimize göre tabii ki hak ediyorduk.

Çok mutsuzduk ve ayrılamıyorduk hepsi bu. Peşinden odaya gittim. Yatakta yüz üstü uzanıyordu. Sanki daha önce hiç sormamışım da bilmiyormuşum gibi “canım şimdi senin derdin tam olarak ne? Bana bi söylesene” dedim. “Çıkar mısın dışarı?” dedi yüzüme bakmayarak. Yanına yaklaşıp

omzuna dokundum. Sesini yükselterek “Çıkar mısın Umut! Umut çıkar mısın!” dedi ben konuşmaya çalıştıkça... En sonunda öfkelendim ve omuzlarından sarsarak gitmeyeceğimi söyledim. Hafta sonu kesin olarak evden ayrılacağını söyleyip, çok bağırarak ağlamaya başladı. Kavga alevlenmesin diye hızlıca kapıyı vurup salona gittim. Ben çıktıktan sonra gözünü hiç kapıdan ayırmamış olacak ki, bi on dakka sonra ağzımda sigara, elimde Trabzon gemisiyle kapıyı tekme ile açtığımda bana doğru dönüktü yüzü. Pantolonumu çıkarmış, sponge bob’lu, cart sarı boxerlaydım, gömleğimin de önü açıktı. “Senin için almıştım lan! Senin için” diye bağırarak gemiyi duvara attım. “Her şeyi senin için yaptım! Bu evi, bu eşyaları çok mu seviyorum sanıyorsun. Senin içindi hepsi” diyerek. Evin duvarlarına, kanepeye, yatağa tekme attım. Hızımı alamayıp mutfaktan bıçağı alarak Kırmızı İKEA kanepeyi bıçakladım, Digitürk alıcısına kafa attım. O da bağırarak, ağlayarak izliyordu benim eve girişmemi. İkimiz de sanki hayatta gerçekten başka hiçbi şey düşünmüyor da, işi gücü bırakmış birbirimizi düşünüyormuşuz gibi davranıyorduk kavga boyunca. Karşımızdakini “az düşünmekle” suçluyorduk. Evdeki bütün eşyaları neredeyse kırdık, fırlattık. Ben bi ara o donlu halimle balkona çıkıp balkonlardan bizi izleyen nezih semtimizin sakinlerine “yıktırmam ulan yuvamı, girin lan içeri!” diye bağırdım. Beni görünce hepsi tavuk gibi balkonlardan içeri doğru kaçıştı. Resmen mahallenin iti, uğursuzu olmuştum gözlerinde. Ama zerre umurumda değildi, yuvam dağılıyordu, ne olacaksa olsundu artık.

İçeri girdim. Ağlayıp küfrediyordu bana. Kapı ısrarla çalıyordu. Ayağıma bi pantolon dahi giymeden gittim kapıyı açtım.

Tahmin ettiğiniz gibi gelen kekeydi. Mavi kadife elbisesinin altına bi eşofman giymişti. “Hayırdır keke?” dedim. “Keke biraz sakin ol. Doru at gibisindir, yiğitsindir, bendine sığmayan taşkın bir selsindir bilirim ama. Apartmanı ayağa kaldırdın. Ben rahatsız değilim, sonuçta ayleni kurtarmaya çalışıyorsun ama şikâyetçiler var” dedi. “Kim şikâyetçiyse gelsin bana söylesin kardeşim. Hususi hayatım bu benim, kimse karışamaz” dedim ve “kim ulan benim hakkımda zart zurt eden, beni kekemle, kirvemle karşı karşıya getiren” diye apartman boşluğuna doğru bağırdım. Cafer beni sakinleştirmeye çalıştı. “Ben var ya bu kadın için ölürüm ulan ölürüm diye” gereksiz bir şekilde kapıcıya gönül dünyamdan bahsettim. O sırada üst kattan Pınar Kür gibi kadın indi. Cafer kadife elbise ile ben ise donla yakalandım Pınar Kür gibi kadına, ikimiz de üst kat komşumun gözünden feci şekilde düşmüştük. Keke kadını görünce, mavi kadifenin eteklerinden tuta tuta merdivenlerden aşağı doğru kaçtı. “Yazıklar olsun evladım. Seven insan böyle yapmaz birbirine. Bak ben 70 yaşındayım, bu zamana kadar böyle kavga görmedim. Okumuş çocuklarsınız, ayıp olmuyor mu biraz. Eskiden böyle bir şey asla yaşanmazdı. İlişkiler daha seviyeliydi, böyle bi duruma gelmezdi” dedi. Haklıydı belki ama sarhoş, sinirli ve donluydum. Yine de yüzüne karşı bi şey demedim. Kapıyı kapatıp içeri gittim.

Yıkık dökük salonun ortasında durup “Mına koyiim biz gelince mi bozuldu İstanbul. Ben mi bozdum yani! Olimpos’a gidiyorum, “Olimpos bozuldu, eskiden güzeldi”, Kelebek Vadisine gidiyorum, “Kelebek Vadisi bozuldu artık”. Ne lan bu! Biz gelince mi bozuluyor bi yerler. Hatta hayatımda ilk defa mizah dergisi almıştım 1996 yılında, bi kız yanıma yaklaşıp, “Leman bozuldu artık, eskiden daha güzeldi”

demişti. Şimdi de “İstanbul bozuldu” diyorlar. Sakın İstanbul, Olimpos, Kelebek Vadisi hep aynı kalıyor, eskiden de böyle olaylar oluyor da siz artık yaşlanmış olmayasınız!” diye sosyal mesajımı verdim. Baktım yaptığım sosyal tespitten etkilenmedi. Evi kırmaya dökmeye devam ettim, “senin içindi her şey” diye haykırmaya devam ettim.

Bu olaydan sonra söylediğim geri dönüşü olmayan sözlerin tabii ki geri dönüşü oldu. Birbirimizden özür dileyip bir daha yapmayacağımıza söz verdik. Bir gece yine çok sarhoş biçimde kafamda ışıklı şeytan boynuzu taçla kapıyı açmaya çalışırken apartmanın ışığı yandı. Mavi kadife kapıyı açmaya geldi. Biraz sohbetten sonra giderken “Umut biliyor musun yeni bi kekem var artık” dedi. Gözlerimdeki yaşları engelleyemedim.

ZIRTLAN!

Bahar gelmiş, havalar güzelleşmiş, dışarı çıkmıştık. En sevdiğimiz şeyi yapıyorduk. Beşiktaş’ta büfede sosisli yedikten sonra vapura binip Kadıköy’e gitmek, Moda sahilinde gezmek, ordan tekrar vapurla Karaköy’e dönüş ve ardından Taksime yürüyerek, hava kararmadan sokaktaki

masalardan birine oturup bira içmek. Hava o kadar güzel, biralar o kadar soğuktu ki canımız hiç kalkıp eve gitmek istemiyordu. O gün geç saatlere kadar oturup içtik. Neredeyse her gün, her dakika yan yana olmamıza rağmen hâlâ konuşacak bir şeyler bulmamıza şaşıra şaşıra içip konuştuk. Sabaha karşı bardan çıktığımızda çok sarhoş ve hâlâ coşkuluyduk. Gidip bakkaldan iki kutu bira aldık. Yürüyerek içmeye devam ettik. Saat sabahın dördüydü ama daha anlatacak, gülünecek çok şey vardı. Boşu boşuna ayrıldığımızı, tekrar başlayarak ne iyi ettiğimizi anlamıştık.

O kadar coşmuştuk ki normalde hiç yapmayacağımız, atlamalı zıplamak mizaha kadar vardırmıştık işi. Kendimden beklemeyecek bir aksiyonla “Bak şimdi ne yapacağım” diyip cadde üzerindeki İsveç Konsolosluğunun büyük demir kapısına doğru koşmaya başladım. Bunu yaptığıma inanamıyordum zira bir espri uğruna çok büyük organizasyona girecek bir insan değilim. Ayrıca ne yapacağımı da bilmiyordum. Aklımda hiçbi fikir olmadan koşmaya başlamıştım, bi de çok emin gibi “bak ne yapacağım” diyerek ona bir neşe karnavalı vaat etmiştim. Demir kapıya tırmanıp bi şey yapmam gerekiyordu ve komik olmak zorundaydı. Aklımı çalıştırmaya çalışırken bi yandan da koşuyordum. Depar atarken ki şen adam gitmiş, yerine “Off ne gereği vardı şimdi, nerden girdim bu işe” diye düşünen somurtkan bir adam gelmişti. Buradan bakınca kapıdaki kulübede polis yok gibi gözüküyordu, ama olabilirdi de. Tam ağzımda sigara ile tırmanırken belime copu yiyebilirdim. “Bak şimdi ne yapıcam” diye koşmaya başladıktan sonra finalde zopa yemek gerçekten rezil bir durum. Koşmaya devam ediyordum. Ve artık emindim ki görevli memur ağabeylerimiz kısa bi süreliğine görev

yerlerini terk etmişti. Somurtan suratımda sevecen bir gülümseme belirmişti, ama endişem geçmemişti. Hâlâ aklıma komik bi şey gelmemişti... Çıktıktan sonra da yakalanabilirdim, hatta belki de baya bir suç olabilir bi konsolosluğun kapısına tırmanmak. Bir yazar olarak siyasi görüşlerimden değil de hayvan gibi kapılara tırmanmaktan yargılanmak istemiyordum. “Ben aktivist bir yazarım, eylem yapıyordum” diye yazarlık kariyerimi kurtarmaya çalışsam, bu sefer de “Umut bey ne alıp veremediğiniz var İsveç’le?” diye sorarlar. Ne diyeceğim? “Orada bir erkeğe dört kız düşüyormuş” bilgisinden başka bi şey bilmiyorum ki İsveç hakkında. Resmen rezilliğe koşuyordum. “Yol yakınken dümeni kırıp eve doğru mu koşsam, sevgilisi de batsın, ilişkisi de” diye de düşünmedim değil. Ama yapamadım. Bir kere kaybettiğimi bir daha kaybetmek istemiyordum. Rezil de olsam, perişan da olsam ilişkimi sürdürmek istiyordum. Ben onu seviyordum.

İşte o an bana bi güç geldi. Havada uçtuğumu hatırlıyorum ve sonra demir parmaklıkları yakaladığımı... Ardından uçmanın etkisiyle kafamı çok sert bi şekilde tuttuğum parmaklıklara çarptığımı... Bundan sonrasını da hatırlıyorum ama çok net değil. Bütün koşu boyunca ağzımda olan sigaram, dudaklarımdan fırlayıp konsolosluk sınırlarına girdiğini gördüm. Umursamadım, hızlıca konsolosluğun dev kapısının üstüne tırmandım. Yerde gülümseyerek ne yapacağımı merak ediyordu. Kafamı çok kötü çarpmıştım. Bi uğuldama duyuyordum. Konsoloslukların yabancı ülke toprağı kabul edilmesiyle alakalı olan, şu an size söylemeye dahi utandığım berbat bi espri yaptım. Çok gülmedi ama “bunu mu yapacaktın yani” gibi bi bakışta atmadı. Zaten çok sarhoştu ve kendi halindeydi. Aşağıda kendi etrafında

dönerek şarkı söylüyordu. Elimle kafama dokunup tekrar elime baktım, çok az kanıyordu. Erken tedavi için bi sigara patlatıp, tütününü yarama bastım. Tütünlerin yapışması için elimle kafama bastırırken, ilerden 5-6 adamın yürüyerek bize yaklaştığını gördüm. Adam değil resmen zırtlandı bunlar.

Bağırarak şarkı söyleyerek zırtlanlara davet çıkarıyordu sevgilim. Adımlarını hızlandırdıklarını bulunduğum konumdan net bi şekilde görüyordum. Konsolosluk kapısının tepesinde oturmuş, bir yarım İsveç toprağında, modernlikle, zırtlanlık arasındaki o ince çizgideydim. Önümde iki seçenek vardı. Ya g.tümü iyice geriye doğru çıkarıp İsveç toprağına emanet edecek, garantiye aldıktan sonra “Aşkım kaç fena adamlar geliyo, buradan kaçarsan yakalanmazsın. Buradan kaç, buradan...” diye talimatlar vererek, kapının üzerinden hiç inmeyip, dar durumdakine ne yapmasını söyleyecektim ya da inip ne olursa olsun sevgilimin yanında çarpışacaktım. Tipik bir aydın bunalımı yaşıyordum. Ben dosta güven, düşmana korku salmayı yeğledim ve inmeye karar verdim. Polise de konsolosluk kapısında yakalanmak istemezdim açıkçası. Kapıdan seri bir hareketle aşağı atladım. O kadar şiddetli atladım ki ayaklarım pişti. Başımın ağrısını unuttum bi anda. Canımdan can çekildi resmen. Bırakın sevdiğimi yumruklarımla savunmayı ayakta duracak halim yoktu. Adam grubu arkamızdan yaklaşıyordu. Ben birden belirince adımlarını yavaşlattılar. Ellerinde bira kutuları vardı. Gerçi bizim de vardı ama biz coşkunluğumuzdan ötürü sokakta yürüyerek bira içiyorduk, onlar ise taşkınlıklarından ötürü içiyorlardı. Coşkunluk ile taşkınlık arasındaki ince çizgiden bir gün size kapsamlıca bahsetmeyi çok isterim ama şimdi uzatmayayım.

Dans eden sevgilimin koluna girip hızlıca ve sessizce zırtlan grubundan uzaklaşmaya çalıştım. Şarkı söylemeye devam ediyordu, “ehe ehe güzel şarkıymış” diyerek şarkıyı bitirtmeye çalıştım ama halden anlamaz gibi bağıra çağıra söylüyordu. Neyse ki sustu da sessizce yürümeye başladık. Sürekli arkayı kesiyordum, bizim hakkımızda konuşuyorlardı. “Lavuk” diye bahsettikleri sanırım bendim. Yarraaa yemiştik kesin. “Yapılmaz lan bu sevgilisi olan adama, insanız lan... Yapılmaz” diye içimden geçirdim, utanmasam ağlayacaktım. Zaten ayaklarım zıbarmış, kafamdaki yarama tütün derman olmamış, bir yandan da zırtlanlığı kaldıramazdı bu köhne beden. “Allaaam inşallah sataşmazlar... Allaaaaam inşallah sataşmazlar” diye içimden geçirirken birden sevgilimin yanımda olmadığını gördüm. Yerde sadece babetleri vardı. “Bi tek babetlerini mi bırakmışlar” diye düşünürken birden çığlığıyla irkildim. Çok uzakta bi direğin tepesine tırmanmıştı. “Umuuuuuuuuuttt! Babetlerimi getirseneeeeee” diye bağırarak beni çağırıyordu. Ardından şarkı söylemeye başladı, dolunaya doğru. Dolunayın ışığı eteğinden sıyrılmış bacaklarını parlatıyordu. O kadar güzel ve davetkâr gözüküyordu ki. Arkama baktım zırtlanlar da yoktu. Sonuçta sevgi kazanmıştı. Eminim “ulan bunlar birbirlerine çok aşık be, zırtlanlık da bi yere kadar” diyip gülümseyerek geçip gitmişlerdir yanımızdan. Gerçek sevgi karşısında en zalim insanın bile gardı düşer, bunu unutmayın sevgili okurlarım.

Keyfim yerine gelmişti. Yerden babetleri aldığım sırada ikinci kez çığlığım duydum. Ama bu ilk seferkine benzemiyordu bu. Korku içindeydi. Direğin tepesine sıkı sıkı tutunmuştu ve daha demin arkamızdan gelen zırtlan grubu direği sallayarak sevgilimi düşürmeye çalışıyordu. Sallarken oldukça neşeli gözüküyorlardı. Tıpkı bi ananas gibi düşürüp,

kabuğunu soyduktan sonra onu yiyeceklerdi. Panikle “hoop biladerrr! Hooop! Abiiii!” diye bağırarak koşarken, “fitttiiiiiiiiuuuuu” diye bi yandan da ıslık çalıyordum. Beni görünce sallamayı kestiler. Yanlarına geldim, söyleyecek hiç bi şeyim yoktu. “O benim kız arkadaşım ne olur sallamayı kesin” mi diyecektim direk sallayan adamlara. Allah’tan konuyu onlar açtı, “Ne var lan” dedi. “Abi sallamazsanız, devlet malı sonuçta bu direkler. Direkte de değilim de ben, çok büyük cezası var devlet malına zarar vermenin” dedim. Bi tanesi kafamdaki tütün topağına dokunarak “Nasıl bi insansın lan sen” dedi bana. Gülümsedim, “Herkes gibi bi insanım be abi. Bir faniyim diyelim. Nerelisiniz abi siz, çok kanım kaynadı size” dedim. Nirengi noktalarını yakalamak için bir milliyetçi, bir ruhani damardan giriyordum konuşmaya ama bir türlü ortak payda yakalayamıyordum. Kesin haplanmıştı bunlar. Durduk yere sinirlendi “Nasıl insansın” diyen adam. “Ulan sen bugün yanındaki kıza sahip çıkamıyorsan, yarın öbür gün karma da sahip çıkamazsın godoş olursun godoş!” diyerek üzerime yürüdü. “Abi öyle demesek” diyebildim sadece. İstanbul’un orta yerinde bi polis göremiyordum. Sevgilim de yavaş yavaş inip yanıma gelmişti. Bi tanesi arkamdan enseme vurdu, yine de gülümsedim. İkimizi de parçalayacaklardı, gözleri dönmüştü. “Abi bakın yanlış anladınız” dedikçe çekiştirip duruyorlardı beni, kız arkadaşım da bağırarak adrenalini iyice coşturuyordu.

İşte o an hayatımda hiç polisi gördüğüme bu kadar sevinmemiştim. Başımıza bir şey gelmeden ekip arabası yanımıza yaklaşınca zırtlanlar dağıldı. Polis arabadan çıkmadan yanma çağırdı bizi. Sevinçle yanlarına gittik. Kendilerine iyi akşamlar dileyip teşekkür ettim. “Dolaşmayın

bu saatte buralarda” diyerek bizi uyardıktan sonra kimliklerimizi GBT işlemleri için istedi. “Hay hay” diyerek kimliklerimizi uzattık. Elindeki küçük aletten baktıktan sonra “Hadi doğru evinize gidin” dedi. Taksi beklerken, kız arkadaşım yaşananlardan dolayı ufak çapta bi sinir krizi geçirip yere oturarak ağladı. “Gidicem bu ülkeden. Yaşanmaz artık buralarda” filan diye bi şeyler söyledi. Ben teskin etmeye çalışırken bir yandan da etrafı kesiyordum. “Ulan sakın bu gözyaşları ve yere sere serpe oturmak başka bi zırtlanlar grubuna davetiye çıkarmasın” diye düşünceler içerisindeydim. “Canım kalk eve gidelim, orda sabaha kadar ağlarız” diye kalkması için ikna etmeye çalıştım. Ama “Sen git. Gelmiycem ben” diyerek itiraz etti. Ben kaldırmaya çalışırken, demin bizi kurtaran ekip arabası tekrar yanımıza geldi. Gülümsedim. Memur arabadan indi yanımıza geldi. “Ne oldu” dedi. Daha önceden de tanış olduğumuz için memura “sanırım bi sinir krizi geçiriyor. Bilirsiniz kadınlar” dedim. “Ben size eve gidin demedim mi? Ne hâlâ dolanıyorsunuz buralarda!” diyip yerde oturan kız arkadaşımın kolundan tutup onu yerde zıplatarak “Kalk lan! Kalk! Kalk! Kalk! KAK! KAK! Adamı hasta etme” diye bağırdı. Hızlı hızlı ve susarak eve doğru gittik.

O geceden sonra hiçbir şey eskisi gibi olmadı. Evde uzun uzun olay üzerine konuştuk. Adamları alttan alarak en doğru hareketi yaptığımı söyledi. Ama gözleri hiç öyle demiyordu. Onu çok iyi tanıyordum, onun için savaşmamı ölesiye istiyordu. Sonunda bıçaklansam da, ölsem de onun için savaşsaydım eminim çok etkilenecekti. Her kadın izah işareti yaparken ensesine şaplak yiyen bi sevgiliden çok, kahramanca savaşan bir erkeği ister. Buna kimse ne olur itiraz etmesin. Koruyucu, kollayıcı olmak yerine yaşamak istediğim

için gözünden düşmüştüm. “Medeni tavrımı” ne kadar takdir ettiğini söylese de içinden “piiii...” dediğini duyar gibiydim. Ülke şartlarını umursamadan, sanki Prag’da, Amsterdam’daymışız gibi gereğinden fazla coşkun davranıp taşkına davet çıkaran kendisiydi ama gözden düşen ben olmuştum. İstediğim kadar “Eğitim şart, eğitimsizlikten oluyor. Ekonomik adaletsizlikten oluyor” diyerek konuyu mantık eksenine oturtmaya çalışsam da izah işareti yaparken ensesine şaplak yiyen, yedikçe gülümseyen görüntümü onun aklından silemezdim. O içindeki “piii” nidasını hiç kesemezdim. “Allah düşmanımı bile sevdiğiyle gezerken zırtlana denk getirmesin. Ya da halden anlayan zırtlana denk getirsin” demekten başka diyecek bi şeyim yoktu. Olan yine bana olmuştu.

40 KAFA

Küçük bir memur olan Asım 35 yaşında kısa boylu bi insandı. Büyük bir kafası, bir uçurumu andıran düz bir ensesi vardı ve bu kafa ile ense 24 yaşından beri daha da çok ortaya çıkıyordu. Asım’ın o yaşma kadar gür ve kıvırcık saçları 24 yaşından beri büyük bi hızla dökülüyordu. Şu anda kel biri

sayılabilirdi. “Sayılabilirdi” diyorum çünkü eğer sadece yanda ve arkadaki saçlar kalsaydı gönül rahatlığıyla kendisine kel denebilirdi ama bu kelliği önde adacık şeklinde kalmış olan kıvırcık bir çizgiyi andıran saç kütlesi bozuyordu. Bu durumda “Kafasının tepesinde saç olmayan bir insandı Asım” diyebiliriz. Karşısındaki kişi Asımdan kısa biri olsa ve belli bi açıyla Asım’ın kafasına baksa belki de kendisinin saçsız olduğunu fark edemeyecekti bile. Ama bu pek mümkün değildi, dedim ya Asım kısa bi insandı ve kendinden kısa insanlarla pek karşılaşmıyordu. Karşılaştığı anların ise tadını çıkarıyor, daha kısa kişinin kafasına belli bi açıyla bakması için ufak hareketlerle yana kaykılıyordu, evde ayna ile yüzlerce kez talim ederek ezberlediği o açıyı yaratmaya çalışıyordu. Asım bekârdı ve yaşlı annesiyle yaşıyordu. Sigara içmezdi, hiç denememişti. Dairedeki diğer memurların sürekli çay ve sigara içmelerinden nefret ediyordu. Ellerinden, kıyafetlerinden, ağızlarından gelen leş gibi sigara kokusunu her kokladığında, morarmış dudaklarını, sararmış dişlerini her gördüğünde bir kere daha sigara içmediğine seviniyordu, bir yıl önce uygulanan sigara yasağını ise geç kalmış, ama yerinde bir karar olarak nitelendiriyordu. Duyduğum kadarıyla hiç sevgilisi olmamıştı. Hayır, yanlış anlamayın Asım istedi de olmadı diye değil, pek fazla kadınla muhatap olmadığı içindi bu. Dairede iki kadın memur vardı ve ikisi de kalın kaşe etek ve çizmeleri arasında 5 santimlik bir boşluk bırakan bir giyim stili tercih ediyorlardı, ayrıca iki kadın da kendisinden büyük, hem de evliydi.

Babasını hiç görmemişti. O henüz bir yaşındayken ölmüştü babası. Annesi ise Asım üvey baba görmesin diye hiç evlenmemişti. Babasını anlatılanlardan biliyordu genellikle. Gerçi Asım bi kere annesine “Onu hayal meyal gördüğümü

hatırlıyorum” demişti ama annesi “bir yaşındaydın o zaman nasıl hatırlayacaksın, saçmalama” diye azarlamıştı Asım’ı. Annesinin babasına olan kızgınlığı hiç bitmemişti. Asıma babasından çok bahsetmezdi. Asım sadece kötü bi şey yaptığında “Baban gibi” diye başlayarak azarladığı zaman babası hakkında bilgi alabiliyordu annesinden. Alınan bilgiler neticesinde babasının alkolik, annesini çok döven ve küfürbaz biri olduğunu, kadınlara giderken trafik kazasında öldüğünü biliyordu. Annesi aile resimlerinden babasının kafasını kesmişti. Albümde en azından 40 tane ortası, kenarı delik aile fotoğrafı vardı. Belki annesi o kafaları çöpe ya da sobaya atmamıştır, evde bir yere kaldırmıştır, bir zarfın içinden ya da kitabın arasından kırk tane kafa çıkar umuduyla Asım bi kere annesi evde yokken bütün evi didik didik etmişti. Annesinin bütün kötülemelerine rağmen ölesiye merak ediyordu resimlerde onu kucağına alan vücudun kafasını... Neye benzediğini bilmiyordu ama kesinlikle bildiği bi şey vardı, o da Asıma benzemediğiydi. Zira Asım annesinin birebir kopyasıydı. Annesinden öğrendiğine göre Asım sadece dar anlını babasından almıştı, onun da alm daracıkmış. Ama Asım sadece alından yola çıkarak babasının tipini tahmin edemiyordu. O yüzden evin altını üstüne getirdi, her yere mutfağa, balkondaki bidonların altına bile baktı ama bulamadı kafaları.

Babasına, alnından başka içkiyi sevmesi de benziyordu. Ama abartmazdı. Bazen keyfi yerine geldiğinde, eğer annesi de erken yatmışsa gizlice bakkala gider bir bira alır, televizyon izlerken içerdi o bir birayı. Gerçi annesinin karşısında da içerdi ama annesi çok üzülüyordu oğlu da kocası gibi alkolik olacak diye... Birkaç kere yakalamış ve içmemesi konusunda çok nasihatte bulunmuştu, kendisinin

içki yüzünden neler çektiğini anlatmış, anlattıkça ağlamıştı... Kızacağından değil annesi üzülmesin diye hızlı hızlı içip bitirdiği biranın kutusunu apartmanın altındaki çöp konteynırına atmaya götürürdü, evin çöpüne atmazdı hiç. Yine de tartışma programı izleyip bira içmek büyük bir zevkti kendisi için.

Pek arkadaşı yoktu. Çok samimi olmayı sevmezdi. O yüzden hafta sonları genelde evde dinlenerek haftanın yorgunluğunu çıkarırdı. Belli bi ilgi alanı olduğunu ise sanmıyorum. Lisede savaş uçakları resimleri kesiyordu dergilerden ama ondan da artık vazgeçmişti. Annesinin hastalıkları zaten onu yeterince meşgul ediyordu. Televizyon izlemeleri annesinin elinde tansiyon aleti, ya da ilaçlarla girmesiyle sık sık kesiliyordu. Neredeyse her akşam ya tansiyon ölçüyordu ya da ilaç prospektüsündeki "endikasyonları" bölümünü yüksek sesle annesine okuyordu. Ayrıca her gece o günün harcamalarını cüzdanında taşıdığı küçük bi kâğıda not ediyordu. Bu alışkanlığı ona büyük kolaylık sağlıyordu doğrusu. Ay sonlarını bu notlar sayesinde kestirebiliyor, ödemeler konusunda sonradan başı ağrımıyordu.

Bir gün dairedeki iki kadın memurdan biri olan Aysel "Asım ne oldu barıştın mı sevgilinle" diye sordu. "Yok ya ayrılıcaz galiba" diye cevap verdi Asım, "iki yıldır nişansız, sözsüz gez toz. Sonra ayrıl, iyi valla. Yeni nesil ne güzel ya..." dedi Aysel. "Aysel abla şimdi anlaşamazken evlendikten sonra ne yapıcam. Bir gün bi hafta değil ki bi ömür geçireceksin sonuçta. En iyisi başlamadan bitirmek" dedi. Aysel hak verdi ama "keşke evlenseydin de biz de düğünde tanışsaydık bari kızla. Evlenmeden kıza kötü bi şey yapmadın di mi Asım" diye de ekledi. O sırada Asım'ın telefonu çaldı,

ekranı Aysel'e gösterdi, ekranda "Pelin arıyor" yazıyordu. "Al işte yine arıyor, o kadar dedim araşmayalım artık diye" dedi. Aysel çok üzüldü "ayy... Aç be yazık, sesini duymak istemiş" dedi. Sonra heyecanlanarak "ver ben konuşayım kızla belki ben yaparım aranızı tekrar" dedi. Asım telefonun "no" tuşuna basıp pantolonun cebine koyarken "Bitmiş, bitmiştir Aysel abla. Şimdi açarsam ona umut vermiş olucam" dedi ve odadan çıktı. Tuvalete gitti bi kabine girdi. Telefonunu çıkarıp son arananlardan Pelin'i bulup aradı. "Nooldu anne" dedi, "Akşama gelirken yoğurt al Asım" dedi annesi. "Tamam" diyip kapadı.

Akşam mesai bittiğinde Asım bakkaldan bi yoğurt alıp eve geldi. Annesi sofrayı kurmuştu bile. Ellerini yıkadı, üstünü değiştirdi, takım eşofmanını giydi, sofraya oturdu, "ooo köfte mi yaptın" dedi annesine, "sen seviyorsun diye yaptım" dedi annesi ayranı bardağına doldururken. Köfteleri yerken televizyon izledi, annesi de yemek yemeden ama sofrada oturarak ona eşlik etti. Yemekten sonra annesi bi kâsede ceviz, fındık ve kuru üzüm getirdi, "her gün bir avuç çerez yemek gerekiyormuş, kansere karşı çok yararlıymış. Hem cilde de iyi geliyormuş. Sabah televizyonda doktor söyledi" dedi. Çerezi yerken Haberler başladı. Ülkede olan biten kötü haberleri izleyip gelecek konusunda kaygılandılar. Haberlerden sonra annesinin tansiyonunu ölçtü. Annesi 10 gibi yattı. Her gece olduğu gibi yatarken kombiyi kapatmayı unutmamasını söyledi. Asım bir tartışma programını yarısına kadar izledi, harcamalarını kâğıda yazdı, dişini fırçaladı yatağına yattı. Uyudu.

Tıkırtılarla uyandı. Sesler salondan geliyordu. Biri salondaydı ama salonun ışığı yanmıyordu. Hırsız olmalıydı. Yatakta öylece sesleri dinledi. Bağırmayı düşündü ama

korktu. Kıpırtısız alacağını alıp gitmesini bekledi. Gitmiyordu ya da zaman geçmiyordu. Çok korkmuştu kalbi çok hızlı atıyordu. Odanın kapısı açılınca kalp atışlarını kulaklarında hissediyordu. Hırsız odanın içinde gezindi, portmantoyu açtı. Asım olduğu yerden arkası dönük adamın portmantoyu karıştırdığını görebiliyordu. Pantolonun, gömleğin ve diğer kıyafetlerin ceplerini karıştırdı. Elbiseleri yere attı. Portmantoya koydukları ayakkabı kutularını karıştırdı, bu sırada oraya koydukları elbise fırçaları ve fotoğraf albümü de yere düştü. Adam albümü hızlı hızlı karıştırıp arasında bi şey var mı diye baktıktan sonra, albümü yere atıp odadan çıktı. Bi türlü evden gitmiyordu, annesinin odasına girdi. Tıkırtı çıkarıp duruyordu, annesinin uyanmaması için dua etti Asım. Annesi uyandı. Bağırtılar ve itişmeler arttı. Annesi çığlık atıyordu. Kalkıp koşmak istedi odaya doğru ama yapamadı. Annesi çok bağırıyordu, itişmeler artmıştı. Kalkmadı Asım. Babasını hatırlıyordu. Gece eve gelip annesini döven babasını hatırlıyordu. Asım bir yaşındaydı artık. Çok uykusu gelmişti, sabah odada annesinin ölüsünü bulacağını biliyordu. Gözlerini kapadı. Uyudu.

Annesi bağırarak ve ağlayarak Asım'ı uyandırdı. Yaşlı kadının burnu kanıyordu. "Asım kalksana oğlum, ölüyordum" diye sarstı. Asım kalktı. Annesi ağlıyordu, hemen hastaneye gittiler. Hastanede polisler rapor tuttu, tedaviden sonra karakola gittiler, ifade verdiler. Görevli memur içeriye gitti koltuğunun altında dev bir defterle geri geldi. "Bu deftere bakın bakalım belki eşgalini belirleyebiliriz" dedi, içinde yüzlerce kafa olan deftere annesi ilgisizce, Asım ise büyük bir ilgiyle baktı. Eşgali belirleyemediler.

4 ay sonra yaşam normale döndü. Karakoldan hiç arayıp sormadılar, onlar da gitmedi bi daha. Bir sabah Asım traş olup

kahvaltı yaptıktan sonra takım elbisesini giyip evden çıktı. Daireye geldi. Aysel'le ve diğer memurlarla selamlaştı. Masasına oturdu. Dairenin çaycısı çayını getirdi. Çekmecesindeki çay tabağının içindeki bi çay markasını çaycıya verdi. Çayından bir yudum aldıktan sonra pencereyi açıp kendini aşağıya attı. Ölmedi.

HARİKA BİR GÜN

Hiç unutamadığım bir anım yok galiba benim. Günlerce düşündüm. Ama yok. Yirmi dokuz oldum nerdeyse, geriye dönüp baktığımda fark ettiğim tek şey, zerre ilginç bi şey yaşamadığım. Kurnaz gibi hiçbir şeye bulaşmadan, zerre badire atlatmadan bugünlere kadar geldim sizin anlayacağınız. Bi kere kahvaltıdan sonra "dur lan kaç zeytin yemişim bi sayiim" diye düşünüp saymıştım da tamı tamına 22 tane zeytin çekirdeği saymıştım. İşte başımdan, geçenlerin ilginçlik seviyesi bu kadar... Sanırım size ne kadar ilginç bir adam olup olmadığım hakkında bir bilgi vermiştir bu unutulmaz anım.

İşte bi şekilde gelebildik bu yaşa kadar, bu heyecan seviyesinde. Yanlış anlamayın sevgili okurlarım katiyen

şikâyetçi değilim bu durumdan. “Bi 60 yıl daha böyle yaşamaya var mısın Umut?” diye sorsanız size o meşhur gülümsememle gülümser ve “varım” derim. Eğer bir vilayet olsaydım kesin Bilecik olurdum. Lütfen dikkat edin “Türkiyedeki iller arasından” demiyorum, dünya üzerindeki şehirler arasında Bilecik olurdum. Dünyaya Bilecik ne ifade ediyorsa ben de insanlara onu ifade ederek bir 60 yıl daha yaşamak istiyorum. Çok şey mi istiyorum?

Şimdi bazı okurlarımız “vay çakaaaaaaaalll, hiç ilginç değilim diyerek ilginçliğin şahbazı olmaya çalışmak ha?” diye hınzırca güleceklerdir. Böyle düşünen okurlarımız lütfen kimseyi kendi gibi sanmasın. Katiyen aklıma gelmeyen bi şey bu. Ben burada samimi duygularımı anlatıyorum arkadaşım. Şu köşede şimdiye kadar hiç okuruma yalan söylemedim ben, şimdiye kadar hiç yalan konuşmadım bundan sonra da konuşacak değilim.

Neyse, devam edelim. Eğer atalarımız Orta Asya’dan hiç ayrılmasalardı, Boğaçhan gibi yiğitlik yapanlara yiğitlik yaptıktan sonra yaptığı yiğitlikle ilgili isim verdiklerinden ben bu yaşıma kadar “çiçiuuuu” diye ıslıkla çağırılan, “aloooo sen, mavi kazaklı... sen evet sen... gel bakayım buraya arkadaşım” diye seslenilen ya da “gözlüklünün yanındaki” diye anılan biri olacaktım. Allah’tan zamanında Orta Asya’dan göç edip Sivas’a kadar gelmişler de bir ismim var iyi kötü... Nüfusa geçtik atalarımızın sayesinde.

Yıllarım kız arkadaşlarımı samimi arkadaşlarıma övmekle geçti. “Çok zeki kız lan”, “Espri anlayışı aynı bizim gibi...”, “Yani benim kız versiyonumu düşün aynısı”, “Oğlum düşünebiliyor musun eski Türk filmlerini seviyor ve çok iyi biliyor”, “Süper makara kız, hiç trip yapmıyor” diye övüp durdum bütün kız arkadaşlarımı. Övmekle kalmadım “aynı

benim gibi” diye bir insanı dünyanın en özel insanı kıldım yıllarca. “O da IRON MAIDEN fanı ben de öyleyse niye ölene kadar beraber yaşamıyoruz” diye düşündüğüm de oldu, aynı anda birbirimize mesaj attığımız için yaşadığımız şeyi sanki dünyada kimse yaşamıyormuş gibi davrandığım da oldu. Gençlik işte IRON MAIDEN’in dünyada binlerce fanı olduğunu da, o kişiden en azından yüzlerce olabileceğini de unutuyor insan zaman zaman. En yakın IRON MAIDEN fanına âşık olmak nasıl bi salaklıkmış Allah aşkına? Bağımsız sinema da, IRON MAIDEN da (ama eski IRON MAIDEN), Eski Türk Filmleri de, Dostoyevski de dünya üzerinde yüzlerce, binlerce insan tarafından çok sevilen şeyler. Bi kişinin daha sevmesine niye bu kadar şaşırmışım ve değer vermişim anlayamadım... Ayrıca dayımın oğlu Sertaç’la da aynı anda birbirimize kandil mesajı atmıştık. Sertaç’la da mı bir ömür geçirmeyi düşüneyim ben şimdi yani ?

Dediğim gibi hiç ilginç bi adam olmadığım için beğeni kavramım da çok girdili çıktılı değil. Önümdekiyle yetinirim. Bunca yıl şunu severim bunu severim diye konuştum ama ne dinlediysem genellikle sevdim. Güzel yani, çalışılmış, baya buluşulup stüdyoya girilmiş diye takdir ettim hep. Bütün gün kilise yakan İskandinav gruplar üzerine konuşup, gecenin sonunda bar kapanırken “içerim ben bu akşam” diye bağıra çağıra şarkı söylemem de zaten her şeyi beğendiğimi göstermiyor mu? Özellikle müzikte bu böyle... Film filan da ne kadar kötü olsa da izleniyo lan. Takılıyorsun. Yapılan her şey güzel aslında. Daha iyisini ben yapamıyorsam benim için o şey güzeldir... Adam resmen elektrogitarı öttürüyor, verseler “dağlar dağlar”ı bile çalamam, ben şimdi Metallicanın müziği hakkında nasıl kötü konuşayım, söylesenize!

Hal böyle iken ve ben gördüğüm her şeyi her an beğenecek şekilde yaşarken, karşı cinsten birinin beğenilerinin, benim beğenilerime denk gelmesini niye bu kadar coşkuyla karşıladım ve o kişi gidince dünyanın sonu gelmiş gibi davrandım yıllarca. “Aynı benim gibi” diye tanımlayacağımız, ruh ikizlerimiz aslında o kadar çok ki. Hepimiz aynı insanız ve o kadar çoğuz ki... Ama bilmiyoruz, g.tüımüz o kadar çok kalkık ki bizden bi başkası daha yok sanıyoruz, görünce de hemen âşık oluyoruz... Ayrılıyoruz ağlıyoruz sonra yeniden başkasına âşık oluyoruz bu böyle sürüp gidiyor...

Sürekli bir debelenme hali var, olan bünyeye oluyor... Çok yoruyoruz kendimizi, bizi dünyada tek anlayan insanın gitmemesi için yalvarırken, çabalarken... Şu an tam emin olmadığım bilgilerime dayanarak söyleyebilirim ki modern ve kapitalist dünya bireyin kendisini olduğundan daha özel olduğunu hissetmesini sağlıyor... Kendini gereğinden özel hisseden bireyin doyumsuzluğu ve kapitalizmin bireyi böyle hissettirerek neyi amaçladığı üzerine sizle ilerde bir gün uzun uzun konuşmayı gerçekten çok istiyorum. Ama önce bilgilerimin doğruluğundan emin olmalıyım.

Genelde Bülent’le dergide çok zaman geçiririz iş olmasa bile...- İnternetteki bedava müzik sitelerinden müzik dinleyip, bira ya da çay içerek muhabbet ederiz. Geçen konuşurken “yeni bi site çıkmış milyonlarca şarkı varmış içinde. Bundan sonra ona girelim. Bizim girdiğimiz sitede onbin tane varmış ama onda milyonlarca varmış. Daha iyiymiş” dedim, “.mına koyiim onbin tanesini dinledik de sanki milyonlarcası eksik kaldı. Oğlum toplam üç tane şarkıyı dinleyip duruyoruz zaten bütün gün. Napıcaz milyonlarcanın arasında. Bizim olayımız üç tanedir işte, onu da dinliyoruz. İşimizi görüyor. Niye

rahatımızı bozuyoruz” dedi. Tabi bunları bir bilge derviş gibi demedi, bir yandan tost yerken dedi... Ben de tostumu yemeye devam ettim, ama bir anda aydınlandım ve “zaten bu yetinmeme durumunu ben çok önceden düşünmüştüm Bülent’ciğim, şimdi sen dedin diye düşünmedim, bir ara açacaktım sana bu konuyu” demek istercesine bu paragraftan önce sizlere anlattıklarımın aynısını Bülent’e de anlattım. Tabi anlatırken tostun dilimi yakan sıcak sucuğunu ağzımdan çıkarıp elimde üfledikten sonra tekrar yiyerek anlattığım için pek etkili olmadı Bülent üstünde. Sadece “iyi abi, pek güzel düşünmüşsün” dedi.

Bülent haklıydı, pek güzel düşünmüştüm. Ve yine haklıydı ki yeni site yeni yorgunluk demekti. Yeni siteye gir, özelliklerini az İngilizcen ile öğrenmeye çalış, günler sonra yeni siteyi kullanmaya alış sonra yine üç aynı şarkıyı çal. Durduk yere rahatımızı bozacak bi şeyle boşu boşuna uğraşmak demekti. Teknolojinin gelişmesi bireye çok acayip bi haz katmaciığı gibi onu yıpratıyor. Hesap makinesinden ters LEBLEBİ yazarken aldığım hazzı şu bilgisayardan alamadım gitti. (Bu arada “birey birey” diyip durarak çok bilimsel, can sıkıcı bi makale yazıyormuşum gibi oldu ama birey dediğimiz kişi Osman, Recep, Mahmut... Yani senin benim gibi bi adam. Kafalar karışmasın, “birey” kelimesi karşınıza geldikçe içiniz sıkılmasın) Modern dünya ve ürün satışına dayalı sistem “işimizi görsün yeter” diyen bireyi, babalarımızı, dedelerimizi sevmez, “daha yenisi çıkmış, çok hızlı bir işlemciye sahipmiş.” diyen genci sever. Genç, kapitalist sistemin ekmeğidir, suyudur... Neyse dediğim gibi bi ara bu konuları kapsamlı bi şekilde konuşuruz. Tam bi öğreneyim de bu kıllı mevzuları, size bi ara izah edicem...

Bülent’e bu güzel sohbet için teşekkür ettim ve eve gittim. Bir hafta sonra kapı çaldı... Annem bakmaya gitti. Halının üzerinde emekleyerek kapıya yöneldim ve salonun kapısından kafamı çıkararak “kim gelmiş anne” dedim. Dememle gelenlerin gözleri yerdeki bana yöneldi. Dergiden Uğur, Ender ve Cengiz’di bu gelenler. Görünce onları reflekssel olarak içeri kaçtım emekleyerek. Sonra yeniden emekleyerek yanlarına gittim ve “hoş geldiniz dostlarım, buyurun içeri” dedim. Babamla tokalaştılar, çaylar geldi içildi, siyaset üzerine sohbet edildi. Bütün bunlar olurken ben hiç söze karışmayıp, sadece defterime bi şeyler çizdim, sobanın külüyle oynadım, koltuğun altına ayna tutup düşmüş kalemi mi aradım. Kimse de niye herkes gibi kanepede oturmadığımı sormadı. En son Uğur “Ne oldu ya doğalgazı iptal etmişsiniz sobaya geçmişsiniz. Yoksa AKP’nin kömür yardımından mı yararlanmak mı istediniz mih mih mih” diye emekli öğretmen mizahını barındıran bir soru sordu. Babam da “Umut istedi” dedi. Onlar bu diyalogu sürdürürken ben o sırada onlara arkamı dönmüş, dizlerimin üstüne oturarak reklamları izliyordum. Babamın “Umut istedi” demesini duyar duymaz başımı onlara doğru çevirerek “Evet dostlarım ben istedim” dedim ve parmağıma sapladığım soyulmuş tam mandalinayı hareket ettirerek bir Nasrettin hoca fıkrası anlattım. Hiciv ve yerme sanatı ile içinde bulunduğum durumu anlatmıştım. Ama anlamadılar. Cengiz “oğlum sabahtan beri sorucam soramıyorum. Napıyorsun lan sen orda, kafayı mı yedin. Niye gelmiyorsun lan dergiye, bi şey oldu zannettik” dedi. “Sevgili dostlarım açıklayayım... Ben artık halıda yaşamaya karar verdim. Haftalık köşemi ve yazımı buradan yazıp çizicem. Korkmayın işleri aksatmıycam” dedim. Uğur heyecanla “Manyak mısın lan

sen. Döverim seni. Deli misin nesin lan sen, kendine gel. Ne halısı!” diyerek halime kaygılandı. Gülümsedim ve “Bu sorunun cevabını Bülent’e de verdim. Ben yoruldum arkadaşlar, debelenmek istemiyorum artık. En mutlu olduğum yerden hiç çıkmamalıydım, halıdan hiç dışarı çıkmamalıydım. Hayatımın en mutlu zamanlarını soba yanarken halıda geçirdim ben. Mutlu olduğum yerde olmak istiyorum ben kimseye anlam yükleyip çabalamak istemiyorum. Şahane işte aile var, çay var, mandalina, soba var, halıdayım. Çok çabalayınca, mekân değiştirince şu tattan daha şahanesini alamıycam. İşimi görüyor halı benim, eldekiyle yetinmek gerek” dedim. Bunları dedikten sonra soba çok hızlı yandığı için birden sıcakladım. Kazağımı çıkarmaya çalıştım. Ama kafamdan geçmedi boğazı, geçmedikçe ve kafam kazağın içinde sıcaktan pişikçe, içim sıkıldı, kazakla boğuştum ve “annnnneeeeeeeeaaa” diye bağırdım. Geldi kazağı kafamdan çekerek çıkarmaya çalıştı, kafamı tutan dar boğazlı kazakla odanın ortasında domalarak bir iki tur döndüm. En sonunda kazak çıktı. Biraz serinlemiştim. Ender sorar gözlerle söze girdi “ne yani şimdi sen herkes halıda mı yaşasın diyorsun. Kimse halıdan çıkmasın mı istiyorsun. Bu çok saçma” dedi. “Haklısın böyle bir şeyi bir çılgından başkası isteyemez. Ama ben öyle bi şey demiyorum. Ben çok makul bir şey diyorum. “Herkes mutlu olduğu yeri bulunca orayı bırakmasın. Çok fazla kurcalamasın hayatı. Çabaya gerek yok, elde olanla yetinmememizi isteyen güçler var. Bizi yormak, yıpratmak istiyorlar. Benim mutluluğum halıda, senin ki nerde bilmem. Ne olursa olsun o mutlulukla yetin, onu hiç bırakma” dedim. Bi bok anlamadılar. Uğur “abi kız meselesi mi sorun?” dedi. “He kız meselesi” demek zorunda kaldım çünkü derdimi anlamayacaklardı. “Ne olursa olsun halı çok güzel bi yaşam

alanı lan. Dersimi yapıyorum, oyunumu oynuyorum, dizimi, reklamımı izliyorum. Arada bir sobayı karıştırıyorum, içinde bişeyler yakıp, yanmasını izliyorum, keyfîm çok yerinde. Kafamı sürterek halıda geziniyorum neşemden. Hatta siz gelmeden önce o kadar çok kafamı halıya gömdüm ki annemin başörtüsünün kenarındaki mor boncuklardan biri düşmüş halının tüyleri arasında onu buldum" diyerek bulduğum boncuğu anneme verdim, çok sevindi. "Hah benim için bir yaşam biçimi." diye de ekledim. O sırada babam çorabını çıkardı halıya, yanıma attı. Annem, misafir geldi diye meyve salatası yapmış, hep beraber onu yedik. Ardından sehpayı çekerek Enderle güreştirdi babam bizi. Sonra da hangimiz daha uzun diye bakmak için üçümüzü ayağa kaldırıp yan yana dizdi. Bu sırada Cengiz altına bi yastık almış, uzanarak köşesini çizmeye başlamıştı. Kısacası sevgili dostlarım halının tadını onlar da almıştı. Hep beraber yan yana dizilip televizyondaki filmi izledik. Gece onlar giderken, Ender'in kulağına "Oğlum halıda yaşıyoruz dediysek iyice bebe olmadık. Sağlıklı bir erkeğim nihayetinde. Kızlarla filan tanışırsan akşam babamlar yattığında halıya atabiliriz kızları. Aklında bulunsun" dedim. "Tamam" dedi. Vedalaştık, evlerine gittiler. Güzel bi gündü halıda mutluydum.

Dikkat! Yazının bundan sonrasının doğruluğu hakkında kesin bir bilgi yoktur. Kim tarafından yazıldığı bilinmemektedir!

Üç kafadar o gece evleri yerine bir birahaneye gittiler. Umut'un mutluluk üzerine söyledikleri üzerine tartıştılar. Hararetli tartışmalardan sonra Umut'un kafayı yediğini düşündüler ve onu kurtarmaları gerektiğine karar verdiler. Ender gülümseyerek cebinden bir anahtar çıkardı. "Ben her şeyi evde düşündüm, bu yüzden anahtarı çaldım" dedi. Hesabı

ödeyip Umut'un evine doğru yola çıktılar. Taksi evin önünde durduğunda salonun ışığı yanıyordu. Risk alıp içeri girdiler. Tahmin ettikleri gibi bütün aile televizyon karşısında uyumuştu. Umut da her zamanki yerde, halının üzerinde uyuya kalmıştı. Umut'u ses çıkarmadan halıya dürüp, evden ayrıldılar. Ceplerindeki bütün parayı biraya ve taksiye verdikleri için ruloyu sırtlayıp, otobüs durağına doğru gittiler. Otobüs ve sonra metro ile Taksime geldiler. Uğur dürülmüş halıyı Cengiz'e tutması için verdi ve para çekip geldi. Halıyı tekrar sırtlayıp Hayal Kahvesine doğru yöneldi. Üç erkek ve bir halı o gün ilk defa Hayal Kahvesinden içeri sorunsuz girdi. Halıyı kenara dayayıp kendilerine birer bira alıp dans edenleri kestiler. Güzel kızlar vardı içerde. Gecenin en coşkulu anında Uğur ve Ender, halıyı da kapıp sahnenin önüne doğru yöneldi. Dans eden kızların ortasına gelip "İşte mutluluk burada Umut" diyerek halıyı açtılar. Rulo açılınca içinden Emel Sayın ve Umut'un babasının çorabının teki çıktı. Emel Sayın, "Umut" diye biriyle hiç karşılaşmadığını söyledi. Ne olduğunu kimse bilemedi...